

Fénysugarak

2024. 1. félév

segítség a Biblia naponkénti
tanulmányozásához

A kiadásért felel: a Bethánia CE Szövetség Iratmissziója

Nyomtatta: O. A. Invest Kft.

A 2024. év vezérigéje:

**„Minden dolgotok szeretetben menjen végbe!”
(1Kor 16,14)**

Bevezető

„Minden dolgotok szeretetben menjen végbe!”

(1Kor 16,14)

Nem lehet megszokni, hogy Isten ígéje a kegyelmet kapott embernek olyan követelményeket állít, amelyeket saját erőből képtelen teljesíteni. Kegyelem, hogy nem ezek nem teljesítése miatt van örök kárhozat, és az is kegyelem, hogy nem ezek teljesítése miatt részesedünk az örök életben, hanem Jézus Krisztusért a belé vetett hit által. Neki van joga szeretetre biztatni. Ritkán használatos a „minden” szó, hogy ha megbecsüljük, amit jelent. S itt helye van. Nem válogathatunk a dolgok között, hogy mit végzünk szeretetben, és mit nem. Mindent szeretetben kell véghezvinni. Azt is jelenti ez, hogy nemcsak elkezdni kell szeretetben mindent, hanem egészen a végéig szeretni. Ehhez benne kell élni Isten szeretetében és szeretésében, s ugyanígy a felebarát szeretésében. Ne a kényszer és ne az érdek motiváljon, hanem az, amit Jézus tett érted szeretetből. Az, hogy meghalt érted, amikor még el sem követted az első vétkeket. A kegyelem régóta várt, ragadd meg, és szeress mindenkor úgy, ahogyan Jézus tette! *„Szerette övéit e világban, szerette őket mindvégig.”* (Jn 13,1b)

Kohn Zsolt főtitkár

Ajánlott igeszakasz: Jn 13.

1. hét

„Bölcsé teszek, és megtanítalak, melyik úton kell járnod. Tanácsot adok, rajtad lesz a szemem.”

(Zsolt 32,8)

Az embernek mindig szüksége van tanácsra, megerősítésre. A legbátrabb és legönállóbb embernek is. Nekem is szükségem van arra, hogy megerősítést kapjak arról, hogy amit teszek, az jó, és ahol vagyok, az az én helyem. Elbizonytalanít, ha nem kapok Istentől áldást és megerősítést. Egyik ilyen megerősítés a lelkészé szentelése. Jöttek a kérdések, nem Istentől, sokkal inkább a kísértőtől: Biztosan ez a te utad? Biztos, hogy azért tanultál hat évet, hogy ezt csináld? Készen állsz erre? Tudod, hogy mivel jár ez? És az örök klasszikus: egyáltalán a helyeden vagy? Így készültem a szentelésre. Kérdések sokaságával. És akkor, amikor az áldásra vártunk, valami különös érzés fogott el. Éreztem a Szentlélek jelenlétét, munkáját és a nyugalmat, ami elfeledtette velem az összes felmerülő kérdést és bizonytalanságot. Aztán az ige, amivel áldottak, a fenti ige volt. Isten megígérte, hogy ami olyan fontos nekem, hogy tanácsot, megerősítést kapjak, azt mindig meg fogom kapni tőle. Ő rajtam tartja a szemét. Ő rajtunk tartja a szemét, és tanácsol minket. Ámen.

Kiss Eszter lp.

„Uram, kegyelmes tetteidről éneklek örökké, nemzedékről nemzedékre hirdetem hűségedet.” (2. v.)

Nemzedékről nemzedékre. Milyen szép dolog az, amikor megtartjuk a hagyományainkat. Amikor a szülők átruházzák gyermekeikre azokat a dolgokat, amiket ők maguk is a felmenőiktől tanultak meg. Így lehet nagyon sok dolog még ma is benne a köztudatban, akár több évtized óta is. Gondunk van ezekre. De van-e ilyen gondunk arra, hogy a Szentírás üzenete, az evangélium, a teremtő Isten volta és hatalma megmaradjon nemzedékről nemzedékre? Nem véletlen az, hogy Jézus Krisztus kiküldte a tanítványait, hogy hirdessék az evangéliumot. Nem véletlen, hogy Pál apostol azt köti Timóteus lelkére, hogy őrizze a rábízott kincset, ahogyan az sem véletlen, hogy a zsoltáros azt mondja, hogy nemzedékről nemzedékre hirdeti az Úr hűséges voltát. Nem tarthatjuk magunkban az örömhírt, hiszen csak így maradhat fent mindaz, ami a Szentírás lapjain ott van. Csak így juthat el az emberekhez, és csak így változhatnak meg életek. Legyen hát gondunk nemzedékről nemzedékre arra, hogy hirdessük Istenünk hatalmas és csodálatos voltát! Ámen.

Ajánlott igeszakasz: 2Tim 1,8–4; Mt 28,16–20;
Mk 16,14–16

„Kiáltó hangja szól a pusztában: Készítsétek az Úr útját, tegyétek egyenessé ösvényeit!” (3. v.)

Keresztelő Jánost úgy ismerjük leginkább, mint útkészítőt. Jézusról beszélt és arról, hogy lesz valaki, aki nála sokkal erősebb, és ő maga még arra sem méltó, hogy a saruját leoldja. A mi feladatunk is az, hogy beszéljünk Jézus Krisztusról, hogy felkészüljünk mi is, és bizonyosságtételeink által mások is arra, amikor Jézus újra eljön. Felelősséggel tartozunk ránk bízott embertársainkért. Nem véletlenül kaptunk elhívást, ki-ki arra, amire az Atya a legjobbnak látta. Ebbe a munkába, ebbe a szolgálatba viszont bele kell állnunk. Keresztelő János helyett sem lehetett senki útkészítő, mert arra őt hívta el az Isten. A mi szolgálatunkat sem végezheti el más, ahogy nem mondhatja el helyettünk más Jézus Krisztus örömeit azoknak, akik ránk lettek bízva. Készítsük az utat Jézus újbóli eljövételére, készítsük és egyengessük az ő ösvényét és rajta az ő nyáját, mert ennek van itt az ideje! A felkészülés ideje ez. Fontos, hogy mindannyian készen álljunk az Ő eljövételére! Ámen.

Ajánlott igeszakasz: Mt 24,36–44; Mt 3,1–11;
Lk 1,67–80

„A mennyből pedig hang hallatszott: »Te vagy az én szeretett Fiam, benned gyönyörködöm.«” (11. v.)

Az ember szeret mindig megbizonyosodni arról, hogy amit hall vagy lát, az biztosan a valóság-e. Ehhez bizonyítékra vagy megerősítésre van szükség. Ez a mondat, amit a 11. versben olvasunk egy tulajdonképpeni bizonyíték és megerősítés arra nézve, hogy az, amit János hirdet és tanít Jézusról, az mind igaz, és valóban be fog következni. Ha bizonyítékra van szükségünk, akkor szeretjük, ha a forrás hiteles. A mai bizonyítékunk a lehető leghitelesebb forrásból származik, mégpedig magától a Teremtő Istentől. Isten bizonyítékot tesz arról, hogy az, aki a Jordánban megkeresztelkedett, az az Ő Fia, a megígért Megváltó. Jelképes keresztség ez, hiszen Jézus Krisztus valójában a Szentlélek által lett megkeresztelve. Ahogyan Isten Jézus keresztsége után mondja: „Te vagy az én szeretett Fiam...”, úgy mondja a megkeresztelkedettek, a benne bízókra, az őt követőkre, hogy te az én szeretett fiam, leányom vagy. Mindnyájan elfogadhatjuk az ő kegyelmét. Hisszük, hogy általa jobb, tisztább és teljesebb életet élhetünk, hogy ő adhat nekünk valóságos és örök életet? Hisszük-e ezt?

Ajánlott igeszakasz: 1Jn 5,1–13; ApCsel 2,37–41

„Így szólt hozzájuk Jézus: »Jöjjetek utánam, és emberhalászokká teszek benneteket.« Erre azok a hálót otthagya azonnal követték őt.” (17–18. v.)

Azonnal! Nehéz dolog az, amikor egy váratlan törtézésre kell reagálni, bármennyire is spontán az ember. Pláne, ha odajön egy teljesen idegen valaki és azt mondja: „Gyere velem, és hagyj hátra mindent”. Ezt jelenti vakon hinni Jézusban. Azonnal menni, ha hív. Jézus Krisztus minket is követésére hív, és nekünk dönteni kell. Általában az ember egy-egy döntés előtt gondolkozási időt kér. Ez a döntés nem ilyen. Jézus mellett dönteni a helyes, ez nem kérdés. Ami elbizonytalanít bennünket, az a világ, benne a kísértővel, aki mindenféle élvezetes dolgokkal kecsegtet. Amikor Jézus hívására kell igent vagy nemet mondanunk, akkor az embert nehéz hátrahagyni: a vágyakat és a látszólag élvezetes és kecsegtető „jólétet”. Jézus hívása nem „mézesmadzag”, hanem valóságos életre hívás. Nem korlátozódik a földi életünkre.

„Jézus hív, bár zúg, morajlik életünk vad tengere;
Halk hívása tisztán hallik: »Jer, kövess, ó, jöjj ide!«”

A hívás elhangzott, ne hezitáljunk! Döntsünk azonnal, mint a tanítványok. Megyünk vagy maradunk? Ámen.

„Álmélkodtak a tanításán, mert úgy tanította őket, mint akinek hatalma van, nem pedig úgy, mint az írástudók.” (22. v.)

Akkor, amikor az ember megszokja, hogyan hall bizonyos dolgokat, felfigyel, és különlegessé válik számára, ha másképp hallja azt. A mai igeszakaszban éppen valami ilyen történik. Az emberek hallják Jézus tanítását, és ámulattal hallgatják azt, mert más, mint amit eddig megszoktak az írástudóktól. Azt érzik, hogy Jézus úgy tanítja őket, mint akinek hatalma van. Csakhogy Jézus nem csak úgy csinál, mintha hatalma lenne... Az Atya ruházta fel Őt, hogy járjon az emberek között, és tanítsa őket. Mennyből jövő isteni hatalom ez. Megkérdőjelezhetetlen. Ezt a hatalmat mindenkinek meg kell ismerni: ez a hatalom épít és nem rombol, szeret és nem gyűlöl, jót akar és nem rosszat, mások javára szolgál és nem a maga hasznát építi. Nem emberi hatalom. Jézus Krisztus azért jött erre a földre, hogy minél többen megismerjék az ő hatalmát; akkoriban rajta és a tanítványokon keresztül, ma igéjén, elhívott szolgálain és a Szentlelken keresztül. Mi meghallottuk már tanítását? Megismertük már hatalmát? Ámen.

Ajánlott igeszakasz: Jel 3,20

„Ő pedig ezt mondta nekik: »Menjünk máshova, a szomszédos helységekre, hogy ott is hirdessem az igét, mert azért jöttem.«” (38. v.)

Ha valaki hírnévre tesz szert, akkor szereti kiélvezni az azzal járó dicsőséget, fényűzést és a rajongók hadát. Jézus Krisztus azonban más volt. Nem önmagáért tette azt, amit tett. Nem azért, hogy híressé váljon, és rajongók hada vegye körül, hanem hogy minél többen megismerjék: ki is ő valójában, és miért is van itt ezen a földön. Amikor mindenki keresi, és a tanítványok megtalálják, nem az az első dolga, hogy megigazítja a sminkjét, az aznapi szettjét, és kimegy a rajongók közé autogramot osztogatni, hanem azt mondja: menjünk tovább, hogy prédikáljak, mert azért jöttem. Jézus Krisztus nem veszíti szem elől az igazi célt: hogy mindenhová eljusson az ige, az evangélium. A mi feladatunk is ez. Hirdetni alkalmas és alkalmatlan időben, minél többeknek, minél több helyen. Nem a magunk, hanem mások javára. Ne az legyen fontos, hányan rajonganak azért, ahogyan beszélünk, vagy a személyünkért. Számunkra egy nagyon fontos dolog van, ez pedig az evangélium ügyéért való fáradozás. Ámen.

2. hét

„De hűséges az Úr, aki megerősít titeket, és megőriz a gonosztól.” (2Thessz 3,3)

Mostanában többször gondolkodom Isten hűségéről. Mivel már hetven felett vagyok, sokszor megörvendeztet, hogy Isten milyen hűséggel hordozott életem folyamán, és tudom, ma is mellettem van életem minden helyzetében.

Eszembe jut a gyermekkorom: három testvéremmel együtt sokat játszottunk, de megvolt az ideje a tanulásnak és a munkának is. Voltam a halál szélén is egy betegség miatt, amikor magas lázba estem, és szüleim, testvéreim és egy hívő orvos által megmenekültem. Főleg az örvendeztet meg, hogy szüleim a hitre, Isten iránti szeretetre tanítottak bennünket. Sokszor hallottam bizonyágtételüket, ahogyan Isten hatalmas keze megőrizte őket a háborúban, a forradalom idején, minden nehézségben, és Isten hűsége velük volt életük végéig. Most én is erről tehetek bizonyágot, hogy mindeddig Isten hűsége hordozott és megőrzött.

A fenti ige egy ígéret, amit Pál apostol személyesen is megtapasztalt, és nekünk leírta, hogy erre az isteni ígéretre mi is támaszkodhatunk mint erős kősziklára.

Gyurkóné Katika

„Örökké megtartom szeretetemet iránta, és szövetségem állandó lesz vele.” (29. v.)

Ez a zsoltár Isten szövetségéről szól, amit Dávid házával kötött. Mivel az újjászületett ember a lelki Izráelhez tartozik, nekünk is szól. Nagy öröm végigolvasni az egész zsoltárt, hiszen tele van ígéretekkel, amelyekre teljes szívünkkel támaszkodhatunk.

A zsoltár Isten szeretetéről ír, kivéve az utolsó 13 verset, ahol az Istentől elfordult, bűnbe esett király és utódai könyörgését olvashatjuk. Isten szeretete örökkévaló irántunk; a földi életünk után az ő országában folytatódik, és soha el nem múlik. Ilyen szeretettel senki nem tud bennünket szeretni, csak Isten, mert Ő maga a szeretet. Az Úr Jézust elküldte, hogy golgotai áldozata által minden bűnünket eltörölje, és gyermekeivé fogadjon. Ezt olvashatjuk a 27. versben: „Így nevez majd engem: Atyám vagy, én Istenem, szabadító kösziklám!” Teljesen rábízhatjuk életünket, szeretteink életét, mert ő hűséges, magát meg nem tagadhatja. *„Ha hűtlenek vagyunk, ő hű marad, mert ő magát meg nem tagadhatja.”* (2Tim 2,13) Minden elmúlik, de az ő beszéde és szeretete örökké megmarad.

Ajánlott igeszakasz: 1Kor 1,4–9; 1Thessz 5,23–24;
Zsid 10,19–25

„Ha akarod, meg tudsz tisztítani.” (40b. v.)

Jézus a megkeresztelése és az azt követő megkíséretése után elhívja első tanítványait, és messiási hatalommal gyógyít mindenféle betegséget. Ebben a szakaszban egy leprás ment Jézushoz; könyörögve és térdre esve kérte Jézust, hogy tisztítsa meg betegségéből. Több bibliafordítás a következőképpen fogalmaz: „Ha akarod, te meg tudsz engem tisztítani.”

Nagyon megható számomra a leprás ismerete az imádságról. Megalázva magát térdre esve könyörög, és tudja, hogy mi emberek kérhetünk, de Isten akarata az első. *„Legyen meg a te akaratod”* (Mt 6,10) – ezt csak alázattal, teljesen meghajolva az isteni hatalom előtt tudjuk kimondani. A másik fontos felismerése, hogy Jézusnak van hatalma az ő gyógyíthatatlan betegségét meggyógyítani. Egy traktátusban olvastam a következőt: „Az imádság a legnagyobb hatalom a világon, mert annak a kezét készíti cselekvésre, aki a világot teremtette és mozgatja.”

Úgy folytatódik a történet, hogy Jézus – amint látta a leprást tele fekélyekkel – könyörületességre indult, és ezt mondta: *„Akarom, tisztulj meg!”* (41. v.) És azonnal eltűntek róla a lepra nyomai. Milyen hatalmas Megváltónk van; mi is leborulhatunk előtte!

Ajánlott igeszakasz: Mt 6,7–14; 26,39; Jak 4,13–16

*„Jézus pedig látva a hitüket, így szólt a bénához:
»Fiam, megbocsáttattak a bűneid.«” (5. v.)*

Újból tanúi lehetünk Jézus isteni hatalmának: nem csak gyógyít, de a bűnöket is megbocsátja, ami sokszor a betegségeket okozza. Látja a négy barát hitét a lehetetlent nem ismerő cselekedeteikből. A Zsidókhoz írt levél 11. fejezete jut rögtön eszembe, ahol olvashatjuk, hogy hit által milyen hatalmas csodákat cselekedett Isten az ősatyák életében. *„A hit pedig a remélt dolgokban való bizalom, és a nem látható dolgok létéről való meggyőződés.”* (Zsid 11,1) Így olvashatjuk a hit meghatározását az említett levélben.

A négy barát hitének és cselekedetének óriási jutalma van. Nemcsak a bűneitől lett szabad szeretett barátjuk, hanem ráadásul az egészségét is visszakapta. Nem mindenki örült a nagy csodának; az irigy emberek rosszállóan nézték, mert nekik nem volt ilyen hatalmuk, pedig ismerték az Írásokat. Mi örülhetünk a sokasággal együtt, és Istent dicsőíthetjük az életünkben tapasztalt kis és nagy csodákért.

Uram, add a szívembe és minden olvasó szívébe a benned való rendíthetetlen hitet!

Ajánlott igeszakasz: Zsid 11.

„Amikor továbbhaladt, meglátta Lévit, az Alfeus fiát, aki a vámszedőhelyen ült, és így szólt hozzá: »Kövess engem«! Az pedig felkelt, és követte őt.” (14. v.)

Jézus kiválasztja egy újabb tanítványát, Lévit. Ő azonnal engedelmeskedik a hívásnak és elindul Jézus után. Tetszik nekem az engedelmessége, hogy azonnal indul. A vámszedő asztal tele lehetett pénzzel és különféle nyugtákkal, de ő azonnal otthagytá. A szíve szabad volt ezektől az anyagi dolgoktól. Utána olvashatjuk, hogy asztalhoz hívta Jézust és tanítványait az otthonában. Ez a cselekedete a teljes odaadását jelentette, teljes szívével befogadta Jézust.

Egy kedves gyerekének jutott eszembe: „Ha Jézus szólít, azt mondom, itt vagyok. Mert egy az én királyom, Jézus.” Boldog az az ember, aki kész Jézusnak engedelmeskedni azonnal. Ő megbízza feladatokkal, szolgálatokkal az Ő dicsőségére. Így láthatjuk Lévi életében, aki 3 évig hűségesen szolgált együtt Jézussal, és megírta az első evangéliumot az Újszövetségben. Kövessük mi is példáját az engedelmességben!

Ajánlott igeszakasz: ApCsel 9,10–20; 10,1–8

„Jézus ezt mondta nekik: Vajon böjtölhet-e a násznép, amíg velük van a vőlegény? Addig, amíg velük van a vőlegény, nem böjtölhetnek.” (19. v.)

Jézusban a Messiás van jelen népe körében. Ez az időszak a nagy öröm ideje, Izráel számára jól ismert képe a menyegző. Aki a menyegző vendége, nem lehet ünnep-rontó, hanem együtt örül a vőlegénnyel és a násznéppel. Milyen öröm látni, amikor két fiatal – a vőlegény és a menyasszony – egymásra talál, mindenki örül és ünnepli őket. Ehhez hasonló volt, amikor Jézus szerte járt Izráelben és mindenkit, aki hozzá ment, meggyógyított. Ujjongott a sánta, a béna, a vak, a süket és minden lelki bajban szenvedő, mert Jézus messiási hatalmával egészséges, boldog emberré tette őket. Istent dicsőítették mindenfelé, és Jézus tanítását hallgatták a tömegek. Most volt az Úrnak kedves esztendeje.

Voltak vallási vezetők, akik irigységük miatt nem tudtak örülni, mert nem ismerték fel Jézusban a Messiást. Isten népe viszont ma is együtt örül az ő tanítását hallgatva, de mivel nincs itt testileg közöttünk, nekünk is szükségünk van a böjtölésre. Böjt és imádság által látjuk tisztán és értjük meg Isten dolgait és jól tudunk dönteni.

Ajánlott igeszakasz: Mk 9,14–29; ApCsel 2,25–28

„Majd hozzátette Jézus: »A szombat lett az emberért, nem az ember a szombatért; tehát az Emberfia ura a szombatnak is.«” (27–28 v.)

A szombat kérdése sokszor felvetődik Jézus munkálkodása alatt. A szombat-törvény szerint élt Isten népe, igyekeztek szigorúan betartani a farizeusok tanítása szerint. Semmilyen mentséget nem lehetett felhozni ellene.

Jézus tanítványaival járta az országot, rendkívüli isteni küldetésben jártak, ahogyan Dávid a csapatával. Tehát nem önző érdekből csillapítják éhségüket, hiszen fárasztó, hosszú utakat tettek meg, és nem volt ennivalójuk. Csupán annyi kalászt téptek, amennyire szükségük volt, hogy éhségüket csillapítsák. Mai gondolkozásunk szerint ez nevetséges vád, mert ez nem munkavégzés volt, hisz nem az összes kalászt tépték le. De Jézus szépen helyre teszi az egész szombat-kérdést. Izráel Messiása és a világ Megváltója hatalmat kapott a szombat fölött. Irgalmas szeretetével értelmezi ezt a törvényt.

Minket arra tanít ez a történet, hogy ne ragaszkodjunk szabályokhoz, hagyományokhoz, hanem a szeretet uralkodjon felettünk, és azt gyakoroljuk!

Ajánlott igeszakasz: Mt 12,9–14; Lk 14,1–6

„Ekkor ezt mondta a sorvadt kezű embernek: »Állj ki középre!«” (3. v.)

Folytatódik a szombat-vita, sőt mintha fokozódna az előző történethez képest. Miután Jézus meglátja a templomban a sorvadt kezű embert, kihívja középre, hogy mindenki láthassa. Közben Jézus ellenségei, az írástudók figyelték minden mozdulatát, adatot gyűjtöttek ellene, hogy végezzenek vele. Először őket kérdezi meg, hogy *„Szabad-e szombaton jót tenni, vagy rosszat tenni, életet megmenteni, vagy kioltani?”* (4. v.) A hallgatás nem őszinte, igaz magatartás volt, hanem életük és cselekedeteik leplezése. Jézus igaz nyíltsággal meggyógyítja a sorvadt kezű embert. Egy szempillantás alatt Jézus hatalommal teljes szavára csoda történt. A beteg embernek csak engedelmesen kellett követnie Jézus kéréseit. Milyen csodálatos élmény lehetett számára, hogy egészséges lett! Két dologra tanít minket Jézus: az egyik az engedelmesség Jézus szava iránt; azonnal tegyük meg, amit mond nekünk. A másik dolog a nyílt, tiszta cselekedet, ahogyan Ő tette mindenki szeme láttára; nem titokban, hogy mindenki tanuljon belőle.

3. hét

„Adjatok hálát az Úrnak, mert jó, mert örökké tart szeretete!” (Zsolt 118,1)

A feleségemmel együtt mi különösen is hálásak vagyunk az Úr túláradó ajándékaiért. Meghosszabbította életünk idejét, nem vágta le életünk fonalát, nem esett életünk vödre a halál kútjába (lásd: Préd 12,6). Hálaoltásra nemcsak szavainkat mint jóillatú áldozatot akarjuk ráhelyezni, hanem az életünk további részét is – mint élő áldozatot – még nagyobb odaszánással (lásd: Róm 12,1). Egy kis történet hadd mondja el a gondolataimat. Valahol Afrikában egy élő hitben járó gyülekezet hálaadó hetet tartott. A záró alkalmon az adományokat egy nagy kosárba gyűjtötték a testvérek. Az első sorban egy kisgyermek ült; látva az előtte álló kosarat vivő testvéreket, kérte őket, hogy tegyék le a földre a kosarat. Kérdően néztek rá. Megdöbbenve, de mégis örömmel szemlélték, ahogyan a kisgyermek belelépett a kosárba. Látták, megértette, hogy Istennek kedves, ha magamat adom oda neki. A gyermeknek nem volt más, csak az élete.

Gyurkó József lp.

„Dicsérjék az Úr nevét, mert ő parancsolt, és azok létre jöttek, mindörökre helyükre állította őket, rendelkeztetést adott, melytől nem térnek el.” (5-6. v.)

A zsoltáríró itt a mennyei lényeket, Isten udvartartásának tagjait szólítja fel az Úr dicséretére. Ezek nem hallható hangon dicsérik az Urat, hanem úgy, hogy végzik azt a feladatot, amellyel megbízta őket az Úr. Az ő neve és dicsősége az egész teremtet világot betölti. Felszólítja a „földből” való lényeket, akik az Úr szavát hajtják végre. A szelek az ő követői, majd a végén az embereket szólítja fel a nevének dicséretére. Az Úr dicséretéhez nemcsak jó dolgok, hanem a nehéz és súlyos napok is hozzátartoznak, mert azokban is jelen van, és azok által is munkálja az ő dicsőségét. Ezekben is segítségül hívható, mert az ő neve oltalmazza a bajban levőket, az ő nevéért ad szabadítást. Neve az ő fenségének, dicsőségének jelenlétét fejezi ki, Ő emeli fel „népe szarvát”, amely diadalmas erőt jelent, és abban a kiváltságban részesül népe, hogy az Úrhoz közel lehetnek.

Életünk küldetése, hogy ha újjászülettünk, akkor isteni természet részesei lettünk, amely által képesek vagyunk érzékelni, amiket a test nem képes, hogy dicsőítsük a mi Urunkat.

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 29,1; 34,8; 103,21; 1Kir 22,19;
Jób 38,7; 1Sám 2,10; Ézs 50,8; 55,6; Jer 23,18;
Ézs 41,4; 45,12; 48,12

„Ez pedig a boldog Isten dicsőségéről szóló evangélium, amely énám bízott.” (11. v.)

Nem emberi tervezésből születik a boldog Isten szolgálata, ezért biztos a győzelmes jövője. De a győzelem harcok között születik. A közösségben fontos szolgálat a fegyelmezés, célja a szeretetre nevelés. Szeretetre, amely tiszta szívből, jó lelkiismeretből és képmutatás nélküli hitből származik. Erre a szolgálatra erősít, bátorít az apostol („igaz fiamnak a hitben” 2. v.) a gyülekezet védelme érdekében. A tévtanítók már a gyülekezetekben vannak, de Pál úgy véli, hogy a kezdeti határozott intés talán még kijózaníthatja őket. *„Parancsolt meg (...), hogy ne hirdessenek tévtanokat.” (3. v.)*

Némelyek eltévelyedtek, akik tanítóknak tartották magukat, de elméleteikkel a gyülekezet figyelmét az evangélium lényegéről elterelték. Ennek következtében a gyülekezetet az Isten tervének és akaratának megismerése, hitben való épülése helyett hiábavaló vitákba vitték bele. *„A boldog Isten dicsőségének evangéliuma”* adja a bűnbocsánatot, a szabadítást, a szeretet által szolgáló életet az embernek, nem pedig a tévtanítók elmélkedései.

Ajánlott igeszakasz: ApCsel 16,18; 1Kor 7,10; Gal 6,16;
Tit 1,14; Tit 3,9

„Igaz az a beszéd, és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött el a világba, hogy a bűnösöket üdvözítse, akik közül az első én vagyok.” (15. v.)

Az apostol hitvallással foglalja össze a rábízott evangéliumot, amelynek igazsága és valósága életében ellenállhatatlan erővel munkálkodott. Megtérése és apostoli szolgálata az irgalmas és könyörülő Isten munkájának legkimagaslóbb példája. A legelvesztettebbnek látszó bűnös is reménységet meríthet, mert nincs elveszett ember Isten szemében.

Az apostol határozott férfias harcra buzdít a közösséget rombolók és vizsályokat szítókkal szemben. Krisztus tanítványa harcos, aki nem fegyverrel, hanem hittel és jó lelkiismerettel harcol. A jó lelkiismeret nem pusztán emberi tulajdonság, hanem a Szentlélek által önmagát ítélő és javító erkölcsi öntudat. Ha ez hiányzik, akkor csak hajótörés vár az evangélium szolgálatába állított emberre. A hajótörés az erkölcsi gondolkodásban a belső ellentmondások és hazugságok miatt kudarcba fúlt élet jellemzésére szolgáló kép.

Személyes tanácsa: *„Tartsd meg a hitet és a jó lelkiismeretet, amelyet egyesek elvetettek, és ezért a hit dolgában hajótörést szenvedtek.” (19. v.)* Ez a tanács ma nekünk is szól.

„...aki azt akarja, hogy minden ember üdvözljön, és eljusson az igazság megismerésére.” (4. v.)

Az Isten akaratának megismerése a legfontosabb. Az istentisztelet, amelyben minden emberért való „könyörgések...” folynak, Isten akarata. Ezek a gyülekezet imádságos életének teljes gazdagságát jelzik. Jézus Krisztus Lelke a szeretet lelke, az „imádság Lelke”, aki nem zár ki senkit, sőt átfogja a világot. Az imádságban különös hangsúlyt tesz Pál a világi vezetőkért való könyörgésre. Az apostol Krisztus visszajövetelének a várásában él, mégsem feledkezik meg az evangélium „polgári” erkölcsi tartalmáról sem. Bár Isten népe nem mond le Isten országának várásáról, de beilleszkedik az emberi társadalomba. Az egész ember-világra tekintő könyörgés, alkotó munka és az ebben folyó keresztyén bizonyágtétel kedves Isten előtt. Ő, aki szeretetével mindenkit üdvözíteni akar, és az igazság ismeretére és elismerésére eljuttatni. Ez az ismeret nem pusztán „értelmi” megismerést jelent, hanem az igazság előtt való meghajlást, annak elfogadását és cselekvését. Az egyház azért tud a világért könyörögni, mert ismeri és elfogadta Jézus Krisztusnak a világért történt megváltó munkáját. *„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3,16)*

Ajánlott igeszakasz: ApCsel 2,27; 2Tim 2,25; 3,7;

1Thessz 4,3; Zsid 7,26; 10,26

„Azt akarom tehát, hogy a férfiak mindenütt büntőtlen kezeket felemelve imádkozzanak harag és kételkedés nélkül.” (8. v.)

Az azt akarom szó jelzi a férfiak papi szolgálatát az egyetemes papság értelmében, amely az imaszolgálatra utal. A felemelt karok, felfelé fordított tenyerekkel az imádkozás jellegzetes ókori testtartása. Annak a kifejezője ez a mozdulat, hogy az imádkozó ember Isten áldását kéri, és fogadja. Pál azt rendeli, hogy a férfiak „szent” kezeket emeljenek fel Istenhez imádkozáskor.

A férfiaknak mint a papi szolgálat vezetőinek vigyázniuk kell, hogy a harag és viszálykodás jellegzetes férfibűne alkalmatlanná ne tegye őket az imádság szolgálatának elvégzésére. A nők szolgálatára való rendelkezés nem a kizárólagosságra, hanem a tévtanítók ellen való tiltásra utal. A kisázsiai gyülekezetben tiltották a házasságot (1Tim 4,3); a nőket eksztatikus médiumokká tették, és ezzel a családi életek felbomlottak, és a gyülekezetben zűrzavar lett úrrá. Pál ezzel szemben megvédte a keresztyén istentisztelet komolyságát, és a nő anyaságát megillető méltóságot Isten ígéje hitelével igazolta.

A családban a keresztyén nő a küldetésének betöltésével, az anyaság hivatásának és az Isten üdvözítő ígéreteinek erejével találkozik.

Ajánlott igeszakasz: Mt 5,23; 6,12; Jak 1,20; 1Tim 4,3;
2Tim 3,6

„...hanem olyanok, akikben megvan a hit titka tiszta lelkiismerettel.” (9. v.)

Ahhoz, hogy valaki a gyülekezet tagja lehessen „elegendő” a kegyelem munkája, a bűnbocsánat és az újjászületés; de ahhoz, hogy valaki a gyülekezet vezetője legyen, szükséges a feddhetetlen múlt és a kívülállóktól jövő megbecsülés is.

Valóban szép és jó az evangélium szolgálata, a lelkipásztori munkakör. Ha valaki ezt a szolgálatot kívánja, Isten előtt kedves és jó dolgot kíván, de csak akkor, ha tudatában van a rá váró rendkívüli feladatoknak, és birtokában az ehhez szükséges rendkívüli képességeknek. Ha ilyen rendkívül nagy és felelős ez a szolgálat, ki alkalmas egyáltalán erre? Pál így felel erre a kérdésre: *„a mi alkalmasságunk az Istentől van”* (2Kor 3,5). Isten gondoskodik egyházában minden időben alkalmas szolgákról az ige hirdetésére, az egyház vezetésére és a lelkek gondozására.

A gyülekezeteknek kitartóan imádkozniuk kell, hogy Isten küldjön munkásokat az ő aratásába. Az egyház vezetőinek pedig szüntelenül fáradozniuk kell az alkalmas emberek kiválasztásán a szolgálatra, akiknél megvan a hit titka tiszta lelkiismerettel.

Ajánlott igeszakasz: Jer 31,31; Jn 15,15; ApCsel 16,14;

2Kor 2,16; 3,5

„Valóban nagy a kegyességnek a titka.....” (16. v.)

Pál szerint a Krisztusról szóló evangélium hirdetése az egyházra bízott. Ez az evangélium, illetve a belőle fakadt „kegyesség titka” a keresztyén hit alapvető tanítása – egy Krisztusról szóló himnuszba tömörítve. Ez a himnikus ének a Krisztus-eseményt a föld és a menny ellenpólusai köré csoportosítja. Krisztus önmegüresítéséről, szolgálatáról és megdicsőítéséről van szó. Az első ellentétpárban Krisztus, aki a testben emberként megjelent, Isten fiaként szenvedett a világtól és a világért, aztán a Lélek ereje által igaznak bizonyult, feltámadt dicsőséges testben. A második ellentétpár a Krisztus megváltói műve utáni felmagasztalásáról beszél, akit az angyalok imádnak. A harmadik ellentétpár Krisztus kormányzásáról tesz bizonyosságot. A földön egyház született, hittek az evangéliumnak, Krisztus pedig az Atya jobbján kormányoz. Ennek a hirdetése és megélése az egyházra bízott. Az egyház nem elégedhet meg ma sem kevesebbrel, mint azzal, hogy az egész emberiségre és az egész emberi történetre nézve reménykedve hirdeti Krisztus bűn és halál feletti győzelmes uralmát.

Ajánlott igeszakasz: Ef 1,20; Fil 2,11; Zsid 1,6; 1Pt 3,22

4. hét

„Minden gondotokat őreá vessétek, mert neki gondja van rátok.” (1Pét 5,7)

Amikor azon gondolkodtam, milyen bizonyosságot tudok ez elé a hét elé írni, felhívott az egyik unokatestvérem. Nem nagyon szoros a kapcsolatunk, de egy évben egyszer el szokott jönni hozzám, elmegy a temetőbe a kereszta pja sírjához, aztán pedig elmeséli, mi történt egy év alatt tágabb családomban. Az idén egy vasárnapot nézett ki a látogatásra. Nem mondhattam nemet, de szívesebben készültem volna csendben a délutáni istentiszteletre. Aztán eljött a vasárnap, már elkészítettem a vendégváró falatokat, amikor újra megszólalt a telefon, és az unokatestvérem lemondta a találkozót, mert megfázott. Megkönnyebbültem, mert így az istentiszteletig volt néhány órá m, amit csendben, Istennel beszélgetve tölthettem el. Nem is imádkoztam érte, Isten mégis megteremtette a lehetőséget a felkészülésre. Mert Isten azt is tudja, mikor van szükségünk egy kis elcsendesedésre.

Mihók Ildikó lp.

„Taníts engem utaidra, Uram, hogy igazságod szerint járjak, és teljes szívvel féljem nevedet.” (11. v.)

Kedves részem a Bibliából a Zsoltárok könyve. Akkor is ezt lapozom fel, ha örömöm van, akkor is, ha bánatom, és akkor is, ha nem jutnak eszembe szavak, amivel imádkozhatnék. Néhány zsoltár elé odaírták, hogy Dávid imádsága, de mindegyik imádság. Mindegyik megszólítja az Urat, és mindegyik elmond valamit a zsoltáros szívének állapotáról. Ebben a zsoltárban Dávid nyomorúságos állapotáról értesülünk, arról, hogy nem tud teljes szívével Istenre összpontosítani, mégis tudja, hogy ez így nem jó, változnia kell. Ahogy nekünk is, mai zsoltárolvasóknak. Mennyi minden elrabolja a szívünket Istentől! A világ számos kísértést rejt magában, némelyik úgy néz ki, mintha ártatlan lenne, Istennek tetsző, de csapdát rejt magában. Szükségünk van Isten vezetésére, hogy megmutassa, melyik úton kell járnunk. Egyedül nem vagyunk képesek megváltozni, hiába igyekszünk... Olyan, mintha a hajunknál fogva próbálnánk magunkat kihúzni a mocsárból. Isten azonban munkálkodik, és ennek gyümölcse lehet az, hogy megváltozunk, és az ő igazságában járunk.

„A Lélek pedig világosan megmondja, hogy az utolsó időkben némelyek elszakadnak a hittől, mert megtévesztő lelkekre és ördögi tanításokra hallgatnak.”

(1. v)

Pál óvta Timóteust a hamis tanítóktól, akik félrevezetik az embereket. A hamis tanítók komoly veszélyt jelentettek a gyülekezetnek, hisz szakadást idézhettek elő, és eltávolíthatták a hívőket Istentől. Ez ma is veszély. Rengeteg igehirdetést hallgathatunk meg az interneten. Nem csak úgy, hogy egy gyülekezet istentiszteletét követhetjük távolról, hanem úgy is, hogy emberek ülnek a kamera előtt, és magyarázzák Isten igéjét, ahogy szerintük azt érteni kell. Tudjuk azonban, hogy az interneten nagyon sok hamis információ van, ezért a felhasználás előtt tanácsos ellenőrizni az információ forrását. Hogyan ellenőrizhetjük egy-egy prédikáció helyességét? Azt kell megvizsgálnunk, hogy amit az igehirdető mond, az vajon megáll-e a Biblia mérlegén? Vajon alátámasztja-e Isten igéje, amit mond, vagy csak a saját gondolataihoz keresett megfelelő igéket, kiválogatva a neki szükségeseket, és elvetve azokat, amelyek elméletének ellentmondanak?

Kérjünk ennek felismeréséhez Istentől bölcsességet!

Ajánlott igeszakasz: Péld 3,1–20

„...légy példája a hívőknek beszédben, magaviseletben, szeretetben, hitben, tisztaságban.” (12b. v.)

Gyerekkoromban majdnem minden évben írunk kellett egy fogalmazást a példaképünkről. Ilyenkor kerestünk egy irodalmi hőst vagy történelmi alakot, és leírtuk azokat a tulajdonságait, amelyek nagyon szimpatikusak voltak nekünk, vagy hiányoztak belőlünk. Ugyanolyanok szerettünk volna lenni, mint ők. Pál arra biztatja Timóteust, hogy ő is legyen példa a többiek előtt, annak ellenére, hogy fiatal. Mert példának lenni nem kor kérdése. Timóteusnak a magaviseletben, a szeretetben, a hitben és a tisztaságban kell példát mutatnia a többieknek. Csupa olyan kategória, amelyek ma nem divatosak, hisz ilyen tulajdonságokkal nem lehet népszerűnek lenni, és nem lehet boldogulni a világban. Ellenben pont ezek azok, amelyek elvisznek a mennyek országába. Egy helyre, ahol fontos a hit, a tisztaság, a szeretet. Ahol az is fontos, hogy a magaviseletünkben is benne legyen a szeretet, a hit, nem csak a beszédünkben.

Ahol nem az a lényeg, hogy a világ számára mennyire vagyunk népszerűek, hanem az, hogy az Atya gyermekei vagyunk-e?

„Ha egy hívő asszonynak özvegyasszony hozzátartozói vannak, segítse őket, ne terheljék a gyülekezetet, hogy az a valóban özvegyeket segíthesse.” (16. v.)

Mindig rácsodálkozom arra, mennyi mindent sűrí magába egyetlen igevers. Pál ebben a szakaszban arról ad tanácsokat, hogyan viselkedjen Timóteus, illetve a gyülekezet az özvegyasszonyokkal szemben. Különbséget tesz közöttük kor és családi kapcsolatok szerint, hisz egy idősebb özvegyasszony család nélkül nagyon nehéz helyzetben volt, mert nem volt semmilyen jövedelme. Olyan lehetett, mint ma a hajléktalanok. A fiatalabbak – bár nem helyesli Pál – férjhez mehettek újra, és így anyagilag biztonságban lehettek. A hívő nőknek kötelességül írta elő Pál, hogy segítsék özvegy nőrokonaikat, bár lehet, hogy így az özvegyek kegyelemkenyéren éltek egy családnál. Akiknek nem volt családjuk, azokat a gyülekezet segítette. Ehhez azonban tudni kellett róluk, ismerni kellett őket. Ma gyakran elrohanunk egymás mellett még a gyülekezetben is. Néha azt sem tudjuk, ki ül mellettünk. Gyülekezetbe járunk, vagy csak templomba, és istentisztelet után rohanunk haza?

Vajon tudjuk-e, hogy kinek van szüksége segítségre?

Ajánlott igeszakasz: 5Móz 24,17–22

„Hasonlóképpen a jó cselekedetek is nyilvánvalók; és amelyek másképpen vannak, azok sem titkolhatók el.”
(25. v. Károli)

A kommunikáció kutatói azt mondják, hogy legalább annyira fontosak a beszélgetésben a testünk jelei, mint az, amit mondunk. Gyakran megtörténik, hogy a testünk (szemünk, arcunk, kezünk) más üzenetet közvetít, mint a szánk. Ilyenkor meg akarunk felelni valakinek vagy valamilyen követelménynek, de a szívünk mélyén nem értünk ezzel egyet, vagy nem helyeseljük. Ha a szavaink ellentmondanak a cselekedeteinknek, az keresztyén életünkben is mindig kiderül. Beszélhetünk bármilyen kegyesen, ha azt nem követik jó cselekedetek, hiteltelenné válunk. Az, ahogyan cselekszünk a hívőkkel és a nem hívőkkel, a hitünk gyümölcse. Ha szeretetből teszünk velük jót, az jó gyümölcs. Olyankor világítunk, bizonytságot teszünk arról, hogy Jézus gyermekei vagyunk. Az, amit teszünk, sokszor többet mondhat rólunk, mint a szavaink. Ha szavaink és a cselekedeteink között nincs harmónia, az nem csak nekünk árt, elriaszthatjuk a „keresőket” a gyülekezeteinkben, hisz csak jó cselekedetek által vihetünk bárkit az Úr Jézus közelébe...

„De valóban nagy nyereség az Istenfélelem, megelégedéssel; mert semmit sem hoztunk a világra, világos, hogy ki sem vihetünk semmit” (6–7. v. Károli)

Évekkel ezelőtt egy órán azért korholtam a tanulóimat, mert nem akartak tanulni. Az egyikük megkérdezte akkor, hogy én hány évig tanultam? Gyorsan összeszámoltam, majd arra volt kíváncsi: És mire ment vele tanárnő? Mire is mentem? Nem gyűjtöttem vagyont, nem lettem befolyásos ember; a világ és annak a hajdani tanulónak a szemében vesztes vagyok.

A jó hír az, hogy ez nem fontos. A fontos az, hogy Jézus szemében viszont győztes vagyok, győztesek vagyunk! Lehet-e jó gyümölcse annak, ha egyfolytában elégedetlenek vagyunk az életünkkel, a vagyonunkkal, az elért pozícióinkkal? Ha mindig újabb és újabb dolgokra vágunk, amelyek csak addig boldogítanak, amíg megszerezzük? Pál azt mondja, hogy a káros kívánságok csak romlásba és pusztulásba döntik az embereket. Rabjai lesznek kívánságaiknak, és már nem Istenre figyelnek, hanem önmagukra. Ha az Atya van a figyelmünk középpontjában, tudunk megelégedettek lenni, mert tudjuk, így soha semmiben nem szenvedünk hiányt.

Ajánlott igeszakasz: Lk 12,13–21

„De te, óh Istennek embere, ezeket kerüld; hanem kövessed az igazságot, az istenfélelmet, a hitet, a szeretetet, a békességes tűrést, a szelídséget.” (11. v. Károli)

Olyan világban élünk – Isten mai emberei –, ahol az igazság relatív, az istenfélelem sokszor csak kirakat, a hit az újságíróknak szól, a szeretet, a békétűrés, a szelídség csak addig tart, amíg minden az akaratunk, a terveink szerint történik. Időnként a gyülekezeteinkben is veszekszünk egymással, de a végére odaszúrjuk, hogy ezt szeretetből mondtuk. Azonban sem a hangnemben, sem az arckifejezésben nem láthatta a másik ember csíráját sem a szeretetnek. Hogyan lehetne akkor hit, istenfélelem, békétűrés vagy szelídség bennünk, hisz ezek a szeretetből fakadnak?

Pál Timóteusnak ad tanácsot, de szól hozzánk is, különösen a mai háborúkkal, békétlenséggel, gazdasági nehézségekkel terhes időnkben. Szól, hogy törekedjünk valami olyanra, ami ebben a világban idegen és szokatlan, de éppen a szokatlanságával tehet jót. Úgy, mint amikor valaki kiabál velünk, és meglepődik, amikor csendesen, mosolyogva válaszolunk. A hit, a szeretet, a szelídség ma is meghökkent másokat, változást idéz elő, amire vágyik a világ.

Ajánlott igeszakasz: 1Kor 13.

5. hét

„Ne győzzön le téged a rossz, hanem te győzd le a rosszat a jóval.” (Róm 12,21)

Nehéz, megterhelt kapcsolatainkban is van helyreállító Istenünk. Igen, Isten gyermekeinek az életében is lehetnek félreértések. Családban, presbitériumban, munkahelyen, szomszédok között is lehetnek feszültségek. Sokszor megpróbáltam szelíd és alázatos lenni, és az is maradni. Jézus nélkül ez nekem se sikerült mindig. Nagyon fájt ez, de a „hogyan tovább?” kérdésében iránymutató lett fenti igénk. Nem akarok ilyen kemény lenni, formálj Uram! Amikor ezt letettem elé, felszabadult örömet kaptam, s erőt a jónak cselekvésére. Elcsendesedve tudtam, tudok benne lecsendesedni, benne lecsillapodni. Ennek a fejezetnek a tanítása a „hogyan”-t is elém adja: ne gondoljam magamat többnek, mint amennyinek gondolnom kell (3. v.), valamint a testvérszeretetben legyek gyengéd, és a felebarát felé a tiszteletadásban megelőző (10. v.).

Sebestyén László Ede lp.

„Dicsérjétek az Urat, mert jó az Úr, zengjétek nevét, mert az gyönyörűsége!” (3. v.)

Dicsérjétek az Urat! Ő minden kitalált istenségnél hatalmasabb Isten. Magasztalod-e már élő Uradat? Milyen is Ő? Jó és gyönyörűsége. Nagy Isten! Választottjainak feladata, hogy hirdessék nagyságát szóval és életük cselekedeteivel. E zsoltár arról is beszél, hogy Ő a történelem Ura. Ő határozza meg országok, népek határait, eközben gondoskodik övéiről is, nem hagyja el őket. Nagy történések, nagy események Ura. Zengjük-e szüntelen az ő dicséretét, vagy csak panaszkodunk? Hallelujah! E szóval van keretezve zsoltárunk. Kik dicsérjék? Izráel fiai, Áron háza, Lévi népe, akik félik az Urat. Ebben benne vagyunk mi is, akik féljük az Urat. Buzdítsunk ma dicséretére másokat is! Ha a keresztfán kiszenvedett Jézusra nézünk, akkor meglátjuk, mennyire szeretett az Isten. Hozzám is lehajolt, bűnömet elvette, és megbocsátott a Krisztusért. Hát nem jó és gyönyörűsége az Isten? Immánuel, azaz minden nap velünk, velem van az Isten, nem hagy el, és nem hagy magamra. Hallelujah!

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 34,9–20

„Ne szégyelld hát a mi Urunkról szóló bizonyágtételt, se engem, az ő foglyát, hanem szenvedj velem együtt az evangéliumért, Isten ereje által.” (8. v.)

Ha Isten szerint élsz, akkor nincs miért szégyenkezned. Nem szégyen Krisztushoz tartozni, sőt kiváltság, kegyelem. Erősen megállni a hitben – ehhez segítségül lehetnek a hitben előttünk járók jó példái (Lóisz, Eunike, Pál, stb.). Mit jelent igazán Isten szerint élni? Megkeresni a beteget, a foglyot, a magányost. Timóteus is tudhatja, hogy Pál az Úr (Küriosz) Krisztus kezében van, s nem a cészár foglya csupán. Nincs miért féljen se Pál, se Timóteus, se senki. Erejét adja, s körbevesz angyalaival. Kiveszi a félelmet is életedből, mely a szenvedések óráján bekopog szíveden. Félelmetes időkben is így tesz bátor, bizonyágtévő tanítvánnyá. Ne szégyelld Jézust soha! Az evangéliumért való szenvedést vállalod-e már? Ha ezen az úton jársz, akkor a Krisztusért szenvedők mellé tudsz állni. Hirdesd az örömhírt, ha azért még hátratételben lesz is részed! Vállalnád-e az arculütést, szembeköpést? Jézus pont ezeket vállalta értem, érted!

Ajánlott igeszakasz: 1Pt 4,12–19

„Az Úr legyen könyörületes Onéziforosz háza népe iránt, mert sokszor felüdített engem, és nem szégyellte bilincseimet.” (16. v.)

Onéziforosz, a hasznat hozó. Bárcsak én is hasznára lehetnék Jézusnak! Így szeretné használni Urunk a mi életünket is. E munkatárshoz és családjához Pált a szeretet szálai fűzik. Onéziforosz nem a közhangulat embere, nem divat-keresztény, hanem amit megért, azt teszi is. Eleinte jól halad az efézusi gyülekezet, de később sokan elfordulnak Páltól. Ő nem tart ezekkel. Ő nem érdekember, hanem a szeretet embere. Pált is – aki kivégzése előtt áll – felkeresi börtönében. Felkeresem-e a szegényt, az egyedül lévőt, a támaszra, jó szóra vágyót? Gyakran megvidámítom-e testvéreimet? Ne önmagamot kényeztessen, hanem sokak felüdítésére legyek! Egyesek szerint Pál azért is kéri az Úr könyörületét Onéziforosz családja számára, mert levele érkezésekor szolgatársa, aki sokszor felüdítette, mártíromságra juthat. Mennyire hitelesek ezek a szavak! Legyen az Úr az özvegyel és árvákkal, kicsinyekkel-nagyokkal! Így öleljem szívemre én is Istennek hűséges gyermekeit!

„Isten igéje viszont nincs bilincsbe verve.” (9b. v.)

Isten szolgáit be lehet börtönözni, ám Isten igéjét nem lehet bilincsbe verni, mert munkáját elvégez minden akadályoztatás ellenére is. Meggyőződésem lehet, *„hogya aki elkezdte bennetek a jó munkát, elvégzi a Krisztus Jézus napjára.”* (Fil 1,6) Pál ugyanúgy gonosztevők között van, mint Megváltója volt a kereszten. Bilincseket visel, mint egy gonosztevő. S mégis igaz: bilincsbe verve is szabad! Szabadító Urának követe, hogy a bűn-bilincsek súlya alatt görnyedezőknek legyen apostola. „Mily jó, ha bűntől már szabad, az Úr szolgája vagy. A bűn szolgája gyáva rab, a Krisztusé szabad.” (MRÉ 413,1) Az Úr beszéde tovább terjed Rómából, Thesszalonikából (1Thessz 1,8). A mi életünkben, a mi gyülekezeteinkben tovább terjed az Úr szava? Működik a misszió? Gondoljunk ma a börtönmisszióban, vagy az alkohol-, drogfüggők között szolgálókra, hogy áldássá lehessenek a mai foglyok számára!

Ajánlott igeszakasz: ApCsel 24,10–27

„Igyekezz kipróbált emberként megállni az Isten előtt, mint olyan munkás, aki nem vall szégyent, hanem helyesen fejtegeti az igazság igéjét.” (15. v.)

Kipróbált emberként szeretne látni minket is Urunk. Sokféle „izmus”, tévtanítás bomlasztotta az akkori Efézus gyülekezetét. A külső támadásoknál is veszedelmesebbek ezek ma is. A romlás, tévelygés, mint valami rákos fekély, terjedtek. Ezek ma is elfordíthatnak Krisztustól. A megoldás: ragaszkodjunk a testté lett Igéhez! Egyházunk korábbi neve igen beszédes: Krisztusnak Evangélium Szerint Reformált Anyaszentegyháza. Bárcsak az evangéliumra alapoznánk ma is! Ránk is igaz: ne folytassunk haszontalan szóharcokat! Isten előtt megállva, Isten orcája előtt járva éljünk ma is! Kipróbálták, megpróbálták régen az aranyat is. Tűzpróba alá vetették a nemes érceket. Próbák tüzeiben Isten mellett tudunk maradni? Az igazi mérték, az etalon-Ige mellett? Vágyunk Krisztushoz igazodó életre? Menet közbeni igazításra minden nap szükség van. „Mesterünk, te így szólnál, így cselekednél?” Kérdezzük ma is Őt, szava legyen mércénk, amihez mindent szabhatunk!

„De az Úr szolgálja ne viszálykodjék, hanem legyen barátságos mindenkihez, tanításra alkalmas és türelmes.” (24. v.)

Az Úr szolgáljának nem kell torzsalkodnia. Ha valamilyenkor is az ostoba, éretlen, gyermekes vitatkozásokba bekapcsolódott, a hit felnőttkorúságával ezek elől most már kitérhet. Elkerülni ezeket a viszályokat hogyan lehet? Úgy, ha a súlyos ügyek is odakerülnek könyörgésben az Úr elé. Tegye ezt nem csak egyedül, hanem közösséget gyakorolva az atyafiakkal! Mai kérdésünk az ige alapján: milyen társaságban érzed otthon, jól magad? Nagy áldás az, ha van olyan közösséged, ahol testvéri egyetértésben tudsz lenni tieiddel, családdal, gyülekezeted tagjaival, s ha a hitben előtted járók szavaira, tanácsaira figyelsz. Erre törekedj is! Timóteus számára ilyen ajándék volt Pál apostol. Tőle tanulhatta, s tanulhatom én is: legyek barátságos, tanításra alkalmas, türelmes! Új szívet kérj tőle te is, mondván, énekelvén:

„Jézus nyájas és szelíd, láss meg engemet, hallgassad meg, hű Megváltóm, gyermekedet!” (MRÉ 447,1)

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 133,1–3

„Az ilyenek a kegyesség látszatát megőrzik ugyan, de annak az erejét megtagadják. Fordulj el tehát ezektől.” (5. v.)

Mai modern világunkban sokat adnak a külső látszatra. Jaj nekünk, ha istenfélelmünk is csak külső, látszatkegyesség! Sokan hirdetik: ha vagyond van, megvan mindened. Igen, de ezzel együtt önző, dicsekvő, gőgös lehet szíved is, melyben Istennek már nem lesz helye. Viszont egészen más érték az, amikor Isten országát keresed és megtalálod. Onnantól kezdve sáfár leszel, szolgálni fogsz, mint a szent asszonyok is tették, akik gazdagságukból szolgáltak Jézusnak. A kegyesség ereje éppen ebben lesz: Krisztus szeretetében fogsz erősödni, s az ő erejével nem uralkodni, hanem szolgálni szeretnél. Timóteusnak is vigyáznia kellett, hogy a testi vágyak kielését propagálóktól elforduljon. Azoktól, akik inkább az élvezeteket szerették, mint Istent. Nálad már letisztázódott ez az „inkább”? Életedben Ő van az első helyen? Ha igen, akkor csak szeress, és tégy, amit akarsz! Érted? Tedd, amit Ő tenne! Így lesz igazán jó gyümölcsöket termő életed.

6. hét

„KérjeteK, és adatik nekteK, keressetek, és találtok, zörgessetek, és megnyittatik nekteK.” (Mt 7,7)

Áldott szükség idejét éljük. Áldott az Úr, aki megengedi, hogy testi, lelki, anyagi szempontból is teljesen ki legyünk neki szolgáltatva. Úgy mentünk végig a mögöttünk lévő hónapokon, különösen a szeptemberen, hogy nem tudtuk, miből lesz kenyér az asztalon, miből fizetjük a gyerekeink ebédjét az iskolában, nem is beszélve az egyéb szükségégeikről.

És itt állunk, és bizonysgot teszünk arról, hogy mindeddig megsegített bennünket az Úr, áldott legyen Jézus Krisztus nagy neve! Nem a mi ügyességünk, rátermettségünk, a jó kapcsolataink, de még nem is a „szentségünk” vagy a képességünk az odaszánt imádkozásra segített, és segít át a nehézségeken, hanem az az Isten, aki az ígéreteket adta, amiket Jézusban teljesen be is töltött.

Kértünk, és kaptunk. Nem magunk miatt, egyedül Krisztusért.

Parti Judit

„Kezed munkája után élsz, boldog vagy, és jól megy sorod.” (2. v.)

Boldog, áldott, biztonságos, örömteli élet – mindnyájan erre vágyunk, valljuk be, ez van a szívünk mélyén! A hétköznapi rideg valósága kijózanítóbb; ezt a vágyat talán ha pillanatokig megélhetjük. Kérdés azonban, hogy az ige, a zsoltáros pontosan mit állít? Azzal kezd, hogy az a boldog, aki az Urat féli. Már ez a kijelentés is megállító: mit jelent Isten szerint Őt félni, járni az útjain? Hirtelen hangnembváltás következik a zsoltárban: a hétköznapi boldogság, nyugalom, a megelégedettség képei. A zsoltáros visszatér az eredeti kérdés megválaszolására: ez az az áldás, ami az Úr félelméből következik.

Mégis, a zsoltár befejező részében nem ezt kéri áldásként, hanem azt, hogy legyen az ő népe jólétben, és hosszú ideig élve láthassa ezt a „shalomot”, békességet. A befejező kérés pedig visszacsatol a hétköznapi valóságainkra, azaz, hogy mennyire nem természetes a zsoltár elején felfestett hétköznapi boldogság: kérnünk kell a mindenség Urát, hogy áldjon meg bennünket az istenfélelmünk, az „úton járásunk” közben az ő „shalom”-jával, békességével.

„Te azonban követőjévé lettél az én tanításomnak, életmódomnak, szándékomnak, hitemnek, türelmemnek, szeretetemnek, állhatatosságomnak, üldöztetéseimnek, szenvedéseimnek.” (10–11a. v.)

Kik azok az igehirdetők ma, akik példaképek Isten népe között? Vannak-e presbiterek, akik nem pozíciót töltenek be, hanem valóban előljárói a nyájnak? Nyilvánvaló-e az ő küzdelmük és szenvedésük, amiben megállnak az Úrral? Komolyan veszik-e, hogy egy-egy ember hite rajtuk is áll, vagy bukik? Hitet az Úr Jézustól kapunk, de hogy megmaradjon, szükség van hiteles előljárókra, igehirdetőkre. Hitre jutásom után a Fasori ref. gyülekezetbe vezetett az Úr, ahol a lelki vezetők élete nyitva volt előttünk. Hallhattam a tanítást, megérthettem a szándékaikat, láthattam a türelmet, tapasztalhattam a szeretetet. Ez kegyelmi időszak volt az életemben; nem magától értődő, hogy a vezetők hite és élete erősíti az újonnan megtértek hitét. Követni nem a nagy szavak kimondásának az idején, hanem a hétköznapi harcokban, kísértésekben jelent igazi választ Jézus hívására. Csodálkozom magamon is, milyen nehezen veszem tudomásul Pál utolsó két körülményét (üldöztetés és szenvedés), ahol Timóteus ugyanúgy követi. Nem azt írja végül: wellness és nyaralás, pedig ezt szívesebben olvasnánk. Csak jóval később láttam meg, hogy az üldöztetés, szenvedés nem a nagy ébredési mozgalmak vezetőinek kiváltsága, hanem mindannyiunkat elér. Add, Uram, hogy megálljunk!

„A bajokat szenvedd el.” (5. v.)

Pál apostol végrendelkezik. Megrendítő a félelem-nélkülisége, ahogy szembenéz a saját fizikai törékeny-ségével („*elérkezett az én elköltözésem ideje*”, 6. v.) de nem azt kéri, hogy ezen az állapotán valahogy könnyítsen a hű tanítvány, hordozza imádságban, rendezzenek gyűjtést a szükségeire. Szinte könyörög a halállal szembenező Pál azért, hogy Timóteus ne csorbítsa Isten Jézus Krisztusban megjelent örömhírének, a teljes és tökéletes helyre-állításnak az üzenetét. Ennek része az intés, a feddés és a bátorítás. Pál, az „örökhagyó” utolsó üzenete ezzel kapcso-latban józanító: az evangélium világos hirdetéséből mindig fog baja is származni annak, aki felvállalja.

A „világ evangéliuma” nagyjából így hangzik: egyszer fent, egyszer lent; ha lent vagy, csak várd, hogy jobb jön. Máshogyan: majd lesz valahogy.

A boldog Isten evangéliuma ennél a sivár hangnál jóval több és gazdagabb, de egyetlen szóval sem tagadja a szenvedést. A belső ember megerősödése, a bennünk élő Jézus Krisztus tesz késszé és alkalmassá arra, hogy a bajokat elszenvedve betöltsük azt a szolgálatot, amire elhívást kaptunk. Legyen ez bármekkora szolgálat, apró vagy látványos, legyen az alapja az élő Ige!

„De az Úr mellém állt, és megerősített, hogy elvégezzem az ige hirdetését.” (17a. v.)

„Démász elhagyott” (10. v.), „Alexandrosz, a rézműves, sok rosszat követett el ellenem” (14. v.), „senki sem volt mellettem, mindenki elhagyott” (16. v.). Pál élete saját megélése, beszámolóí alapján nem volt épp diadalmenet. Nekem sokszor egyetlen negatív vélemény, elutasítás hívó testvérektől elég, hogy elbizonytalanodjam Jézus Krisztus elhívásában, a szolgálatom jogosságában. Pálnak jóval több árulás és támadás, megkérdőjelezés jutott, mégis ment tovább.

Lehet, hogy az támad meg, akiről soha nem gondoltad volna, aki testvéred és harcostársad volt. Ma azért imádkozom, hogy ne maradj a sebeidben, gyere az áldott orvos, az Úr Jézus jelenlétébe, hadd adja azt, amit egyedül Ő tud, ami az ő válasza ilyen helyzetben, a helyreállítás evangéliuma: *„De az Úr mellém állt.” (17a. v.)* Legyen elég ennyi neked és nekem: ha az Úr mellénk áll, akkor be tudjuk végezni azt a szolgálatot, amire elhívott. Lehet, hogy nem szavakkal, hanem tettekkel kell hirdetned az Isten országát. Lehet, hogy takarítasz, főzöl, beteget látogatsz, vagy adakozol, és ezzel hirdeted az igét.

Ha támadás ér, és az Úr melléd áll, ne késlekedj: állj föl, és menj tovább! Lehet, hogy késsel a hátadban, dárdával az oldaladban, de végezd el, amit Isten rád bízott.

„...aki ragaszkodik a tanítással megegyező igaz beszédhez, hogy az egészséges tanítással tudjon bátorítani, és meg tudja győzni az ellenszegülőket.”
(9. v.)

Amikor e sorokat írom, a református egyházban presbiterválasztás időszaka van. Egyházunk életében ez kiemelt időszak arra, hogy Isten szerinti bojtárokat tudjunk a vezető testületeinkbe választani. A levél bemutatkozó része egybevág a kiemelt verssel: Pál úgy beszél a maga feladatának céljáról (*„hogy higgyenek, és megismerjék az igazságot az igazi kegyesség szerint”*, 1. v.), hogy Titusznak is ezt a feladatot adja a krétai gyülekezet vezetőinek kiválasztásával kapcsolatban.

Pál ezt általános célként teszi elénk; nemcsak a maga vagy Titusz életének központi kérdése ez, hanem a gyülekezet vénei, presbiterei számára is iránymutató vezérfonal, s egyszerű egyháztagként is kijelöli számunkra az utat. Kedves testvérem, megvan-e ez a törekvés bennünk, akár tisztségviselőként, akár egyszerű vezetettként: ragaszkodni az egészséges tanításhoz, és ezzel bátorítani? Mert higgyük el bátran, szemben a siker-evangéliummal: az egészséges tanítás igenis bátorító. Imádkozzunk vezetőinkért, de leginkább magunkért, hogy az egészséges tanítást hagyjuk meggyökerezni önmagunkban először, és ezen a kösziklán állva tudjuk megerősíteni mások roskadozó térdeit!

„Azt vallják, hogy ismerik az Istent, de cselekedeteikkel tagadják.” (16a. v.)

„Kemény beszéd ez: ki hallgathatja őt?” (Jn 6,60) Első olvasásra megbotránkoztató Pál véleménye a krétaiakról, s ezen belül a fiatal krétai keresztény gyülekezetéről, ahová Tituszt küldi rendet csinálni. Lehetséges, hogy egy keresztényen gyülekezet tagjairól ez legyen az általános vélemény (megrögzött hazudozók, gonosz vadállatok, lusta, falánk népség)? Persze elháríthatjuk magunkról a véleményt azzal, hogy a „körülmetéletekről” beszél Pál, de ott van az a csúnya „főleg” szócska, azaz bőségesen vannak nem zsidó származásúak közül azok, akik ilyenek.

Nézzünk először tükörbe, megvizsgálván saját magunkat: vajon a nagyhangú hitvallásaim egyeznek-e a cselekedeteimmel? Csak ezután nézhetünk körbe a gyülekezetünkben, hogy felismerjük-e ezt a lelkületet másokban, hogy jó kérdéseket tehesünk föl saját magunknak és nekik. Miért járok a gyülekezetbe, a templomba? Milyen beszéd, milyen szavak jönnek ki a számon a gyülekezetben vagy azon kívül?

Isten az ígén, Pálon keresztül elsősorban nem elítélni, hanem megítélni szeretné a cselekedeteinket, hogy életünket az igazsághoz, a hitvallásainkhoz igazítva valódi, benne elrejtett életünk lehessen. Kész vagy változni velem együtt?

„...férjük iránt engedelmesek legyenek, nehogy miattuk érje gyalázat Isten ígését.” (5b. v.)

Egészen addig tartottam fölösleges túlzásnak Pál intéseit, míg meg nem rágalmazott egy idős, hívő asszony a gyülekezetben (lásd: 3. vers). Alaptalan volt a vád, mégis fájt, és nehezen tudtam úrrá lenni az indulataimon.

Még fájdalmasabb volt, amikor azt láttam, hogy a saját viselkedésem volt méltatlan Isten ígétéhez: nem tudtam engedelmeskedni a férjemnek, csak háborogni a döntései miatt. Pál Tituszhoz írt levele nagyon hétköznapi, megfogható viselkedésmintákban kéri számon a kegyességünket, a hitünket. Nem arra kéri Pál Tituszt, hogy ellenőrizze, hányszor hivatkoznak a gyülekezet tagjai az Úrra, és tudnak-e nagy szavakat mondani az evangéliumról, hanem az ige és Jézus Krisztus ismeretéből következő életet kéri számon rajtuk.

Istennek van kijelentett akarata és gyakorlati tanítása minden életállapotra. Időseknek, fiataloknak, szolgáknak, uraknak, házasoknak, egyedülállóknak saját élethelyzetében támaszt és hitelt ad Isten szava, amihez igazodni kiváltság, de felelősség is.

Tudjuk-e így látni, és – a kegyelem árába engedve magunkat – változni a Lélek által?

7. hét

„Haggeus, az Úr követe pedig ezt mondta a népnek az Úr megbízásából: Én veletek vagyok! - így szól az Úr.”
(Hag 1,13)

Igénkben találkozhatunk egy biztatással, bátorítással, ami erőt adhat a mindennapokhoz. *„Én veletek vagyok! – így szól az Úr.”* Nekem is sokszor erőt tud adni ez a pár szó, tudva, hogy Istenünk ott lesz mindig. Mikor kérdéseink vannak, mikor nehézségekbe ütközünk, mikor nem tudjuk, hogyan tovább, legyen előttünk ez a három szó: „Én veletek vagyok”. Ebből is láthatjuk, hogy Urunk közösségben akar lenni velünk! Jelen akar lenni életünk minden egyes napján, annak minden területén, hogy biztasson, bátorítson és védelmezzen.

Tudhatjuk azt is, hogy Krisztusban mindnyájan az ő gyermekei vagyunk, akinek közösségében soha nem leszünk egyedül. Hiszen Ő, Szentlelke által jelen van, aki által átérezhetjük jelenlétét akár istentiszteleten veszünk részt, akár ígét olvasunk, vagy csak a nap folyamán kimerülve érezzük, hogy Ő ott van velünk, és nem vagyunk egyedül. Hozzá tartozókká akar tenni, akiről Ő gondoskodik és akiknek útját Ő igazgatja. Lássuk meg, Isten ott van a mindennapjainkban!

Kocsis Sándor lp.

„Mert te vagy az én sziklaváram; vezess, és terelgess engem nevedért! Szabadíts ki a hálóból, amelyet titkon vetettek nekem, mert te vagy az erősségem.”
(4–5. v.)

Sziklavár – már önmagában tárgyilagosan is érzékel-teti, hogy itt egy erős, masszív dologról van szó. A zsoltáros az életében jelen lévő Istent egy sziklavárhoz hasonlítja, amely erőssége, és egyben védelmezi őt. Miért van erre szükség? Igénkben hallhatunk a háló képéről, amelyet ha valakire rádobnak, az foglyul esik, és nem tud szabadulni. Jelenvaló életünkben a gonosz folyamatosan azon mesterkedik, hogy különböző hálókkal fogságba ejtsen. Lehetnek ezek mindennapos nehézségek, próbatételek, betegség, és minden, ami foglyul ejt.

Az ígén keresztül Isten az, akihez minden időben lehet menni. Ő az, aki szabadságot, kegyelmet tud adni a bűn fogságában lévőknek Fia által. Ő az, aki erősség tud lenni a nehézségek, félelmek és fájdalmak között. A zsoltáros is azt mondja – *„mert te vagy az erősségem”* –, hogy Isten ereje az, ami ma is, és az elkövetkezendő napokban erő tud lenni. Szentlelke által erejét adja, merjük kérni tőle! Ebből is látható, életes példa, hogy Isten a sziklavár, mert szüntelenül védelmez bennünket. Bízunk rá életünket ezentúl is, mert higgyük el, jó kezekben van!

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 62.

„Mert megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek, és arra nevel minket, hogy megtagadva a hitetlenséget és a világi kívánságokat, józanul, igazságosan, és kegyesen éljünk a világban.” (11–12. v.)

Isten kegyelme az, ami az emberiség egyik legnagyobb ajándéka, amit nem érdemelnénk meg, de Isten mégis megadta számunkra, megkegyelmezett nekünk Fiában. Isten kegyelme megjelent nekünk, mégpedig úgy, hogy elküldte az ő Fiát mindnyájunkért. Teremtő Urunk elsősorban megkegyelmez, nem hajtja végre a halálos ítéletet, amit megérdemelnénk, hanem egy új kezdést kínál az ő kegyelmében. Isten kegyelme az, ami nélkülözhetetlen lenne számunkra, ami nélkül minden napunk sokkal nehezebben alakulna.

Tehát arra hívja fel a figyelmünket, hogy igyekezzünk neki tetsző életet élni engedelmességben, figyelni az ő vezetésére, útmutatására. Őbenne élve nem lehet, hogy minden úgy legyen, ahogyan mi akarjuk, meg kell tanulni valamire nemet is mondani, és kimondani azt, hogy *„mindazáltal ne úgy legyen, ahogyan én akarom, hanem amint te”* (Mt 26,39). Ha minden úgy lenne, ahogyan mi akarjuk, abban hol lenne Isten tanítása, nevelése? Ott csak a mi akarataink érvényesülnének, és nem az, amire Isten akar nevelni bennünket. Az Úr pedig elsősorban az Úr Jézus Krisztusban a szeretetre, megbocsátásra, békességre nevel bennünket.

Ajánlott igeszakasz: Róm 3,21–31

„Senkit se szóljanak meg, kerüljék a viszálykodást, legyenek megértőek, teljes szelídséget tanúsítva minden ember iránt.” (2. v.)

Az Úr Jézus Krisztusban előttünk van a szeretetre, megbocsátásra és békességre való törekedés. Emberi gyarlóságunkból fakadóan viszont sokszor megfélelkezünk arról, hogy mindezeket szem előtt tartsuk. Sokszor megítéljük a másik embertársunkat különböző dolgokért. Hamarabb jut eszünkbe, hogy megbélyegezzük a másik embert, mintsem megértsük, hogy mi zajlik benne. Mindez sokszor nézeteltérést, viszályt okoz, melyből sebek keletkezhetnek. Teremtő Istenünk egyszülött Fiában megmutatta számunkra, hogy milyen az, amikor ítéletet mondhatna fölöttünk, mégis kegyelemmel fordul felénk. Krisztust adta értünk, hogy ővele minden tökéletlenségünket, bűnünket a keresztfára szögezzék, és őbenne élve neki tetsző életet tudjunk élni. Nem megbélyegez, hanem megbocsát, megért az adott helyzetben, ha tudjuk és merjük a kezébe helyezni. Élő példa van előttünk, hogy mindenkor gyakoroljuk a megbocsátást és a megbékélést. Tudjunk mindenkor szeretettel fordulni embertársaink felé, teljes szelídséget tanúsítva mindenki iránt.

„Igaz ez a beszéd, és szeretném, ha szilárdan tanúskodnál ezek mellett, hogy az Istenben hívők igyekezzenek a jó cselekedetekben elől járni: ezek jók és hasznosak az embereknek.” (8. v.)

Istenhez tartozunk Krisztus Jézusban. Őbenne élve megannyi áldásban és mennyei ajándékban lehet részünk. Végiggondolhatjuk és megfigyelhetjük, hogy a szükségben van, aki a segítségünkre siessen, a betegségben mellettünk legyen, a próbatételkor pedig fogja a kezünket. Sorolhatjuk még, hogy mennyi jót tud tenni és tesz is velünk Urunk nap mint nap, de a legfontosabb, tudjuk továbbadni mindezeket: a jót, szeretetet, figyelmet, gondoskodást, békességet. Jót tenni a másik embertársunkkal, és kerülni a fölösleges vitatkozásokat vagy ami békétlenséget okoz. Jót cselekedni a másik emberrel örömet jelenthet, feltöltődést, hogy segítségére lehattunk másnak. Minket is sokszor jó érzéssel tölthet el, ha jót tesznek velünk. Tartsuk mindig szem előtt, hogy minden külső tényező ellenére tudjunk jót tenni, mert ezek jók és hasznosak az embereknek.

Ajánlott igeszakasz: Lk 10,25–37

„Hálát adok mindenkor az én Istenemnek, amikor megemlékezem rólad imádságaimban, mert hallok a te hitedről és szeretetedről, amely az Úr Jézus és minden szent iránt van benned, és imádkozom azért, hogy a hitünkben való közösséged eljuttasson téged mindannak a jónak a megismerésére, amely Krisztusért van bennünk.” (4–6. v.)

Nagy áldás tud lenni, amikor gyülekezetekben és kis közösségeken belül hitbeli testvérekre találunk, akikkel együtt ugyanarra a Krisztus Jézusra tekintünk. Áldás tud lenni azért is, mert ha valamilyen nehézségben vagyunk, és imádságos szívvel, testvéri segítő jobbal mellettünk vannak. A nagyvilágban sokszor találkozunk azzal a magatartással, hogy elmennek a rászoruló vagy a segítséget igénylő mellett, mert ismeretlen vagy csak nem foglalkoznak vele. A gyülekezeti közösségekben, hitbeli testvéreknél ez másképpen nyilvánulhat meg. Továbbadhatjuk azt a segítségnyújtást, figyelmet, szeretetet, amelyet mi is előbb Krisztusban kaptunk meg. Hálát adhatunk mi is mindenkor Teremtő Urunknak, hogy ad mellénk hitbeli testvéreket, akikért és akikkel együtt imádkozhatunk, a szükségben pedig egymás terhét tudjuk hordozni. Hála és dicsőség Istennek minden testvérért!

„Név szerint ezek voltak Izráel fiai, akik Egyiptomba mentek Jákóbbal; mindegyik a maga háza népével ment.” (1. v.)

Az Ószövetség eredeti nyelvén, héberül Mózes második könyvének megnevezése a könyv első szavából származik, tehát „nevek”. Fontosak ezek a nevek, hiszen Isten a történelemben ezekkel a személyekkel, ezzel a néppel cselekedett, mutatta meg munkáját rajtuk. Ahogyan az egyik sárospataki teológiai professzor is rámutatott, nem véletlen az, hogy Sifrának és Púának, a két héber bábának a neve fentmaradt ennyi sok idő után is, míg egy uralkodónak, aki mondhatjuk, hogy egy sokkal nagyobb ember volt, nem szerepel a neve a Bibliában. A két baba istenfélelemben élt, és tisztelték az Isten által adott életet. Isten név szerint számon tartja azokat, akik az ő szavának akarnak engedelmeskedni, akik igyekeznek az ő útján járni. Adja Isten, hogy az ő dicsőségére mi is ebbe a névsorba tudjunk bekapcsolódni, és keressük az Isten útját és tudjunk azon járni! A legfontosabb pedig, hogy Jézus Krisztus áldozatát hit által elfogadva legyen felírva a nevünk az élet könyvében!

Ajánlott igeszakasz: Jel 20,11–12

„Fölnyitotta, és meglátta a gyermeket; hát egy síró fiú volt! Megszánta, és ezt mondta: A héberek gyermekei közül való ez.” (6. v.)

Istennek a történelemben és az egyéni életben megmutatkozó munkájának következő példáját láthatjuk az igeszakaszban. „Nincsenek véletlenek”, szokás mondani, azonban ennek nem az az oka, hogy egyszerűen a világ ilyen, és kész, hanem, hogy maga Isten az, aki ott áll a történések mögött. Isten az, aki irányítja és alakítja a történéseket, és ezt látjuk Mózes csodálatos megmenekülésében is. Ő adott erőt és hitet Mózes anyjának ahhoz, hogy rejtegetni tudja három hónapig, Ő adott neki indítást arra, hogy a Nílus vízénre tegye fiát gyékénykosárban. Isten volt az, aki úgy alakította, hogy a fáraó lánya találja meg, és hogy Mózes még visszakerülhessen az anyai ölebe. Isten az, aki a mi életünkben is jelen van, és cselekszik. Még akkor is, ha éppen nem látjuk, és nem érzékeljük. Bízunk hát benne, bízunk rá életünket, annak minden történésével együtt, és kérjük, hogy Ő irányítsa azt! Isten jelenléte és segítsége, a számunkra rejtett cselekvése lehet erőforrásunk a mindennapokban!

8. hét

„Békességet hagyok nektek: az én békességemet adom nektek; de nem úgy adom nektek, ahogyan a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, ne is csüggedjen.” (Jn 14,27)

Ez az ige foglalkoztat mostanában. Mai világunkról sok jellemző elmondható, csak az nem, hogy békével van tele. Valószínűleg ugyanígy volt ez abban a korban is, amikor Jézus azt mondta a tanítványainak, hogy ne nyugtalankodjon a szívük. Ez a nyugtalanság kifejezés eredetileg a víz fölkavarodását jelentette. Egy olyan helyzetet mutat, amiben semmi sincs a helyén, és minden kusza. Ezzel szemben hozza Jézus a saját képét a békével kapcsolatban. A bibliai béke kifejezése azt jelenti, hogy épnek, egésznek, teljesnek lenni. Krisztus ezt a békét akarja adni a benne hívőknek, azt a békét, amit Ő a saját halála által szerzett, hogy a mi életünkben is – ami sokszor fölkavarodott, kusza és nyugtalan – megjelenjen ez a teljességet adó krisztusi béke! Kérjük ezt a békét ma is tőle!

Kocsis-Halász Teodóra lp.

„Ha az Urat tartod oltalmadnak, a Felségest hajlékodnak, nem érhet téged baj, sátradhoz közel sem férhet csapás.” (9–10. v.)

Ebben a zsoltárban kifejezésre jut az Isten hatalmas, gondoskodó szeretete az ember felé. Számos szemléletes képpel írja le a zsoltáros, hogy Isten a hívők számára menedék, mint az üldözött számára a vendéglátó hajléka. Megoltalmazza az embert az olyan bajtól, amely hirtelen csap le, mint a madarász csapdája. Biztonságot jelentő oltalom az ember számára. Aki az Urat tartja hajlékának, azt nem érheti veszedelem, aki az Úrba kapaszkodik, annak biztos menedéke van. Nem azt ígéri az Úr, hogy nem éri soha semmi rossz az ilyen embert, hanem azt, hogy Ő mindig ott lesz vele, ha kiált hozzá, meghallgatja, és kihozza minden bajból (15. v.). A hosszú élet, amellyel az utolsó versben találkozunk, pedig az áldás jelképe a Bibliában. Az Úr megáldja a benne hívők életét. Ezek a reményteljes ígék a mi életünkre is igazak; lehet ezekben minden élethelyzetben kapaszkodni. Ebben a zord és bűnnel teli világban nem vagyunk egyedül: van egy Teremtőnk, a Mindenható, aki a mi oltalmunk és minden veszedelemből menekvésünk, akinek országába tartunk!

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 34,8; Zsolt 50,15

„Rátekintett Isten Izráel fiaira, és gondja volt rájuk Istennek.” (25. v.)

Mózes életében győzött a héber néphez való tartozás érzése, azonban ez sajnos egy ember életébe került. Az Újszövetség mégis a hithősök között említi: *„Hit által tiltakozott Mózes, amikor felnőtt, hogy a fáraó lánya fiának mondják. Mert inkább választotta az Isten népével együtt a sanyargatást, mint a bűn ideig-óráig való gyönyörűségét.”* (Zsid 11,24–25) Mózes hite fontos volt Isten terve szempontjából, hiszen arról olvasunk, hogy Isten nem hagyta népét veszedelemben, hanem rátekintett Izráel fiaira! Ebben a rátekintésben pedig benne van az a hatalmas kegyelem, amivel Isten az ember felé fordul. Istennek gondja volt népére, és gondja van rá ma is. Előre elkészített terve volt a megmentésükre, és ehhez felhasználta szolgája, Mózes életét. Ma is gondja van Istennek az ő népére: elküld embereket, elkészít helyzeteket, hogy segítse! Legnagyobb kegyelme, megmentésünk terve pedig Jézus Krisztus áldozatában áll előttünk. Minden élethelyzetben tudhatjuk, hogy nála van szabadítás és menekvés!

Ajánlott igeszakasz: 1Móz 1,14–22; Zsid 11.

„De Isten azt mondta: Bizony, én veled leszek. Ez lesz annak a jele, hogy én küldelek: Amikor kivezeted a népet Egyiptomból, ennél a hegynél fogjátok tisztelni az Istent.” (12. v.)

Amikor elérkezett az idő, akkor Isten csodálatos módon kapcsolatba lép Mózesrel. A sok-sok éve pásztor-ként munkálkodó Mózes – aki Egyiptom földjéről elszökött – most megkapja azt a feladatot, amire egyáltalán nem számít: ő lesz az, akinek ki kell vezetnie a zsidó népet a szolgaság földjéről. Minden félelme ellenére sem lesz egyedül, hiszen maga az Úr biztosítja arról, hogy vele lesz! Sőt, jelet is kap: ezen a hegyen fogják imádni majd az Úr nevét. Lelki szemeink előtt megjelenhet ez a kép: Mózes a nép körében majd visszaemlékszik arra, hogy valóban úgy lett, ahogyan az Isten mondta! A mi életünkben mennyi-szer így van: Isten ígéri jelenlétét, kegyelmét, sokszor mégis félelemmel tekintünk a jövő felé. Visszatekintve később hálás szívvel mondhatjuk: *„Mindeddig megsegített bennünket az Úr!”* (1Sám 7,12) Éppen ezért a próbák közepette is tudjunk reménységgel és bizalommal tekinteni Istenre, hisz ő Krisztus által mindenkor velünk van! Higgyünk, és bízzunk hát ma is, most is!

„De az Úr ezt mondta neki: Ki adott száját az embernek? Ki tesz némává vagy süketté, látóvá vagy vakká? Talán nem én, az Úr?! Most azért menj! Én leszek a te száddal, és megtanítalak arra, hogy mit beszélj!” (11–12. v.)

Mózes kételkedik, fél attól, hogy nem lesz alkalmas erre a hatalmas feladatra. Isten azonban nem hagyja magára, megadja számára azokat az eszközöket, amely által célt tud érni. A jelek, amelyeket felsorol (a kígyóvá változó bot és a poklossá változó kéz) nem Mózes erejét és képességeit mutatják, hanem az Isten hatalmát ábrázolják ki. Mózesnek csupán engedelmes szolgának kell lennie, hogy Isten hatalma nyilvánvaló legyen rajta. Félelmében újra és újra kifogásokat keres, hogy miért nem alkalmas a feladatra. A lényeg azonban nem az ő képességeiben, hanem Isten erejében rejlik, aki fel tudja használni az egyszerű embert az ő terveinek megvalósításában. Így tud felhasználni ma is téged és engem az ő ügyében. Ezért nem a mi képességeink és gyengeségeink a mérvadóak, hanem az Isten szeretete és kegyelme: hiszen számára semmi sem lehetetlen! Az Úr az, aki felkészít mindenkit a tőle kapott feladatra. Erőt ad, előkészíti a helyzeteket, és ha kell, a megfelelő embert helyezi mellénk!

Ajánlott igeszakasz: 2Kor 12,1–10; Mk 10,27; Lk 1,37;

Zsolt 20.; Mt 10,19

„De te ezt mondd a fáraónak: Így szól az Úr: Izráel az én elsőszülött fiam. (...) A nép pedig hitt. Amikor meghallották, hogy az Úr gondjaiba vette Izráel fiait, és hogy meglátta nyomorúságukat, meghajoltak, és leborultak.” (22. és 31. v.)

Isten hatalmas szeretetéről biztosítja népét. Elsőszülött fiának nevezi Izráelt, ezzel jelezve a fáraónak minden előjogot, amely az elsőszülöttnak jár. Mózes és Áron Isten parancsának engedelmeskedve elmondják a zsidó népnek, hogy Isten rájuk tekintett, meglátta nyomorúságukat, és nem hagyja népét ebben a helyzetben. Elkezdődött a szabadítás, ezek már annak az első lépései. Izráel népe pedig hittel válaszol erre a hírre: meghajol és leborul a felséges Isten előtt. Nem elutasít, nem kételkedik, hanem hittel felel. Isten felénk is nyújtja kegyelmet adó kezét, adja mindennap számunkra annak lehetőségét, hogy hittel és előtte való leborulással válaszoljunk az ő szavára. Szól hozzánk a mindennapos terheinkben, az örömben, a bánatban, a gyászban, minden élethelyzetben. De legfőképpen az ő Fiában, Jézus Krisztusban nyújtja felénk a megoldást: kegyelmét, bűneink bocsánatát! Fogadjuk hát hittel, és meghajolva, leborulva örvendezzünk szabadítása felett!

„Akkor ezt mondta az Úr Mózesnek: Majd meglátod, mit cselekszem a fáraóval, mert erős kéz kényszeríti arra, hogy elbocsássa, erős kéz kényszeríti arra, hogy elűzze őket országából.” (6,1 v.)

Beteljesül, amit Isten mond Mózesnek: megkeményíti a fáraó szívét, és nem akarja elbocsátani a zsidó népet (2Móz 4,21). Sőt, a fáraó még nehezebb munkára fogja őket. Hiába igyekeznek érvelni, nem ér semmit a fáraó szemében a héberek élete. Ekkor jön a hit próbája: mindezekre hogyan reagál a nép? Elkezdődik Mózes 2. könyvének jól ismert visszatérő motívuma: a nép elégedetlen a sorsával, majd Mózesnél és Áronnál élnek panasszal, akik az Istenhez fordulnak. Minden bizonnyal nagyon nehéz volt a kényszerszolgálat, és embert próbáló lehetett a fáraó szigora is, azonban ez példa és figyelmeztetés lehet számunkra is: Isten ígéreteibe erősen kell kapaszkodni, és várni azt az időt, amikor kibontakoznak! Isten megerősíti Mózeszt, hogy ő kényszeríti erős kézzel a fáraót arra, hogy elbocsássa a népet. Ezek azok az ígérek, amelybe népének kapaszkodnia kellene. A mi életünk terhes próbái között is legyünk reménységgel: Istenünk velünk van a nehézségekben, és a szabadulás útját is elkészíti számunkra! (1Kor 10,13)

Ajánlott igeszakasz: Zsid 10,19–23

„Majd megtudják az egyiptomiak, hogy én vagyok az Úr, ha kinyújtom kezemet Egyiptomra, és kihozom közülük Izráel fiait.” (5. v.)

Elkezdődik a csata a fáraó és Izráel fiai, Mózes és Áron között. Fokozódnak az események: először szép szóval kéri a fáraót, hogy engedje el a népet, majd jelként szolgálnak a csodák. Miután ezek sem érnek célra, jönnek a csapások is. Mózes – és általa az egész népet – Isten folyamatosan bátorítja arra, hogy ez az út nem lesz könnyű, de eredményt hoz! Isten folyamatosan ott lesz az ő népe mellett, és megóvjá őket, majd végül kiszabadítja Egyiptom földjéről. Az egyiptomiak pedig látni fogják, hogy a zsidók Istene milyen erős kézzel ad szabadulást. A mi életünkben is vannak hosszú utak, nehézségek, küzdelmek, amelyeken Isten átvezet minket. Legyen reménységünk, legyünk biztosak abban, hogy az ő segítségével az út végén nála szabadulás és béke vár! Isten vele volt a zsidó néppel akkor ott, és velünk van most is. Kapaszkodjunk bele életünk minden útján, és bízunk az ő vezetésében! Ha olykor minden összeomlani is látszik, az ő erős keze vezeti életünket. Minden vihar felett ő az Úr!

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 90.

9. hét

„Ezt mondd neki: Az Úr, a héberek Istene küldött engem hozzád ezzel az üzenettel: Bocsásd el népeimet, hogy szolgáljanak nekem a pusztában! - de te nem hallgattál rám mindeddig.” (2Móz 7,16)

„De, íme, mindeddig nem hallgattál meg”. Emlékszem arra a nőre, akit az intenzív osztályon kezeltünk, mivel szívbillentyű-fertőzése lett a kábítószeres vénás adagolása következtében. Majdnem meghalt, de tudtunk neki segíteni. Mikor magához tért, rögtön haza akart menni. Többször figyelmeztettük, hogy ez túl korai, és bele fog halni a hazamenetelbe, de nem tarthattuk vissza. Hazament, másnap visszahozta a mentő, és aznap este meghalt. Sok beteg szenved kárt amiatt, mert nem hallgat orvosára. Már az is nagy baj, ha valaki az orvosára nem hallgat, de mennyivel nagyobb baj, ha az illető Istenre nem hallgat. A fáraó is rengeteg emberre szenvedést hozott és maga is végül elveszett, mert nem hallgatott Istenre. Hányan vesznek el a fáraóhoz hasonlóan azért, mert nem hallgatnak Istenre! Mi pedig, akik Jézust követjük, mindig hallgatunk az Ő szavára? Vagy hagyjuk, hogy a világ zajos hangja elnyomja Isten halk szavát a fülünkben?

dr. Bodonyi-Kovács Gábor

„Könyörülj, Uram, könyörülj rajtunk, mert torkig vagyunk a gyalázattal!” (3. v.)

„Bal sors, akit régen tép,
Hozz rá víg esztendőt,
Meggühögte már e nép
A multat s jövőndőt!”

Sokszor eltöprengtem azon, hogy a fenti gondolat a Himnuszból, ebből a költészeti remekműből, teológiailag vajon helyes-e? A kérdés eldöntését minden kedves olvasóra bízom, de annyi bizonyos, hogy a 123. zsoltár írója is hasonlóan érvel a harmadik és negyedik versben, mint Kölcsey a Himnuszban. A zsoltáros olyan körülmények közül ír, mikor a hit útját gúnyolják és megvetik a kevélyek. A zsoltáros pedig úgy érzi, hogy ebből már elég volt, hiszen már „nagyon elteltünk gyalázattal!”. Sokan azt hiszik, hogy ez a zsoltár a babiloni fogság idején íródott. Mint tudjuk, a fogság véget ért 70 év után, és a zsidók hazatérhettek. Mi is bízhatunk abban, hogy Istenünk határt fog szabni a csúfolódásnak és a büszkeség uralmának. Addig is ne felejtsük el, hogy Jézus telt el gyalázattal, hogy végül, ahol igazán számít majd, nekünk ne kelljen.

Ajánlott igeszakaszok: Zsolt 138,6; Péld 3,34; 29,23;
Mt 23,12; Lk 1,52; Jak 4,6; 1Pét 5,5

„Így szól azért az Úr: erről tudod meg, hogy én vagyok az Úr: Én a kezemben levő bottal ráütök a Nílus vizére, és az vérré változik.” (17. v.)

Luther joghallgató korában hatalmas viharba került, a villámok körülötte csapódtak, és ekkor félelmében fogadalmat tett: ha megmenekül, szerzetesnek megy. Megmenekült, és családja és barátai unszolása ellenére betartotta fogadalmát, és valóban szerzetesnek állt. Sokan mások szorult helyzetben Istenhez kiáltanak, különleges módon megmenekülnek, de aztán meggyőzik magukat, hogy a menekülés akkor is bekövetkezett volna, ha nem imádkoztak volna. A fáraónak Isten egyértelműen megmutatta magát azzal, hogy a Nílus vizét vérré változtatta, mégis, amikor a fáraó látta, hogy a varázslók is képesek voltak a vizet vérré változtatni (22. v.), meg tudta győzni magát, hogy minden mehet tovább úgy, ahogy addig. Egyszerűen végtelen az emberi szívnek az a képessége, hogy letagadja Isten létezését és munkáit. Isten kegyelme az, ha megnyitja szívünket és szemünket a maga irányába.

Ajánlott igeszakasz: Ef 2,8

„De Izráel fiaira a kutya se ölti ki a nyelvét, sem emberre, sem állatra. Ebből tudjátok meg, hogy különbséget tesz az Úr Egyiptom és Izráel között.” (7. v.)

A brit gondolkodó, Bertrand Russell nem hitt Istenben. Amikor azt kérdezték tőle, mit fog mondani, ha mégis találkozik Istennel halála után, ezt válaszolta: „Uram, miért rejtetted el magad ilyen gondosan?” Azért tartjuk szellemesnek válaszát, mert sokunk tapasztalatát írja le, Isten sokszor rejtőzködik. Sokszor nem látjuk, hogy Isten különbséget tenne a benne bízó és a benne nem bízó emberek között. Ahogy a Prédikátor 9,4-ben olvashatjuk: *„Minden érhet mindenkit. Ugyanaz történhetik az igazzal és a bűnössel, a jóval, a tisztával és a tisztátalannal; azzal, aki áldozik és azzal, aki nem áldozik; úgy járhat a jó, mint a vétkes, az esküdöző éppúgy, mint aki fél az eskütől.”* Amikor azonban Isten ítélt, a különbség szembetűnő a benne bízók és a benne nem bízók között, éppen úgy, mint amikor a hitetlen Egyiptomot ítélte meg. Egyiptom sírásra ébredt, mert halva találták az elsőszülött fiúkat, de a zsidók között olyan béke uralkodott, még a kutya sem vicsorgott senkire.

„De az a vér jel lesz házaitekön, amelyekben ti laktok. Ha meglátom a vért, akkor kihagylak benneteket, és tirajtatok nem lesz pusztító csapás, amikor megverem Egyiptom földjét.” (13. v.)

Mi történik egy dezertáló katonával? Attól függ, hogy mikor dezertál. Ha békeidőben, akkor hosszas huzavona és kellemetlenségek várnak rá. Ha viszont háború idején teszi ezt, akkor gyorsan kivégzik. Bár Isten általában rejtőzködik, de amikor ítélt, nyilvánvalóvá válik a jelenléte. Az özönvíz idején csak nyolc ember menekült meg; ennyien mentek be a bárkába, míg a többiek, akik korábban gúnyolták a bárka építőit, elpusztultak. Amikor Egyiptom felett ítéletet hozott az Úr, mindenki megmenekült, aki hintett az ajtó-félfájára a bárány véreből. Nem a nemzeti hovatartozás, hanem az Isten iránti bizalom mentette meg az embereket. Nekünk ma azt kell eldöntenünk, hogy bízunk-e abban, hogy egy másik bárány vére meg tud védeni minket az eljövendő ítélettől. Jézus a mi pászkabárányunk, aki vérét adta értünk, mikor Izráel népe a kovásztalan kenyér ünnepét tartotta.

Ajánlott igeszakasz: Jn 1,29

„Ugyanazon a napon ki is hozta az Úr Egyiptom földjéről Izráel fiait seregestől.” (51. v.)

Egyiptom korának szuperhatalma volt. A fáraót istenkirálynak tekintették, akinek a parancsait mindenki sietve igyekezett teljesíteni. Senki sem volt az uralkodó felett. Nem volt alkotmánybíróság, népszerűségi mutatók, nemzetközi reakciók. Semmi, de semmi nem korlátozta a fáraó hatalmát, mégis engednie kellett az elnyomottak kívánságának és el kellett engednie a zsidókat. El kellett engednie őket a rabságból, mert az ő pártfogójuk erősebb volt. Erősebb, mint a fáraó, erősebb, mint Egyiptom istenei. Így lett a hit által lehetséges a lehetetlen, így vonulhatott ki a szolganép a rabságból a szabadságba. Hasonlóképpen, mi is hit által vonulhatunk ki a bűn szolgaságából Isten szolgálatának szabadságába, és vándorolhatunk életünk útján a pusztaságban, mígnem egyszer majd belépünk az Ígéret földjére Jézus Krisztus váltságáldozata által.

„Mikor pedig felfelé mentek a Jeruzsálembe vezető úton, Jézus előttük haladt. Akik vele voltak, álmélkodtak; akik pedig mégis követték, féltek. Ekkor újra maga mellé vette a tizenkettőt, és beszélni kezdett nekik arról, ami vele történni fog.” (32. v.)

Carey Dean Moore-t 1980-ban ítélték halálra kettős gyilkosságért. Fellebbezésekkel, újratárgyalásokkal és egyéb jogi procedúrákkal sikerült 2018-ig elhúznia a kivégzését. Ezzel ellentétben Jézus Jeruzsálembe menet szinte szaladt az őt követő csoport élén: „Jézus előttük haladt”. A vele lévő emberek féltek, s nem véletlenül, hisz Jeruzsálemben koncentrálódtak Jézus ellenségeinek hatalma. A Jézusra irigy vallási vezetők ha valahol, akkor Jeruzsálemben tudtak legkönnyebben leszámolni Jézussal. De miért igyekezett annyira Jeruzsálembe? Alig várta, hogy átvehesse a hatalmat Jeruzsálemben, és trónra üljön? Ez tűnne a legkézenfekvőbb magyarázatnak, ha nem olvasnánk a következő versekben, hogy mennyire egyértelműen látta Jézus, hogy mi vár rá. Mégis mi hajtotta őt, hogy így igyekezett a halálba menni? Szerette az Atyát, és dicsőséget akart hozni neki, Jézus szeretett minket is, és meg akart menteni minket. Ezért sietett úgy Jeruzsálembe, ment előre Istenért és népéért. Te is Jézus népéhez tartozol?

Ajánlott igeszakasz: Zsid 12,2

„Jézus ekkor így szólt: Eredj el, a te hited megtartott téged. És azonnal megjött a szeme világa, és követte őt az úton.” (52. v.)

Sokszor hangsúlyozzák az emberek, hogy milyen fontos a hit. De a kérdés a hittel kapcsolatban mindig az, hogy miben hisz az ember. Ha novemberben megpróbálok a befagyott tavon sétálni, akkor mindegy, milyen erősen hiszek benne, hogy meg fog tartani a jég, akkor is beszakadok. Ha februárban próbálok meg ugyanezt, mindegy, milyen nehezen szánom el magam arra, hogy a jégre lépjek, simán meg fog tartani. A vak Bartimeusnak Jézus azt mondta, hogy a hited tartott meg téged. Miben vagy kiben hitt Bartimeus, a vak koldus? Mit gondolt Jézusról? Úgy szólította meg Jézust, hogy „Jézus, Dávid Fia.” Mint ahogy a Krisztus sem név, hanem cím, a Dávid Fia sem név, hanem cím. Gyakorlatilag Bartimeus így szólította meg Jézust: „Jézus, a Messiás, könyörülj rajtam.” Azt hitte, hogy Jézus az eljövendő nagy király, Dávid utódja és leszármazottja. Jézus erre a hitre válaszolva gyógyítja meg őt. Igen, a Jézusba mint mindenek urába vetett hit tartotta meg őt. Ugyanez a hit tarthat meg minket is.

10. hét

*„Kezedre bízom lelkemet, te váltasz meg engem,
Uram, igaz Isten!” (Zsolt 31,6)*

„A keresztt felelem.” Megdöbbenő volt ezeket a szavakat olvasni egy zongorakotta első lapjain. Azt gondolom, hogy ahogy ez egy zongoristának az alapismeretei közé tartozik, épp így van keresztény életünkben is. Megtanuljuk – elméletben. Aztán idővel meg is értjük – gyakorlatban. A rossz hír az, hogy ahhoz, hogy a keresztt fel tudjon emelni, lent kell lenni. A „lent” azt jelenti, elestem, azt is, hogy fáj, és azt is, hogy önerőből képtelen vagyok felállni. És minél tovább van lent az ember, annál jobban értékeli, hogy Valaki felemelte. Egy dolog segíthet, hogy a botlásokat lehetőség szerint elkerüljük: egy kis fény, amiről így olvasunk: *„Lábam előtt mécses a te igéd.”* (Zsolt 119,105) Félek, életünk során így is sok fájdalmas elesésben lesz részünk, de a zongoristákkal együtt tudhatjuk: a keresztt felelem.

Kovács Andrea

„Ha igaz ver engem, szeretetből van az. Olaj a fejemnek még a feddése is.” (5a. v.)

„Testvér, ha eloldnám kettős kötelékem, szembesíts magammal, légy felelős értem.” Nagyon szeretem az egyik énekünknek (Megkötöm magamat Isten kötelével) ezt a sorát, mert olyan szépen rámutat arra, hogy milyen nagy szükségünk van egymásra.

Hatalmas ajándék az önuralom, de vajon képes-e mindenki minden körülmények között gyakorolni azt? Te is tudod bizonyára, kedves testvérem, hogy mik a gyenge pontjaid, milyen területen a legkönnyebb kísértésbe esned. Lehet, hogy az étkezésben nem tudsz mértéket tartani? Hajlamos vagy az indokoltnál több munkába menekülni? Talán másokról beszélsz a hátuk mögött? Ha olyan szerencsés helyzetben vagy, hogy elmondhatod: „van egy személy, aki nagyon jól ismer engem”, akkor engedd, hogy a gyengeségeiddel szembesítsen. Ha fáj is az igazságot hallani, ne lökd el magadtól. És légy még inkább hálás, ha van olyan bensőséges a kapcsolatotok, hogy a mások számára nem látható bűneidet is fel mered tárni előtte. A kérdés tehát: van valaki, aki felelős érted? És te, kedves testvérem, felelős vagy valakiért?

„Jézus bement Jeruzsálemben a templomba; mikor pedig már mindent megnézett, és mivel már későre járt az idő, kiment Betániába a tizenkettővel.”
(11a. v.)

„Jézus”. Ez az egyetlen szó szerepelt egy hatalmas plakáton, melyet Budapest belvárosában pillantottam meg. Számomra megnyugtató volt látni ezt a nevet, nem tudom, viszont, hogy annak, akinek nincs vele kapcsolata, de hiányt érez, milyen célból várná vajon Jézus belépését az életébe. Esetleg valamiféle betegségre várna gyógyítót? Vagy egy rossz kapcsolatot kellene helyreállítania? Az sem kizárt, hogy az anyagi problémákat lenne szükséges felszámolnia. Félek, aki a fenti okok miatt vár az ajtón kopogtatásra Jézus részéről, túl kicsinek látja Őt, de a saját valós problémáját is. Jézus nem részmegoldásokat kínál, hanem életet vált meg. Nem tesz sem többet, sem kevesebbet. Jeruzsálemben történő bevonulását sokan félreértették kortársai közül, pedig ő akkor sem árult zsákbamacskát. A maga egyszerűségében egyenesen a templomba vonult. Egyértelművé tette, hogy az ő királysága ebben áll: az Úrral való közvetlen kapcsolatot kínálja. A kérdés, kedves testvérem, hogy te ezt várod-e tőle?

Ajánlott igeszakasz: Lk 2,49

„Azután így tanította őket: Nincs-e megírva: Az én házam imádság háza lesz minden nép számára? Ti pedig rablók barlangjává tettétek.” (17a. v.)

„Csak most.” „Új.” „Leárazás.” A marketing tipikus szavai, melyekkel egy-egy üzletbe próbálnak minket becsábítani. De nem érdemes-e azt is megvizsgálni, kedves testvérem, hogy mi az, ami téged a templomba csalogat? A napokban egy régi ismerőssel futottam össze, aki kicsit nehezményezve megjegyezte, hogy a templomunk korábban sokkal több koncertnek adott helyet, és milyen kár, hogy ez már nem így van.

Mi az tehát, ami minket vonz? Egy kulturális program? Egy előadás? Természetesen ezekkel önmagukban nincs semmi probléma, hiszen kiváló eszközei lehetnek az Úrra figyelésünknek. De óvakodjunk egy Istentől megfosztott kultúrkereszténységtől! A marketing célja, lássuk be, nem a fogyasztó öröme elsődlegesen, hanem az eladó haszna. Lehet-e az egyház törekvése az, hogy bármi áron megtöltse a templomait? Nem az önbecsapás módszere ez? Nem az Úr közös imáadására kaptuk-e templomainkat? Ha legközelebb átléped annak küszöbét, kedves testvérem, jussanak eszedbe Jézus szavai: „imádsága háza” ez a hely.

„Ezért így feleltek Jézusnak: »Nem tudjuk.« Jézus erre így szólt hozzájuk: »Én sem mondom meg nektek, milyen hatalommal cselekszem ezeket.«” (33. v.)

Digitális világunkban gyakran folyamodunk különböző kapcsolatfelvételi lehetőségekhez mint email vagy SMS. Velem már több alkalommal előfordult, hogy nem kaptam választ üzeneteimre. Ilyenkor az ember csak értetlenül vár és találgat: miért nem jön a válasz?

Nem szoktunk-e ilyen helyzetbe kerülni Jézussal is időnként? Föltesszük a kérdéseinket, és azok megválaszolatlanul maradnak. Mi lehet ennek az oka? Nem lehet, hogy a ráhagyatkozásra akar minket tanítani? „Fel fogok épülni?” Ne az aggodalmak tartsanak fogva, hanem azzal a biztos tudattal indulj a napnak, hogy Isten gondoskodik, akkor is, ha te nem is tudod előre, hogy pontosan hogyan.

Elképzelhető az is, hogy még nem érett meg az idő a válaszadásra, vagy épp te nem vagy még készen annak megértésére. „Ki lesz a párom?” De sajnos az sem kizárt, hogy olyan távolságba kerültél az Úrtól, hogy hiába mondja válaszát, te nem hallod.

Ha nem tudod, kedves testvérem, hogy miért késlekedik a válasz, vizsgálj meg, hogy hallótávolságon belül vagy-e!

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 116,1–2

„Ekkor szerették volna elfogni őt, de féltek a sokaságtól. Rájöttek ugyanis, hogy róluk mondta a példázatot. Ezért otthagyták őt, és elmentek.” (12. v.)

Egy amerikai lelkészt hallottam beszélni a szolgálatáról, és elmesélte, hogy gyülekezetének egyik tagja otthagyta a közösséget. Mivel tudni szeretne volna az okot, felhívta a férfit, aki ezt a választ adta: „Amikor az Ön igehirdetéseit hallgatom, az az érzésem, hogy bele akar szólni az életembe. Hiszek Jézusban, de nem akarom, hogy beleavatkozzon a mindennapjaimba.”

Noha ez a válasz sokkoló, azt gondolom, ettől van rosszabb is: ha úgy tudunk akár heteken keresztül végigülni igehirdetéseket, hogy fel sem merül bennünk: „ez engem megítél”.

Az Ige biztos, hogy mindig tükröt tart. A kérdés csak az, hogy mit teszünk, mikor meglátjuk benne magunkat. Összetörhetjük, hogy többé ne kelljen szembesülni azzal, amik vagyunk. El is szaladhatunk, remélve, hogy visszatérve valami szebbet találunk benne. Vagy pedig zokogva leroskadhatunk, és a könnyeken keresztül újra belepillantva már nemcsak magunkat látjuk benne, hanem a mögöttünk álló Krisztust is, aki a bűn foltjait időközben letisztította.

*„Ő pedig ismerve képmutatásukat, ezt mondta nekik:
»Mit kísértetek engem?«" (15a. v.)*

„Képmutatók”. Nagyon sokszor halljuk ezt a szót Jézus szájából, amikor kritikát fogalmaz meg a vallási vezetőkkel, farizeusokkal kapcsolatban. Nem simogat, hanem kemény ítéletet mond. Mi lehet az oka ennek a tőle nem annyira megszokott harciasságnak?

Miért visel valaki álarcot? Azért, mert nem akarja, hogy tudják, mi van benne. Ha meg akarok felelni egy közegnek, ha nem akarok kilógni a sorból, de legbelül érzem, hogy más vagyok: elő az álarc! De meddig bírja ezt az ember? Lehet, hogy úgy érzi: „megy ez nekem”, de ha ő nem is érzékeli, mások látják: nem megy. Sajnálatos módon, ez keresztény körben is létező magatartásforma. Úgy csinálunk „mintha”. De ha belegondolunk abba, hogy az, hogy keresztény vagyok, valójában azt jelenti, Krisztust követem, akkor rájövünk, a „mintha Krisztus követő,” nem követi Krisztust. Jézust nem lehet becsapni. Ő le fog leplezni. És csak hálások lehetünk, hogy nem hagy a mesebeli király új ruhájában tetszelegni, mert csak így kezdhetünk vele egy igaz életet.

Ajánlott igeszakasz: Mt 23,3

„Jézus ezt mondta nekik: »Vajon nem azért tévelyegtek-e, mert nem ismeritek az Írásokat, sem az Isten hatalmát?«” (24. v.)

A minap látogatóban jártam egy néninél, akinek az egészségi állapota nagyon leromlott. Látható volt rajta, hogy folyamatosak a fájdalmai, de öröm és hálaadás volt benne. Tőle eljőve azon gondolkodtam, hogy mit is jelent hinni. Az ő példája erről beszélt: tudom, hogy bármiben is legyek, Isten jót akar nekem. Ha én ezzel a bizonyossággal állok előtte, ő akar és tud velem kapcsolatba lépni. Ha bizonytalankodom, és félelmemben csak magamra tekintek, nem én magam vagyok-e a gátja annak, hogy cselekedjen? Hogy mit és hogyan fog tenni, nem tudhatom. Ennek a néninek például a fájdalmai enyhültek, de hónapok óta szenved. Felmerülhet benned, kedves testvérem, hogy akkor mégis hogyan mutatkozik meg az ő életében az Úr segítsége? Két dologban: mindazokban, akiket Isten mellé rendelt segítségül, és abban, hogy felismerte az ő gondoskodását. Ez az a látásmód, bizonyosság és bizalom, ami a Mindenható legszebb megnyilvánulása. Tehát ne a körülményeink változását kérjük csupán Istentől, hanem új látást!

11. hét

„Minden gondotokat őreá vessétek, mert neki gondja van rátok.” (1Pét 5,7)

Számomra ez az ige igen kedves és szeretetteljes figyelmeztetés. Földi életünket számtalan gond, félelem és aggodalmaskodás terheli, és utólag visszanezve a legtöbb alaptalannak bizonyul. Akinek Isten kezében van az élete, és szoros kapcsolatban van az élő Úrral, másként tekint a problémákra. Én tudom, hogy van egy hatalmas, szerető Istenem, akinek gondja van mindenre, ami velem történik, akinek imádságban naponta elmondhatom azt, ami megterhel, ami nyomaszt és elkeserít. Minden nehézségemet segít elhordozni, és a megoldásokat is megadja.

Bízzuk rá nyugodtan az életünket terhelő dolgokat, mert Ő örök szeretettel szeret bennünket, azért vonz magához hűségesen!

Tóthné Kovács Margit

„...Emlékezz, Uram, Dávidra, minden viszontagságára!” (1. v.)

Ebben a zsoltárban az imádkozó az elkeseredett nép érdekében emlékezteti Istent a Dávidnak tett ígéretére. Egykor Dávid esküvel megfogadta, hogy addig nem nyugszik, amíg nem talál helyet Istennek, és nem épül fel az ő temploma. Ekkor csodálatos ígéretet kapott az Úrtól: *„Véredből való utódot ültetek trónodra.”* (11b. v.)

Az ember imádságaiban emlékeztetheti Istent, mert az Atya szereti, ha a gyermekei beszélgetnek vele, megosztják örömeiket és bánatukat. Isten gondolatai azonban nem emberi gondolatok, az ő szavai változatlanok és örökkévalók, és az ő hűsége megmarad nemzedékről nemzedékre. A templomot Dávid utóda, Salamon valóban felépítette, de Isten ígérete nem korlátozódott a földi életre, és nem korlátozódott Izráelre, hanem időközönként átnyúló adott szó lett minden nép számára. A Dávid nemzetségéből származó Jézus Krisztusban beteljesedett ígéret számunkra is valósággá vált. Ő a világ megváltója, és az én törekény életemé is. Ő a *„királyok Királya, uraknak Ura”* (1Tim 6,15), övé a hatalom örökkön örökké!

„Jézus pedig, amikor látta, hogy értelmesen felelt, ezt mondta neki: »Nem vagy messze az Isten országától.«” (34a. v.)

Egy korabeli írástudó hallja Jézus bölcs tanításait, és megkérdezi tőle, hogy melyik a legfontosabb parancsolat. „Mit tegyek, hogy az ő országát megnyerjem magamnak? Én szeretem Istent, hiszek benne, igyekszem a kedvében járni, próbálom betartani a parancsolatokat, és a felebarátaimat is szeretem (a magam módján).” Jézus válasza meglepő, de válaszával ma hozzánk is szól: Ha tagadnád Istent, messze lennél tőle, de így, hogy keresed, már közeledsz az Isten országa felé...

A Szentírás két lehetőséget mutat az emberiség számára: Isten országán kívül vagy belül lenni. Úton lenni azt jelenti, hogy még nem érkeztem meg a célhoz, így még az ajtón kívül vagyok.

Ha megismered Jézus Krisztust, aki által a golgotai kereszten megnyílt a menny ajtaja, és hittel befogadod őt a szívedbe, mint személyes megváltó Uradat, akkor más dimenzióba kerül az életed. A szerető mennyei Atya országának örökösevé válsz, már itt a földi életben. Van-e vágy a szívedben ezt a nagy örökséget megkapni? Kívül, vagy már belül vagy?

Ajánlott igeszakasz: Jn 10,9; Jn 14,1–11; Jak 4,8

„Amikor Jézus a templomban tanított, ezt a kérdést vetette fel: Hogyan mondhatják az írástudók, hogy a Krisztus a Dávid Fia?” (35. v.)

Kicsoda Jézus? Dávidnak Fia, vagy Ura? Isten Fia, vagy ember fia? Nagy kérdés volt akkor is, amikor Jézus valószínű emberként tanított a zsinagógában. Az írástudók szerint is Dávid vérvonalából származik, ahogyan a próféciák szólnak, mégis leragadnak a saját vallásos hitük és a földi életük keretei között. Előttük áll az Emberfia, aki mennyei csodákat tesz, úgy tanít, mint akinek hatalma van, de nem ismerik fel benne a megjövendőlt Messiást, az Isten Fiát. Ma is sokan elutasítják, vagy csak egy történelmi személyt látnak benne, akinek a tanítása fennmaradt.

Jézus Krisztus – ahogyan egykor a tanítványainak – ma nekünk is felteszi a kérdést: Hisszük-e, hogy ő valószínű Isten, és azért lett emberré, hogy drága vére által megváltson az örök haláltól, és mi újra Isten gyermekei és az örök élet örökösei lehessünk?

A válaszunk csakis a Jézussal való személyes kapcsolatból fakadhat: hitből, egyedül a Szentlélek által mondhatjuk el mi is, ahogyan Péter: *„Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia!”* (Mt 16,16b)

„Bizony, mondom néktek, hogy ez a szegény özvegyasszony mindenkinél többet dobott a perselybe.”
(43. v.)

Jézus a tanítványainak pontos tanítást ad az adakozás módjáról, de ebben a történetben túlmutat az anyagi dolgokon. A templomban ül, látja az embereket, és ismeri a vagyoni helyzetüket is. Sokan a feleslegükből sokat adakoztak, de ez a szegény özvegyasszony csupán két fillért adott. Hogyan lehetséges, hogy Jézus ezt mindennél többnek tartja?

Ő az emberek és az özvegyasszony szívének szándékát nézi. Neki ennyi volt minden vagyona, és amikor a perselybe dobta, ezáltal az egész életét és a szükségleteit teljesen az Istenre bízta. Biztos volt benne, hogy Isten gondoskodni fog róla az élete minden területén.

A mi anyagi ügyeink és a pénzzel való gazdálkodásunk is nyilvánvalók Isten számára. Ő ismeri a pénzforrásunkat, és látja azt is, hogy a pénzügyeink és a hitügyeink hogyan állnak. A pénzt életcélként vagy eszközként tartjuk, amivel jól sáfárkodhatunk? Hisszük-e, hogy Istennek gondja van az övéire, és ebben a biztonságban őrát tudjuk-e bízni az egész életünket és benne az anyagi ügyeinket is?

Ajánlott igeszakasz: Mt 6,1–4; 1Tim 6,6–10; 1Kor 4,7

„...de aki mindvégig kitart, az üdvözl.” (13b. v.)

Jézus a második eljövetelét megelőző nagy megpróbáltatások idejéről beszél. Az Istentől elszakadt emberiség nem figyel már a halk szelíd hangra, nincs szüksége a Szentírás szavára, Isten beszédére. Az ő féltő és megmentő szeretete azonban fel szeretné ébresztetni az emberiséget, ezért jelekkel figyelmezteti. Aki figyeli a világ eseményeit, láthatja, hogy ezek a jelek napjainkban egyre inkább szaporodnak. Átéltünk egy világjárványt, sok országban éhínségek pusztítanak, vagy véres öldöklések, egyre szaporodó gyilkos háborúk. A menekültek sokasága, a gyűlölet és a keresztyénüldözések félelmet kelthetnek bennünk.

Isten nem a félelem lelkét adta nekünk, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét (lásd: 2Tim 1,7). Az ige szerint ez még nem a vég, de erős figyelmeztetés. Jó hír, hogy Istennek gondja van az övéire, azokra, akik a nehéz időkben is magasztalják az ő szent nevét, keresik a vele való közösséget. Azokra, akik alázatosan le tudnak borulni előtte, hűséggel és kitartóan cselekszik az ő akaratát, mert ők az ígéret gyermekei!

Ajánlott igeszakasz: Mk 5,36; Jel 2,10

„Ti azonban vigyázzatok: előre megmondtam nektek mindent!” (23. v.)

Ma még Isten kegyelmének idejében élünk, és várjuk Jézus Krisztus második eljövételét. Tapasztaljuk, hogy nagy változások ideje köszöntött ránk, és mégis sokan úgy élnek itt a földön, mintha örökké élnének, mások közömbösek, nem foglalkoznak vele. Némelyek kétségbeesnek a hírek hallatán, és a félelem fogságában vergődve kérdezik, hogy hol van Isten? Miért engedi mindezeket a szörnyűségeket megtörténni?

Aki hittel figyel Jézus szavára, és naponként olvassa a Szentírást, minden kérdésére választ kap. Az ószövetségi prófécia és Jézus jövendölései a templom pusztulásáról már beteljesedtek. A Biblia mint Isten élő szava, figyelmezteti az embert, hogy mi a következménye annak, ha Isten akaratát figyelmen kívül hagyja. Minden megíratott előre: a bűn következményei is és a szabadulás is. Isten mindenről tud, és tudósít. Ő már Jézus Krisztusban elkészítette a szabadulást, és mindent kézben tart. Ha átadod az életed Uradnak és Megváltódnak, akkor neki van hatalma arra, hogy (örökre) megtartsa azt!

Ajánlott igeszakasz: Dán 11,31; Dán 12,5–13

„Vigyázzatok, legyetek ébren, mert nem tudjátok, mikor jön el az az idő!” (33. v.)

Jézus visszajövetelét a Szentírás egy olyan kozmikus jelenséggént írja le, amelynek az egész teremtett világ részese lesz, és mi mindannyian meg kell álljunk Isten ítélőszéke előtt. Ebben az igeszakaszban többször is elhangzik Jézus figyelmeztetése az övéinek: Vigyázzatok! Hogyan és mire vigyázzunk? Nem a földi mulandó dolgainkra, hanem a szívünkre, mint féltve őrzött kincsre. Ki az Ura a szívemnek? Ha az Úr Jézus, akkor örömmel várom visszajövetelét, és a vele való találkozást, bármikor is következzen be az. Addig viszont vigyázzunk a megtett útra, hogy ne hiábavaló, hanem Istennek tetsző, az ő országának építésén fáradozó életünk legyen! Ez egy bizonyos készenlét is, hiszen nem tudjuk, mikor jön el az idő, mert senki sem ismeri azt a napot és órát, egyedül az Atya (Mt 24,36). Az sem mindegy, hogy miként talál... Figyeljünk Jézusra, vegyük észre a jeleket, legyünk józanok és éberek, nehogy elaltasson a gonosz!

Imádkozunk, és készüljünk a mi Urunk fogadására! Ha váratlanul ér is, ne érjen készületlenül!

Ajánlott igeszakasz: Lk 21,25–36; 1Kor 15,58;

Jel 6,12–17

12. hét

*„Bizony, aki titeket bánt, a szemem fényét bántja!”
(Zak 2,12)*

A híreket hallgatva az a tapasztalatunk, hogy az ördög és csatlósai mindent megtesznek azért, hogy Isten népének ne legyen nyugalma. Szinte menetrendszerűen jönnek a támadások. Gondoljunk a covid időszak után az ukrajnai, majd az izraeli háborúra. Az ördög elhelyezi a maga szolgálait, szolgálólányait a családban, a munkahelyen, a gyülekezetben.

Olyan jó volt megkapaszkodnom ebben az igében. Isten védelme, oltalma alatt van az életem. Nem kell félelemben élni. Bízhatok Isten jóságában és védelmében. Ha nyugalmam nincs is, de békességem van Jézus Krisztusban.

„Nincs nyugalom, nincs nyugalom, - a szív,
Amíg ver, mindörökre nyugtalan.
De mindörökké nyughatatlanul,
Istentől mégis Békessége van.
Nyugalma nincs, de Békessége van.
Békesség Istentől.”

(Reményik Sándor: Békesség Istentől)

Dr. Ormóshegyi Zoltán lp.

„Bízzál, Izráel, az Úrban, mert az Úrnál van a kegyelem, és gazdag ő, meg tud váltani.” (7. v.)

A Jeruzsálemben a templomhegyre menő zarándokok énekelték ezt a zsoltár. A zsoltáros lelke, élete mélységben van, de lábaival felfelé tart az Isten hegyére. Milyen mai ez a kép! Lehet, hogy éppen te vagy az a zarándok, aki a mélységben vagy ezen a vasárnapon, de elindulsz az Úr hegyére, a gyülekezetbe azért, hogy átéld az Isten szabadítását és kegyelmét.

Tulajdonképpen nemcsak a vasárnapunk, hanem minden hetünk egy ilyen zarándoklat; oltártól oltárig. Olyan jó lenne erre az előttünk álló hétre is elvinni ennek a zsoltárnak a hangulatát, melegségét! Lehet, hogy úgy vagy, mint a zsoltáros, hogy hosszú ideje vársz valamire, valakire arra, hogy az Úr cselekedjen az életedben, szeretteid, gyülekezeted életében. De még nem történt semmi. A zsoltáros Isten jelenlétében beszélget el önmagával. „Csüggedjek el, adjam fel?” – „Nem. Az Úrban bízhatok, mert nála megvan mindaz, amire szükségem van.”

Kegyelem és szabadulás. A kettő összetartozik. Az Isten kegyelmét tapasztalom meg, amikor életem harcaiban megsegít. De leginkább akkor tapasztalom meg az Isten kegyelmét, ha átélem a bűnbocsánat csodáját. Kívánom, hogy a mai napon is éld át a bűnbocsánat örömét és azt a beteljesült várakozást, amiről ez a zsoltár szól!

„...ezt az alabástrom tartót feltörte, és ráöntötte a kenetet Jézus fejére” (3b. v.)

Amikor valaki a Lélek vezetésére cselekszik, akkor abból az ördög „botrányt” akar csinálni. Jézus passiójában hatalmas szerepet játszik ez a névtelen asszony. Nagy áldozatot hoz azért, hogy a Jézus iránti szeretetét kimutassa. Megvásárolja a drága kenetet, feltöri az edényt, és a Jézus lábára önti a drága kenetet. Milyen beszédes kép!

Áldás többnyire a megtörtségből származik. Isten nemcsak a pénzedet, idődet kéri, hanem kész vagy-e érte megtöretetni? Ne félj ezektől a megtöretettségektől, mert általa Isten nagy jót munkál, a te és a környezeted életében!

Ennek a névtelen asszonynak a tette minden időben hirdettetni fog. Annyira féltjük a mi kis cserépedényünket, pedig az Úr megígérte, hogy gondunkat viseli. Ezért ne féljünk a mai napi harcoktól sem, hanem nézzünk fel az értünk megtört Krisztusra! Akinek a megtört teste és kiöntetett vére ma is táplálék az örök életre.

Ajánlott igeszakasz: Jób 5.

„Ő majd mutat nektek egy nagy emeleti termet berendezve, készen: ott készítsétek el nekünk a vacsorát.” (15. v.)

Jézustól kérdeznak a tanítványok, és aztán teszik is, amit Jézus mond. Milyen jó lenne ezt a mai napon is gyakorolni: Jézushoz menni, tőle kérdezni és neki engedelmeskedni! Amikor a tanítványok ezt megtették, azt tapasztalták, hogy minden készen van, mégis nekik kellett elkészíteni a páska vacsorát. Hogy van ez? Jézus helyettem cselekszik? Nem. Isten mindent megtett értem a Krisztusban, de helyettem nem cselekszik. Ha elindulok az engedelmesség útján, akkor megtapasztalom, hogy Jézus soha nem végez fél munkát. Amit ő tesz és elkészít, az tökéletes. Honnan van ez? Abból a győzelmi kiáltásból ered, ami a kereszten hangzik el: *„Elvégeztetett.”* (Jn 19,30) Az igében ezt a tökéletességet az úrvacsora vételében éljük át.

„Kenyered és borod táplál engem.

Te gyógyítod szívem, hogyha fáj.

Maradj velem, úgy kérlek Jézus, maradj velem

Tied vagyok, neked élek már.”

Ajánlott igeszakasz: 1Kor 11,23–26

„Amikor beesteledett, odament a tizenkettővel.”
(17. v.)

Milyen hatalmas élmény lehetett az a nagycsütörtök este! Jézus és a tizenkét tanítvány. De azt látjuk, hogy a gonosz ebbe is belerontott. A konkolyt elhelyezi még a legbensőbb tanítványi körben is. Aztán a konkoly elkezd munkálkodni. A tanítványok elbizonytalanodnak? Csak nem én leszek az áruló? Azok aggódnak, akiknek erre semmi okuk nincs. Amennyire rajtunk áll, ne hagyjuk, hogy a legmeghittebb pillanatainkba is belerontson a gonosz! Éljük át a szeretteinkkel, testvéreinkkel töltött időnek minden percét! Közösségben Jézussal és közösségben egymással. Az egyik testvérem mesélte, hogy amikor testvéri együttlét van a házában, még a postást se engedi be. Ha az Úrral és a testvérekkel együtt vagyunk, ne zavarjon bennünket senki!

Az örömhír az, hogy ha megzavarnak is bennünket, az Isten célja végbemegy. Jézust is zavarta a gonosz, de nem tudta megakadályozni azt, hogy a küldetését véghezvigye. Legyen így a mai napon a mi életünkben is!

Ajánlott igeszakasz: Zsid 12,12–15

„Jézus így szólt hozzá: „Bizony, mondom néked: te még ma, ezen az éjszakán, mielőtt kétszer megszólal a kakas, háromszor tagadsz meg engem.” (30. v.)

Nagyon elgondolkodtató és kijózanító ez a történet. Mennyire nem ismerte Péter önmagát! Azt gondolta, hogy ha Jézussal együtt van, akkor ő már automatikusan Jézushoz válik hasonlóvá. Valóban nagyon fontos a Jézussal töltött idő, többek között azért is, hogy megismerjük önmagunkat és a mi Istenünket. Jézus jelenlétében látjuk meg a mi esendő voltunkat, hogy mennyire rászorulunk az Isten kegyelmére.

Ezek a „buktatók” rávilágítanak a mi gyenge pontjainkra és még közelebb visznek bennünket Jézushoz. Ne féljünk a szembesítésektől, ha valaki a mai napon rámutat valamely gyengeségünkre. Olyan jó lenne a mai napot fogadkozás és bukás nélkül eltölteni! Ez csak úgy lehet, ha elfogadjuk az intést, józanok vagyunk, ismerjük a magunk gyenge pontjait, és ezzel az imádsággal indulunk útnak: „Uram könyörülj meg rajtam, hogy a mai napon se hozzak rád szégyent!”

„Ekkor arra a helyre értek, amelynek neve Gecsemáné, és így szólt tanítványaihoz: Üljetek le itt, amíg imádkozom.” (32. v.)

A Gecsemáné szó jelentése olajprés. Hogyan viselkedett a mi Urunk a szorítóban?

1. Először nem vonja be a tanítványait. Nem terheli őket, csak akkor és annyira, amennyire ez szükséges.

2. Aztán bevonja őket, de kudarcot vallanak, de ekkor sem vádolja őket, csupán megjegyzi: *„Amikor visszament, alva találta őket, és így szólt Péterhez: „Simon, alszol? Nem voltál képes egyetlen órát virrasztani? Virrasszatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek: a lélek ugyan kész, de a test erőtlen.” (37–38. v.)*

3. Végül pedig szintén nem terheli őket. „Harmadszor is visszatért, és így szólt hozzájuk: *„Aludjatok tovább és pihenjetek! Elég! Eljött az óra! Íme, átadatik az Emberfia a bűnösök kezébe.” (41. v.)*

Ez a mai pénteki nap emlékeztessen bennünket arra a hűséges Jézusra, aki vállalta érted és értem a Gecsemánéval kezdődő gyötrődést! Jézus kímélte a tanítványait, de a gonosz nem kímélte Jézust. Miért? Azért, hogy a mai napi harcaidra is legyen erőd és kitartásod, azáltal, aki szeret téged.

Ajánlott igeszakasz: Fil 4,13

„Ekkor mindnyájan elhagyták őt és elfutottak.”
(50. v.)

Van még ennél lejjebb? A bajban Jézust a tanítványai teljesen egyedül hagyják. Az egyik megtagadja, a másik elárulja, a többi meg a „bőrét” menti. Hogy bírta ezt Jézus? Nem omlott össze? Nem tudott volna Jézus jobb embereket választani? Bizonyára nem véletlenül választott ilyen gyenge embereket. Bizonyára azért tette, hogy ezeken az embereken keresztül mutassa meg a maga hatalmát. Milyen vigasztaló ez a mi számunkra is! „Elhagynak emberek/ Mit árt, ha Ő veled?/ Töröld le könnyedet,/ Jézus szeret!” Azaz soha nem vagy egyedül, akkor sem, ha minden ember elhagy.

Másrészt, ha Jézus az ilyen gyenge tanítványokkal tudott mit kezdeni, akkor veled és velem is tud. „Uram könyörülj meg rajtam, és formálj engem Krisztus arcú emberré!”

Mért félig, követem az utat, hol Te jársz,
Mért félig, miért csak félig.
Hiszen egészen Teneked adtam
Maradék nélkül teljes magam.
Most, íme mégis visszaragadtam,
Hűtlen az éjem, nappalom,
könyörülj rajtam, Jézusom!” (Vándor Gyula, részlet)

Ajánlott igeszakasz: 2Tim 4,16–18

13. hét

„Az Úr rendelkezései helyesek, megörvendeztetik a szívet.” (Zsolt 19,9)

Az elmúlt időszakban többször voltam beteg, pedig ez korábban nem volt jellemző. Gondoltam, a korrall jár... De nem csupán! Biztos vagyok benne, hogy nem ok nélkül történt. Istenem tanított, és több leckét is kaptam. Kettőt említenék. Az egyik az volt, hogy mindig úgy gondolkodtam az egészségemről, hogy az adott. Sosem kérdőjeleztem meg, amikor készültem valahová, hogy közbejöhet a betegség. Be kellett, hogy lássam: Isten kezébe kell tennem az állapotomat, és nem magától értetődő, hogy jól vagyok. A másik lecke arról szólt, hogy jobban átérezzem a tartós betegségben szenvedők helyzetét, mivel megtapasztaltam kicsiben, milyen testben elhordozni a fájdalmat. Tudom, hogy még nagyon sok tanulnivalóm van, de örömmel tölt el, hogy a Bölcsesség Urától kapom a leckéket!

Lengyelné Csapkovics Éva

„Uram, szabadító Istenem, hozzád kiáltok éjjel-nappal. Jusson hozzád imádságom, figyelj esedezésemre!” (2–3. v.)

Az ezáhi Hémán a legismertebb bölcsek közé tartozott, Dávid király énekeseként is olvasunk róla. De most nem ebben a pozícióban szólal meg, hanem betegként. Fájdalmak gyötrik. Testi és lelki nyomorúságban van, halálfélelmekkel is küzd, érzései szerint elhagyatott, nincs, akire számíthat, kilátástalannak látja a jövőt. Emberileg teljesen reménytelen, csüggesztő a helyzete. Sajnos nagyon sokan élnek vagy éltek át hasonló állapotot: fájdalmakat, gyötrelmeket, veszteségeket magányosan, félelmek között. Úgy gondolom, hogy tudod, miről van szó. Tapasztaltál már ilyen állapotot! Nem is ez a kérdés. Mindenkinek vannak nehézségei, gyötrelmei. A kérdés az, hogy kihez fordulsz velük? Kitől vársz és kitől kérsz segítséget? Orvostól? Banktól? Baráttól? Vagy az egyedüli Szabadítótól, Istentől? Hémán valóban bölcs volt, mert éjjel-nappal az Úrhoz kiáltott szenvedései között! Te is kiált a szabadító Istenhez! Ő tud mindent rólad, és ő tudja a kimenekedés útját!

„Jézus ezt mondta: Én vagyok, és meglátjátok az Emberfiát, amint a Hatalmas jobbján ül, és eljön az ég felhőiben.” (62. v.)

Felgyorsulnak az események: sok ember nyüzsög, szervezkedik, okoskodik. Mégis aki igazán számít: Jézus. Ő a főszereplő, alig várja az olvasó, hogy hallja, mit tesz, vagy mit mond. Jézus magasan felette áll mindenkinek. Méltóság, kiegyensúlyozottság, királyi fenség árad belőle. Vádlóira nem reagál, nem méltatlankodik a hamisságon, nem bizonygatja ártatlanságát. Biztosan fáj neki, és szomorúsággal tölti el, amit az övéi művelnek vele. De engedi, mert ennek most így kell lennie, be kell következnie. Ne gondold, hogy Jézus valaha is hagyta, hogy „sodorja az ár”. Ő az események, történések felett is Úr. Végy példát az Úr Jézusról, ne engedd, hogy sodorjanak az események, ne hagyd, hogy befolyásos emberek megvezzessenek, és rossz útra térítsenek, mégha pillanatnyilag úgy tűnik, hogy jól is jársz vele. Légy hűséges Uradhoz! Nézz az Ő dicsőségére és nagyságára! Jézus nemcsak a jelen, hanem a jövő felett is áll, ezért is prófétál: majd eljön az ég felhőin hatalommal és dicsőséggel. Várj az Úrra!

Ajánlott igeszakasz: Dán 7,13

„Ekkor ő elkezdett átkozódni és esküdözni: Nem ismerem azt az embert, akiről beszéltek.” (71. v.)

Péter szörnyű bukása majdnem minden ember előtt ismert. Péter az, aki nemrég azt ígérte, képes Jézussal a halálba is menni, most viszont a szolgálók előtt sem vállalja, hogy akár ismerné Jézust. Mi vezethetett idáig? Miért ilyen hűtlen Péter? A félelem lebénítja az embert, beszűkül tőle a látása, és nem tud helyesen, objektíven gondolkodni, dönteni és érezni. Péter szívét teljesen eluralta a félelem. Ismered ezt az állapotot? Éltél már át oly nagy félelmet, hogy az szinte megbénított? Jézus tud rólad! Ő ismeri a szíved minden rezzenését. Ő a „szívek és a vesék vizsgálója” (Zsolt 7,10). Mindent tud rólad, és így is elfogad és szeret. Jézus Péterről sem mondott le, azért is figyelmezteti előre a hűtlenségére, hogy hamarabb belássa és megvallja. Te is tedd ezt! Lásd be, valld meg! Ő kegyelmes Úr, aki meg tud szabadítani félelmeid rabságából! Kérd Tőle, ő megszabadít!

Sőt, lásd később Pétert, aki Jézus szabadítását átélve félelmek nélkül hirdeti az evangéliumot!

„Pilátus megkérdezte tőlük: »De mi rosszat tett?« Azok pedig még hangosabban kiáltották: »Feszítsd meg!«" (14. v.)

Amennyire szomorú, annyira érdekes Jézus Pilátussal való találkozása és a nép előtt való ítélkezése. Temérdek igazság és tanítás van minden eseményben. A gonosz, véreskezű Pilátus, aki nem akarja Jézust megöletni, szemben áll azzal a néppel, amely pár napja „Hozsannát” kiáltott jövetelére. Mennyi ellentét szerepel itt! Szerintem sokan beleképzeljük az emberek helyébe magunkat, például a nép közé. Vajon te kiáltottad volna, hogy „Feszítsd meg!”? (Meglepődnél az eredményen!) Tanulmányaim során szociálpszichológiából azt tanultam, hogy az ember tömegben sokkal brutálisabb és súlyosabb cselekményeket tesz, mintha egyedül lenne, mert a társas hatásban elvész az egyén felelőssége. Ezzel szépen, tudományosan megmagyarázhatjuk a nép viselkedését. De szükséges ez nekünk? Sokszor azon gondolkodunk, hogyan tudjuk felmenteni magunkat a tetteink alól. Ne tedd ezt! Ma vedd számba tetteidet, szavaidat és mulasztásaidat, és ne magyarázkodj, hanem valld meg Atyádnak, és kérd a bűnbocsánatot!

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 51.

„Miután kigúnyolták, levették róla a bíborruhát, felöltöztették saját ruhájába, és kivitték, hogy megfeszítsék őt.” (20. v.)

Jézust még a katonák is csúfolták, köpdösték, alázták. Szorul a szívem, amikor ezeket a verseket olvasom Uramról. Olyan mély szomorúság tölt el. Tudom, hogy így kellett lennie, tudom, hogy értem tette meg, tudom, hogy így töltött be minden próféciát. De mégis annyira borzasztó! A Dicsőség Urának mindezt a megaláztatást át kellett élni! A Szeretet Urának mindebbe bele kellett halnia kínok kínjai közt! Szeretetből halt meg értem és érted. Szeretetből vállalta a fájdalmakat, a gonoszságokat. Olyan keserű volt az a pohár, amit ki kellett innia! Mégse kért semmiféle enyhítést: nem fogadta el a mirhás bort sem. Végigvitte tökéletesen a váltságművét, mindent átért, kibírt és megtett, aminek meg kellett lennie. Jézus elszántan, halálosan komolyan vette küldetését és megváltó munkáját. Neked mit jelent, amit Ő érted tett? Természetesnek veszed megváltását? Ne tedd! Nem érdemled meg! Senki sem érdemli meg a megváltást! De Ő mégis megtette, mert szeret! Szemléld ilyen szemmel az ő csodálatos művét!

„Három órakor Jézus hangosan felkiáltott: »Elói, elói, lámá sabaktáni!« - ami ezt jelenti: »Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?«” (34. v.)

„Megvetett volt, és emberektől elhagyatott, fájdalmak férfia, betegség ismerője.” (Ézs 53,3a) „De az Úr őt sújtotta mindnyájunk bűnéért.” (Ézs 53,6b)

Jézus a fájdalmak férfia, akit az Atya Isten is elhagyott. Magára vette bűneimet és bűneidet. Bemocskolta magát velük, megszűnt tisztasága, így a tökéletes Atya el kellett, hogy hagyja, mert Ő nem vállalhat közösséget a bűnnel. A napokban olvashattuk, hogy szomorú helyzeteket, borzasztó fájdalmakat, szörnyű megaláztatásokat, gúnyos csúfolásokat szenvedett végig Krisztus. A legbelőbb körből, a tanítványaitól is kapott sebeket. Majd a vallási vezetőktől, a néptől, a katonáktól szenvedett. Mégis elviselte, véghezvitte az Atya akaratát. De amikor a rálhelyezett bűnök miatt az Atya elhagyta, az már olyannyira elviselhetetlen fájdalommal járt, hogy azt már nem bírta el. Ebbe a kimondhatatlan szörnyű fájdalomba belehalt földi teste. Nem tudod sem te, sem senki más, milyen nagy volt ez a fájdalom! Érted tette, ne feledd el sose!

Ajánlott igeszakasz: Ézs 53,1–12

„Ő pedig gyolcsot vásárolt, levette őt, begöngyölte a gyolcsba, elhelyezte egy sziklába vágott sírboltba, és követ hengerített a sírbolt bejárata elé.” (46. v.)

Jézus temetését olvashatjuk lépésről lépésre részletesen. Arimátiai József érzéseiről és gondolatairól nem olvassunk, csupán a cselekedeteiről. Vannak helyzetek, amikor annyira összeszorul a szívünk a fájdalomtól, hogy csak tárgyilagosan írjuk le az eseményeket, mert az érzelmekről nem tudunk nyilatkozni, annyira nehéz a szívünk. Valószínűleg Józsefnek és a társainak is rendkívül megrendítő és mélységesen szomorú esemény volt Jézus temetése. Ők még ekkor nem értik, nem látják, hogy reménykedhetnek a feltámadásban, és hogy nem itt van vége Jézus történetének! Jézus él! Feltámadt! Örökké él!

Remélem, te, kedves olvasó, mindezt tudod és hiszed! Amikor te magad is megállsz egy-egy szeretted koporsója mellett, mit érzel? Mit gondolsz? És mit hiszel? Hiszed-e, hogy Jézus az élet és a halál ura? Ő az, aki legyőzte a halált, és tökéletesen megváltotta övéit a bűn és a halál kötelékéből! Hiszed-e az örök életet? Tudod-e, hová kerülsz?

14. hét

„Amikor elmúlt a szombat, a magdalai Mária és Mária, a Jakab anyja, valamint Salómé illatos keneteket vásároltak, hogy elmenjenek, és megkenjék Jézus testét.” (Mk 16,1)

Karácsonykor az Ige testté lett, Jézus az Atya küldöttjeként emberré lett, és elindult megváltó munkájára. Pünkösdkor Jézus elküldte a megígért Vigasztalót, hogy választottjai felismerjék, és hűségesen kövessék Urukát.

Mégis talán nagypénteken a kereszten és húsvétkor az üres sírban ragyogott fel leginkább Isten dicsősége, amikor a reménytelenül elveszett embert megszabadította a biztos pusztulástól, a kárhozattól.

Dicsőítsük hát a Szentháromság Istent, Szabadítónkat ezen a húsvéton is közösségeinkben és családjainkban, őhozzá méltóan. Közelítsünk hozzá szívbeli alázattal és félelemmel, ahogy az asszonyok tették azon az első vasárnapon. Ne vonakodjunk viszonzni szeretetét!

Az újszegedi református gyülekezet szolgálói:
Lupsea György és Éva

„De az így szólt hozzájuk: Ne féljete! A názáreti Jézust keresitek, akit megfeszítettek? Feltámadt, nincsen itt. Íme, ez az a hely, ahova őt tették.” (6. v.)

„Ne féljete!” Az embernek jó oka van félni Istentől. Születéskori állapota a Teremtőtől való elszakítottság. Az ősszülők bűne miatt mindenki Isten átká alatt születik. Ez elválasztja attól a teremtettségkori helyzettől, amikor harmóniában élt Teremtő és teremtmény.

Amíg az embernek meg nem nyílik a füle Isten szava hallására, addig félelem tölti be Istennel és mindennel kapcsolatban. A falevél rezdülésétől is fél. Ez vezetheti Isten iránti közömbösséghez, de Isten elleni gyűlölethez is. Ám az ember, amikor Isten megátkozta, ígéretet is kapott az átok alól való szabadulásra. Ez az ígéret öltött testet Jézus Krisztusban. Az asszonyoknak nincs okuk félni, csak el kell fogadni a helyzetet, Isten ingyen ajándékát, a szabadítást; a názáreti Jézus megfeszítettet, föltámadott. Ennek a jó hírnek, az evangéliumnak a hallása, a benne való hit a mai emberben ugyanígy szünteti meg a félelem legalapvetőbb okát. *„...halálra adatott bűneinkért, és feltámasztatott megigazulásunkért.” (Róm 4,25)*

„Ezután más alakban jelent meg közülük kettőnek útközben, amikor vidékre mentek. Ezek is elmentek, és megvitték a hírt a többieknek, de nekik sem hittek.” (12–13. v.)

„Nem hívének...” Isten a bűnbeesés után az embert kiűzte a paradicsomból, és ezzel elválasztotta magától. Ezután az embernek nem volt már lehetősége a vele való közösségre. De bírta Isten ígéretét ennek az áldatlan állapotnak a megszüntetéséről. A kapaszkodás ebbe az ígéretbe hit által történt. Ezt a hitet folyamatosan táplálta Isten, hiszen megígérte a Szabadítót. A zsidó népet választotta ki, hogy ott szülessen meg a Szabadító. Mivel Isten akaratának képviselőjére népe alkalmatlan volt, folyamatosan engedetlenkedett, jogosan érte el Isten büntetése. Eközben Isten küldöttei, a próféták tartották a népben a lelket: „Isten ígérete igaz, jön a Messiás, higgyetek!”

Ez az ígéret beteljesült Jézus Krisztusban. Isten mai prófétái is hirdetik Isten üzenetét. Ahogy Jézus akkor korholta, ébresztgette tanítványait, úgy ma is hitre ébreszt Isten üzenete, az evangélium. *„Térjete meg, és higgyetek az evangéliumban!” (Mk 1,15b)*

Isten ma is megáldja azt, aki elfogadja ingyen ajándékát, a hitet.

„Titeket pedig Isten hatalma őriz hit által az üdvösségre, amely készen van, hogy nyilvánvalóvá legyen az utolsó időben.” (5. v.)

„Isten ereje...” Az ember korán megtapasztalta, hogy az erőtlenség nagy veszélyeket hordoz magában. Amikor kiűzetett a paradicsomból, nem számíthatott már az őt körülölelő, védelmező pajzsra, Istenre, pedig vele teljes biztonságban volt. Az állatok, a természet, a másik ember, az erőtlenség, mind veszélyeket hordozott magában. Így vált egy csapásra nagy értékke az erő, amivel pótolni igyekezett Isten hiányát.

Isten azonban nem vonta meg az embertől teljesen a jelenlétét; erejét választott népének életében időről időre bizonyította. Ezzel az erővel szabadította meg őket Egyiptomból, Babilonból. A próféták tudták, hogy ez a szabadítás csak árnyéka a valódinak, ami a Messiással jön el.

Istennek nem is fogyott el az ereje. Ahogyan Jézus földi élete során megmutatta, hogy Úr a természet, a betegségek és a halál fölött, úgy ma is szavával gyógyítja az ember bűnösségét, hitetlenségét, erőtlenségét, és hív az üdvösségre. Ez az isteni erő az emberi erőtlenségben mutatkozik meg igazán.

„Annakokáért felövezvén elmétek derekait, mint józanok, tökéletesen reménykedjétek abban a kegyelemben, a melyet a Jézus Krisztus hoz néktek, mikor megjelen.” (13. v. Károli)

„Kegyelem...” Miben is reménykedhet az elítélt? Minden bizonyítási eljárásnak vége, az ítélet kihirdettetett, így semmiben – vagy mégis? Van még egy kiskapu: kegyelmet kaphat. Miért? Mert van kegyelem.

Mint minden jónak, a kegyelemnek is Isten a szerzője. Örök időnek előtte eltervezte. Már akkor tudta, hogy szükség lesz rá. Valami kibeszélhetetlen szeretet vezette, és amikor már nem volt kiút, akkor ígérte meg az embernek. Az ember engedetlen volt, megszerezte magának az ítéletet, Isten átkát. Ember és Isten között végtelen az ellentét: bűn és szentség. Ezt a különbséget Isten a kegyelemmel hidalta át.

Hogyan ad kegyelmet az igazságos Isten? Úgy, hogy a bűnök büntetését a bűnös helyett az igaz, tökéletes, büntetlen Isten-ember, Jézus Krisztus szenvedte el. Isten ezt készítette a kegyelmében bízóknak. Aki elfogadja, hálából, Isten jótetszését keresve törekszik szent életet élni. Isten gyermekeinek reménysége – továbbra is – napról napra a kegyelem!

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 32.

„És ha Atyának hívjátok őt, aki személyválogatás nélkül ítél, kinek-kinek cselekedete szerint, félelemmel töltsetek a ti jövővénységtek idejét.” (17. v. Károli)

„Atya...” Ma már nem szokványos ez a megszólítás. Még 50 évvel ezelőtt jobban előfordult, sokszor magázódással járt együtt, és a családfőnek szólt. Ma már – közkeletű feltételezés szerint – közvetlenebb kapcsolat lehet a gyerekek és szüleik között. De hol van ma már a tisztelet a szülők felé?! Ezen nem sokat segít a tegeződő viszony.

A valóságot tekintve mellbevágó az, hogy az ember Atyának szólíthatja Istent. De hogyan jöhet ehhez a bensőséges megszólításhoz? Hiszen igazából hiányzik a tisztelet, az alázat, hiányzik az istenfélelem. Hogyan is számíthat a teremtmény a tiszteletre? A Biblia nem hagy kétséget afelől, hogy cselekedetei alapján semmiképpen! Ennek ellenére a szent, tökéletes Atya küldte el egyszülött Fiát, adta a halálba, majd támasztotta fel, reménységet csepegtetve az elveszett emberbe. A kegyelmes Atya...

Ő maga engedi meg az ígében azt a megszólítást a gyermekeinek, hogy „Atya”. Bár sok keresztyén család szólítaná így! Bár Isten szentsége és szeretete tükröződne vissza gyermekein! Legyen kíváncsi az istenfélelem!

„Tisztítsátok meg lelketeket az igazság iránti engedelmességgel képmutatás nélküli testvérszeretetre, egymást kitartóan, tiszta szívből szeressétek.” (22. v.)

„Képmutatás nélküli...” Az emberek között ez ritka, mint a fehér holló. Ki tudja azt elmondani, hogy nem próbál jobbnak, szebbnek, okosabbnak mutatkozni, mint amilyen valójában? Eközben valósággal kifordul önmagából, mert ha nem éri el a kívánt hatást, akkor a különböző erőforrásokról – pénz, hatalom, jó parti – menthetetlenül lemarad.

A keresztyén ember nem képmutató? De igen! A keresztyén emberekből álló közösség nem képmutató? De igen! A keresztyén világ nem képmutató? De igen! A világ elvárásaihoz való alkalmazkodás teszi ilyenné. Mit szólnak, ha egy gyülekezet nem kapcsolódik az ökumené alkalmára? Mit szólnak, ha a közösségben nincs dicsőítő csapat? Mit szólnak, ha a szószéken „túlhangsúlyozzák” a bűnkérdést? Bár azt keresné Isten gyermeke: mit szól ehhez Isten?! Bár komolyan venné Jézus intését a képmutatás kerülésére! Nem kell félni a „lelki lemeztelenedéstől” sem. A mindenható, jóságos Úr igéjével formál, oltalmaz.

Törekedjünk arra, hogy képmutatás nélkül éljünk!

Ajánlott igeszakasz: Mt 6,1–21

„Akihez járulván, mint élő, az emberektől ugyan megvetett, de Istennél választott, becses kőhöz...”

(4. v. Károli)

„Megvetett...” Senki sem kívánja magának vagy másnak a megvetett állapotot. Ez sokszor együtt jár a kiközösítéssel. Akivel megteszik, az magára marad, és ha nem is fizikailag, de bántalmazott lesz. Az Egri csillagokban Hegedűs hadnagy a megvetésen túl életével fizetett árulásáért. Mások sokszor olyan dolgokért szenvednek, amiről nem tehetnek, például származásuk miatt.

De miért vetették meg Jézust? Péter mit is mondott? *„Menj el tőlem, mert bűnös ember vagyok, Uram!”* (Lk 5,8) A szent, tökéletes és bűntelen Jézus közelében az ember észreveszi, hogy a tökéleteset meg sem közelíti. A lelkiismeretet nehéz elhallgattatni, mégis az embernek első reakciója a bűnös volta elleni tiltakozás. Bizony nagy kegyelem, ha valaki szembesül ezzel, és el tudja fogadni. Isten munkájának a jele ez.

Nem nagyobb a szolga az ő uránál. Isten gyermekeit a Bibliában, de napjainkban is sokszor megvetés övezi. Akit megerősít az Úr arra, hogy ezt vállalja, annak életében nagy áldások forrásává lehet!

15. hét

„Jézus mondja: »Szükség néktek újonnan születetek.«” (Jn 3,7 Károli)

A generációk váltakozása. Igen, Isten titka a generációk váltakozása: a korábbiak elmennek, és újak jönnek.

A napokban, amikor e sorok íródtak, szép őszi időben tanúi voltunk legkisebb unokánk, Salome-Noémi földi élete első heteinek. Kedves nagyszülői feladat a fizikai segítség, de az imaháttér is nagyon fontos ezért a piciny életért, hogy felnőve megismerje az Úr Jézust, az ő Igéje és Szentlelke által újonnan születve (lásd: Jn 3,5–8) Isten országának örökös tagja lehessen.

Bárcsak minél többen tudnánk elmondani másoknak (először a családukban), hogy én már tagja vagyok az ő dicsőséges országának. Halálom után színről színre láthatom a Megváltómat, Jézus Krisztust, aki minden bűnömért eleget tett a kereszten kiontott drága vérével.

Karácsonyi-Kis László

„Zarándokének. Áldjátok az Urat mindnyájan ti, akik az Úr szolgálói vagytok, akik az Úr házában álltok éjjelente! Emeljétek föl kezeteket a szentély felé, és áldjátok az Urat! Áldjon meg téged a Sionról az Úr, aki az eget és a földet alkotta!” (1–3. v.)

A grádicsok énekének utolsó zsoltára zarándokének. A földön mindvégig zarándokok vagyunk. Nagy ajándéka Urunknak, amikor megtapasztaljuk az ő megtartó kegyelmét egy-egy út végén célunk elérésekor. A legfőbb cél Ő maga az egész földi út végén. A zsoltár kétszer is felszólít a hálaadásra, az Úr áldására pedig nem neki, hanem nekünk van nagy szükségünk. Ha ezt meg tudom tenni, azaz hálaadó szívvel fogadom a jókat és a nehezeket egyaránt (mert mindezekre szüksége van az övéinek), akkor várhatom a Megváltónk kegyelmes szeretetét. *„Akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál.”* (Róm 8,28)

A zsoltáríró felszólít, majd reményteljes várakozásra buzdít, hogy Urunk nem feledkezik el az övéiről! *„...Én nem feledkezem meg rólad!”* (Ézs 49,15)

Ő alkotott mindent és mindenkit. Mindenről előre tudomása van, és benne van a tervében. Jó, ha ezt nem felejttem el a mindennapok harcaiban és küzdelmeiben. Így érdemes indulni a következő életszakaszunknak, vagyis őbenne bizakodva (lásd: Mt 6,34).

Ajánlott igeszakasz: 1Móz 1.; Róm 8.

„Mindenkinek adjátok meg a tiszteletet, a testvéreket szeressétek, az Istent féljétek, a királyt tiszteljétek.”
(17. v.)

Ez az igeszakasz mindnyájunkat eligazít abban, hogy a világban élni nem jelentheti a világgal való teljes azonosulást. Ha Isten kegyelmében járunk, akkor ő megőrzi a szíveinket a világ bűneitől: kapzsiság, paráznaság, gőgös elbizakodottság, hálátlanság, kegyetlenség, stb. A szeretet parancsa pedig a legfőbb parancsolat, és mindent felülír: *„Szeresd felebarátodat, mint magadat.”* (Mt 22,39) Ez mindenkire vonatkozik, nincs kivétel: *„Szeressétek ellenségeiteket, imádkozzatok azokért, akik üldöznek titeket”* (Mt 5,44b) Azt kéri továbbá az Úr, hogy a lelki testvéreket bátorítsuk és fogadjuk el, ahogy vannak, ugyanakkor a világi vezetőinket is tiszteljük.

Az Úr félelmében a hit megélése nehéz próba a keresztyének számára, mert sablonossá és megszokottá lesz a bibliaolvasás, a templomba járás, az adakozás és még az imádkozás is. Ezért fontos a testvéri közösség, ahol egymást ébresztgetjük, és imádkozhatunk a másikért és másokért. Így válik hitünk számára megerősítővé és megújítóvá a napi igeolvasás, imádság és a lelki-közösségi életünk.

Ajánlott igeszakasz: Mt 5.; 22.

„Mert olyanok voltatok, mint a tévelygő juhok, de most megtértetek lelketek pásztorához és gondviselőjéhez.” (25. v.)

Engedelmesség és szolgálat 1.

Péter első levelét tovább tanulmányozva döntő kérdések és biztatások hangzanak el: uralkodni vagy szolgálni akarok a mindennapokban? Az óemberem mindenén és mindenkin szeretne uralkodni. A Krisztustól kapott és a Szentlélek által táplált és őrzött új emberi részem inkább szolgálni akar a világban és az egyházban egyaránt, mert ezt a példát kaptuk a Megváltónktól (lásd: 20b, 21–23. v.)

Bárcsak te és én is minél többször lennénk ilyen Urunkra mutató példák: először a családban, aztán a gyülekezetben és a világban. *„Hitetek mellé ragasszatok jó cselekedetet.”* (2Pt 1,5) *„A hit is halott cselekedetek nélkül.”* (Jak 2,26b) Jézus a mi jó pásztorunk és gondviselőnk (lásd: Jn 10,11–14). Az ő kihullott vére fedezi el minden bűnünket, amelyek nem uralkodhatnak tovább rajtunk. Az Úr gyógyultnak nyilvánított bennünket. *„Jézus pedig ezt mondta neki: »Én sem ítélek el téged, menj el, és mostantól fogva többé ne vétkezz!«”* (Jn 8,11) Jézus ezt mondja újra a mai napon; ha bűnt követsz el, akkor is, de ha utána hozzá menekülsz, téged is felment.

Ajánlott igeszakasz: Jak 2.; Jn 8.

„A férfiak hasonlóképen, együtt lakjanak értelmes módon feleségükkel, az asszonyi nemnek, mint gyöngébb edénynek, tisztességet tévén, mint akik örökös társaik az élet kegyelmében; hogy a ti imádságaitok meg ne hiúsuljanak.” (7. v. Károli)

Engedelmesség és szolgálat 2.

Jézus Krisztus példát mutatott az engedelmességben és a szolgálatban egyaránt. Most a házasság és a család védelméről olvashatunk. Isten alkotta meg mindkettőt: *„szerzek néki segítő társat, hozzá illőt.”* (1Móz 2,18, Károli) *„Ímé, az Úrnak öröksége, a fiak; az anyaméh gyümölcse: jutalom.”* (Zsolt 127,3, Károli) Ezért jók ezek a kötelékek, akármit is mondanak a világban az elavultságáról, mert ők csak önmagukban bíznak. Ha naponként visszatérek a tiszta forráshoz – Jézushoz –, akkor megújul az egyéni és házasesetem, még öreg korban is. Ezt tapasztalhatom meg saját családi életünkben. Pedig sok-sok hibával bukducsolunk át egy-egy napon, de megpróbáljuk azt a gyakorlatot követni, hogy *„Ha haragusztok is, ne vétkezzetek: a nap ne menjen le a ti haragotokkal”* (Ef 4,26).

A Biblia tanításának világosságában láthatjuk meg a mindennapokban az engedelmesség, a tisztelet és a szolgálat nagyszerűségének gyakorlatát. Adja meg az Úr e sorok olvasóinak mindezt, hogy imádságaink eljussanak a mennyei magasságokba!

„Mert az Úr szeme az igazakon van, és füle az ő könyörgésükre figyel, az Úr arca pedig a gonoszt cselekvők ellen fordul.” (12. v.)

Engedelmesség és szolgálat 3.

E bibliai sorokban találhatjuk földi életünk elviselhetőségének és időnként jó napjainak biztos „receptjét”. Az Úr Jézus Szentlelkének erejével és az ő gondviselésével a napjaink megtelhetnek hálaadással és örömmel. Hogy melyek ezek a tanácsok? Ott találjuk az ígében. Kövessük a jó pásztort mint engedelmes szolgái szóban, cselekedetekben és a hitünkben egyaránt (lásd: 1Pt 1,7)! Legyünk a jóval egyetértőek, a nehezeket hordozókkal együttérzők, a testvéreket szeretők, mindenivel könyörületesek és irgalmas szívűek. Jézus mondja: *„Vegyétek magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd vagyok, és alázatos szívű, és megnyugvást találtok lelketeknek.”* (Mt 11,29)

Így miénk az Úr áldása, és ránk ragyoghat az ő orcájának drága fénye. Jézus ezt minden tanítványának adni akarja, függetlenül az életkörülményeinktől. Legyünk ezért hálásak! *„Mindenkor örüljetek, szüntelenül imádkozzatok, mindenért hálát adjatok, mert ez az Isten akarata Jézus Krisztus által a ti javatokra.”* (1Thessz 5,16–18)

„Mert jobb jót, mint gonoszt cselekedve szenvedni, ha ez az Isten akarata.” (17. v.)

Péter egyszerű, családos halászember volt. Az Úr akaratából a Szentlélek által szólva tudta ezeket a szavakat és mondatokat továbbadni a mi tanulságunkra. Van-e szenvedésben és nyomorúságban részünk? Az első bűneset folytán mindnyájunknak van. Jézus nem titkolta ezt. *„Ezeket azért mondom nektek, hogy békességetek legyen én bennem. A világon nyomorúságotok van, de bízzatok: én legyőztem a világot.”* (Jn 16,33)

A lelki közérzetünk függetlenedni tud a mindenkori körülményeinktől, ha igazán az Úrban vagyunk. Isten ezek fölé akar emelni. Ő legyőzte a bűnt és a halált, ezért a bennünk élő reménysége fog munkálkodni bármilyen helyzetben. Ő a mi megtartónk. Erről az élő reménységről tudunk számot adni mindenkinek, ahova az Úr vezényel. *„Mert a teremtet világ sóvárogva várja Isten fiainak megjelenését.”* (Róm 8,19) A világ tisztulása és gyógyulása Krisztus nélkül ma sem lehetséges. A tőle való eltávolodás csak növelni fogja a nehézségeinket, amíg itt vagyunk a földön. *„Légy hű mindhalálig, és neked adom az élet koronáját.”* (Jel 2,10b) *„Mert a bűn zsoldja a halál, az Isten kegyelmi ajándéka pedig az örök élet Krisztus Jézusban, a mi Urunkban.”* (Róm 6,23)

„Most pedig titeket is megment ennek képmása, a kereszttség, amely nem a test szennyének lemosása, hanem könyörgés Istenhez jó lelkiismeretért a feltámadt Jézus Krisztus által, aki miután felment a mennybe, az Isten jobbján van, és alávetettek neki angyalok, hatalmasságok és erők.” (21–22. v.)

Jézus felment a mennybe, az Atya jobbára (22. v.), de nem hagyott el bennünket, ahogy meg is ígérte az övéinek: *„Ha szerettek engem, megtartjátok az én parancsolataimat, én pedig kérni fogom az Atyát, és másik Pártfogót ad nektek, hogy veletek legyen mindörökké: az igazság Lelkét, akit a világ nem kaphat meg, mert nem látja őt, nem is ismeri; ti azonban ismeritek őt, mert nálatok lakik, sőt bennetek lesz. Nem hagylak titeket árván, eljövök hozzátok.”* (Jn 14,15–18) Szentlelke ma is itt van közöttünk és bennünk! Ráadásul Ő is könyörög értünk: *„Ugyanígy segít a Lélek is a mi erőtlenségünkön. Mert amiért imádkoznunk kell, nem tudjuk úgy kérni, ahogyan kell, de maga a Lélek esedezik értünk kimondhatatlan fohászkodásokkal.”* (Róm 8,26)

Az özönvízben a bárka volt az egyedüli megmenekülés útja, ma a kereszt adhatja ezt meg, ha hittel elfogadjuk Jézus Krisztus minden bűnünkért eleget tevő áldozatát. Ezáltal már Isten országának polgárai lehetünk, és a halál sem választhat el ettől a drága kincstől.

16. hét

„Mondd meg nekünk, mikor lesz ez, és mi lesz annak a jele, amikor mindez beteljesedik?” (Mk 13,4)

A tanítványok kérdezték a fenti igét Jézustól, amikor az ő visszajöveteléről, a templom lerombolásáról és a világ végéről beszélt. Mi most az igék beteljesedésének napjaiban élünk. Szinte nincs olyan nap, hogy ne kérdeznének az emberek a hírekben hallott eseményekkel kapcsolatban, hogy szól-e erről valami a Bibliában, és ha igen, akkor mi és hogy lesz, lehet-e tudni? Úgy gondolom, hogy jó lehetőség az evangélium hirdetésére az Isten szeretetéről beszélni a nehezebbnél nehezebb helyzetekben a nyitott szívű embereknek. Legyünk hát felkészültek, hiszen a világ eseményeire utalt Jézus Urunk, amikor a fügefával kapcsolatban a közeli nyárról beszélt példázatában. Örvendezem, hogy ebben eszközei lehetünk Urunknak! (lásd: Mk 13,19–29)

Takács Ferenc

„Gondolt ránk megaláztatásunkban, mert örökké tart szeretete.” (23. v.)

Amikor megalázott helyzetben vagyunk, felkiáltunk: „Látod ezt, Uram?” Persze tudjuk értelmünkkel, hogy látja, tudja, hogy mi, az ő gyermekei, most éppen min megyünk keresztül. A bűnnel terhelt óemberi természetünknek nem esik jól a megalázottság. Pedig Jézus sem kerülte el, vállalta ezt; talán a megváltáshoz ennek elszenvedése is hozzá tartozott. Jó ez az ige, mert tudhatjuk, örökké tartó szeretetének jele, hogy gondol ránk megaláztatásunkban. Együttérez úgy velünk, mint aki maga is elszenvedte ezt. *„Minekelőtte megaláztattam, tévelyegtem vala; most pedig vigyázok a te szódra.”* (Zsolt 119,67, Károli) *„Jó nékem, hogy megaláztál, azért, hogy megtanuljam a te rendeléseidet.”* (Zsolt 119,71) Az idézett igékből is kitűnik, hogy a megalázottság egy olyan eszköz az Úr kezében, amellyel segít, hogy rendbe jöjjön életünk, hozzá való viszonyulásunk, hogy jó alapot vethessünk, és erre építve életünk rendben legyen.

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 16.

„Ki milyen lelki ajándékot kapott, úgy szolgáljatok azzal egymásnak, mint Isten sokféle kegyelmének jó sáfárai: ha valaki prédikál, úgy mondja szavait, mint Isten igéit, ha valaki szolgál, úgy szolgáljon, mint aki azt az Istentől kapott erővel végzi, hogy mindenkor az Isten dicsőíttessék Jézus Krisztus által, akié a dicsőség és a hatalom örökkön örökké. Ámen.” (10–11. v.)

A mi Atyánk ajándékozó Isten. Senkit nem hagy ajándék nélkül; a legnagyobb ajándék elsősorban a megváltás, és ezen keresztül az örök élet, amit Fiában, Jézus Krisztusban kaptunk. Ezenfelül is vannak további ajándékai, amelyek sohasem öncélúak. Nem az önmagunkban való gyönyörködésre kaptuk, hanem hogy adjuk át másoknak Mennyei Atyánk szeretetének sokféle jeleként, amelyeken keresztül örömet szerez, gondoskodik, vezet és persze int és fedd is bennünket. Mindezeknek fő célja pedig: *„hogy mindenkor az Isten dicsőíttessék.”* (11. v.) Az ajándék lelki, bár mi emberek sokszor fizikai-földi ajándékokra vágyunk Urunktól. Sok imádságban hallom, hogy különféle testi szükségüket kérik betölteni testvéreink, ami természetes, ha egy gyermek az Atyjához fordul. Sajnos kevesebbszer tapasztalható, hogy a Lélek gyümölcsének szemeire áhítozna egy-egy testvér lelki gyarapodásért. Kérjünk hát ilyen lelki ajándékokat, és ha megkaptuk, akkor jó sáfárként az Isten országának építésében igyekezzünk azokat a legjobban használni Urunk dicsőségére!

Ajánlott igeszakasz: 1Kor 12,1–11

„Mert itt van az az idő, amikor elkezdődik az ítélet az Isten háza népén. Ha pedig először rajtunk kezdődik, akkor mi lesz a vége azoknak, akik nem hisznek az Isten evangéliumában?” (17. v.)

Ha akkor, amikor Péter írta levelét, és úgy látta, hogy itt az idő, akkor mi ma mit is mondjunk? Napvilágra kerültek az utóbbi időben rég elhallgatott ügyek, amelyek gyalázatára voltak a kereszténységnek. Nehezen halad a felelőségre vonás, de látjuk-halljuk, hogy tisztulnak az egyházak mint keresztény szervezetek. Kiderülnek rejtett dolgok, és szörnyülködünk a mások bűnén, de vajon az én életem tisztul-e? Odaviszem-e Jézus vére alá bátran megvallva, amit megláttatott velem az Úr? Öröm, ha csendességünkben halló fület, világos értelmet kapva tisztogat a Szentlélek, eszünkbe juttatva a napi gyakorlatunkban jelenlévő, Istennek nem tetsző dolgokat; vagy úgy, ha egy szerető testvér által figyelmeztet arra, amit magunk nem látunk meg. Mi is lehetünk így az Úr eszközei mások életében, de vigyázzunk, hogy minden szeretetben történjen, mert ha nem jól figyelmeztetünk valakit, akkor eltávolíthatjuk a hittől! A kívül lévőkre gondolva pedig jó, ha fáj elesettségük, kárhozatba tartó életük, és igyekezzünk úgy hirdetni, olyan szeretettel az evangéliumot számukra, hogy rajtunk ne múljon megtérésük!

„Minden gondotokat őreá vessétek, mert neki gondja van rátok.” (7. v.)

Az autóm elején, a motorháztetőn is olvasható ez az igevers. Többször előfordult már, hogy várakoztam a kocsiban, és láttam, hogy megállnak az arra járók, és olvassák. Reménykedem benne, hogy véletlenek nem lévén, határozottan nekik szólt ott akkor a biztatás. Gond van bőven, egyre több a mai időnkben. Péter a levelét hívőknek írta, tehát Isten a gyermekeinek ígéri a gondoskodást. Azonban tudhatjuk, ha visszanézünk saját életünkre, hogy már akkor gondja volt ránk, amikor még nem voltunk gyermekei. Több olyan emberrel találkoztam már, akiket a bajokon keresztül vezetett Atyánk Jézus keresztyéhez. Ahogyan a hét elején a megalázottsággal kapcsolatban is láthattuk, hogy ez Isten eszköze lehet, így most elmondhatjuk a gondokkal kapcsolatban is. Álljunk a nehézségben lévő embertársunk mellé, segítsünk testi-lelki értelemben, legyünk Jézus szeretetének kinyújtott karjai Megváltónkra mutatva! Különösen testvéreinket illetően, de minden embert tekintve is. Visszaható öröm, hogy láthatjuk Istenünk munkálkodását, és így dicsőíthetjük őt!

Gondolkodjunk József történetén, meglátva benne Isten gondviselését!

Ajánlott igeszakasz: 1Móz 41,37–50

„A minden kegyelem Istene pedig, aki elhívott titeket Krisztusban az ő örök dicsőségére, miután rövid ideig szenvedtetek, maga fog titeket felkészíteni, megszilárdítani, megerősíteni és megalapozni.” (10. v.)

Isten a kegyelem Istene, bár sokszor hallom eltévelyedt, az Urat nem jól ismerő emberektől: „Majd az Isten...” – és következnek a különböző ítélet mélységei. Nem beszélnek elhívásról, megváltásról, felkészítésről, és amiket még ma is olvastunk, csak az ítélet hangzik szájukról, mert valami nem szerintük, véleményük, akaratuk szerint történt. Pedig az igéből mindig a szeretet szava szól, az áldozat, amellyel Krisztus élt, hogy nekünk örök életet szerezzen. Az ítélet azokra marad érvényes, akik nem fogadják el Isten ajánlatát, elhívó szavát. Olvastunk mai igénkben szenvedésről, melyet mindenki szeretne elkerülni, de nem lehet. Hozzá tartozott a megváltáshoz, az Isten emberré létének valóságához: már gyermekként menekíteni kellett Jézust, és további életében is sokféle szenvedést hordozott el. „Rövid ideig szenvedtetek” – ez tart még ma is, és nehezedik, sűrűsödik, sokan már elviselhetetlennek érezték. Gondoljunk a világháborúkra, a diktatúrákra, éhezésekre, járványokra, katasztrófákra, de ha jó alapon élünk – ami Krisztus –, akkor mindez elhordozható, és az utána következőkre nézve biztos reménységünk van.

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 31.

„Hű az Isten, aki elhívott titeket az ő Fiával, Jézus Krisztussal, a mi Urunkkal való közösségre.” (9. v.)

Isten hűsége átvonul az egész üdvtörténeten. A megváltás ígérete már az ősevangéliumban, a bűnesetet követően elhangzik, és akármilyen történik is, erre halad az emberiség történelme. Atyánk Jézus Krisztusban tűzőn-vízen, megaláztatáson és halálon keresztül is véghez vitte tervét. Semmi Őt meg nem állíthatta. Pedig az ember mindent megtett, Isten hűségét a végletekig próbálgatta. Ráadásul még Ő az, aki elhív a magával való közösségre Jézusban. Fel sem tudjuk fogni, igazán értékelni, hogy mekkora ajándék ez számunkra. Ha pedig valamit megértünk, megérzünk abból, hogy micsoda veszedelem elől mentett ki, akkor lehetetlen, hogy olyan hála ne fakadna bennünk, a vele közösségre elhívott gyermekeiben, hogy mindenünket oda ne szánnánk szolgálatára! Jól jeleníti meg ezt egy kedves barátom, testvérem esete, aki miután megtért, és kiderült, hogy rövid életkilátású súlyos betegségben szenved, nem keseregni kezdett, hanem azt mondta: „Ha az Úr úgy dönt, hogy hazavisz, akkor ami nekem itt hátravan még az életemből, azzal neki szeretnék szolgálni.” Soli Deo Gloria!

Ajánlott igeszakasz: Róm 12.

*„Mert nem azért küldött engem Krisztus, hogy keresz-
teljek, hanem hogy az evangéliumot hirdessem, de
nem bölcselkedő beszéddel, hogy a Krisztus keresztje
el ne veszítse erejét.” (17. v.)*

Küldetésben járunk mi, akik mennyei elhívás részesei vagyunk, akik elmondhatjuk, hogy a halál járt nekünk bűnünkért, de Jézus vére feddhetetlenné tett minket. Így tett alkalmassá, hogy az örömhírt hirdessük, hogy Jézus tanítványává igyekezzünk tenni az embereket. A bölcselkedő beszéd enyhén negatív jelzője a szóközi megnyilatkozásnak. Nekünk tehát nem szónokolni kell, hanem a tiszta evangéliummal megszólítani az embereket minden élethelyzetben, és rácsodálkozhatunk, hogy nem érvek és ellenérvek, nem meggyőzés a dolgunk, mert Isten cselekszik, mint Lídia esetében: *„Hallgatott minket egy Lídia nevű istenfélő asszony, egy Thiatírából való bíboráros is, akinek az Úr megnyitotta a szívét, hogy figyeljen arra, amit Pál mond.”* (ApCsel 16,14) A szív megnyitása, a megtérés mindig Isten munkája az ember életében. Ha pedig engedelmesen hirdetjük, amivel megbízott bennünket Urunk, akkor mi is megtapasztalhatjuk Krisztus keresztjének erejét egy-egy ember életváltozásában, a kárhozatból való kimenekedésében. Hűséges, engedelmes, állhatatos szolgálatot kívánok ma is mindannyiunknak!

Ajánlott igeszakasz: 2Tim 4,1–5

17. hét

„És új éneket énekeltek ekképpen: »Méltó vagy arra, hogy átvedd a könyvet, és feltörd annak pecsétjeit, mert megölettél és véreddel vásároltad meg őket Istennek minden törzsből és nyelvből, minden nemzetből és népből.«” (Jel 5,9)

Aki énekel, az kétszeresen imádkozik, szoktuk mondani. Hálás szívvel emlékszem vissza az énekkarral való közös szolgálatainkra. Igen nagy szerepük volt lelki növekedésben, és nagyszerű kifejezési módja volt annak, ami szívemet betöltötte. „Énekelheti valaki az éneket a dallamokért, mert vonzódik a füle a zenéhez, de szív szerint énekelni majd akkor tud új éneket, amikor megismeri a váltságot, amikor megtelik ezzel a tartalommal, hogy: Megölettél és megváltottál minket Istennek a te véred által, minden ágazatból és nyelvből és népből és nemzetiségből, és tettél minket a mi Istenünknek királyokká és papokká; és uralkodunk e földön”. (Szikszai Béni) Énekelni lehet akkor is, ha öröm, és akkor is, ha bánat ér.

*„S az Úr Jézus eszembe jut, / Ki mindig vigasztalni tud, /
És szól, míg húsvét fénye kel: / Miért csüggedtek el? S ez
bennem egy kis dalt fakaszt, / Halkan dúdolni kezdem azt, /
Míg áttör bán és bánaton, / S harsogva zeng dalom.”*

(247. Halleluja 2. v.)

Hajdu Zoltán

„ÉnekeljeteK új éneket az ÚRnak, énekelj az ÚRnak, te egész föld! ÉnekeljeteK az ÚRnak, áldjátok nevét, hirdesséteK szabadítását minden nap!” (1–2. v.)

Énekelni nemcsak istentiszteleten lehet, hanem akkor is, ha szívünket Isten iránti öröm, hála tölti be. Jó így ébredni. Az új ének az Úr szabadításában örvendező, Lélek által megújult, Isten iránti hálával telt szívből fakadhat. Ma nemzedékek állnak szemben egymással a dicsőítés kérdésében. Hogyan kell, hogyan lehet az Istent dicsőíteni? John Stott szerint: „Több radikálisan hagyományőrző gyülekezetre van szükségünk. Hagyományőrző abban az értelemben, hogy megőrzi, amit a Szentírás világosan megkövetel, ám radikálisan kezeli a hagyomány és a szokás ama keverékét, amit kultúrának nevezünk. A Szentírás változhatatlan, a kultúra azonban változik.” Így gondolom én is, és ezért örömmel énekleK a Genfi zsoltárokat, a Hallelujákat, Vándor Gyula és a mai fiatalok énekeit is. Minden ébredési mozgalomnak megvoltak a maga lelki énekei. A lényeg, hogy szívből, őszintén, és hittel zengjen énekünk. *„Imádkozom lélekkel, de imádkozom értelemmel is, dicséretet énekleK lélekkel, de dicséretet énekleK értelemmel is.”* (1Kor 14,15)

Ajánlott igeszakasz: ApCsel 16,19–34; Ef 5,18–20

„Mert a keresztről szóló beszéd bolondság ugyan azoknak, akik elvesznek, de nekünk, akik üdvözülünk, Istennek ereje.” (18. v.)

A keresztről szóló beszéd, az evangélium: *„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”* (Jn 3,16) Annak, aki logikai úton akarja ezt megérteni, bolondság. Akinek „Jézus-illúziója” van, megütközés, megbotránkozás. Aki önmagában bíz, a maga eszére, erejére támaszkodik, erőtlenség, de akik befogadták őt, és hisznek benne, azoknak Istennek ereje! Ugyanaz a beszéd lehet *„ezeknek a halál illata halálra, azoknak az élet illata életre.”* (2Kor 2,16) A „bárka”, amely megment minket, a „bolondok hajója”. Nőét is bolondnak tartották a körülötte élők, ne lepődj meg, ha téged is annak tart a világ! Legyél te csak a „Krisztus bolondja”! Jim Elliot az auka indiánok közé vitte az evangéliumot. „Elment az eszed? Megölnek!” - figyelmeztették. Igazuk lett, de ő másként gondolkozott erről: „Nem bolond, aki odaadja, amit úgysem tarthat meg, hogy megnyerje azt, amit nem veszíthet el.” Felesége később ugyanott gyülekezetet alapított.

Ajánlott igeszakasz: Róm 1,16–32

„...amint meg van írva: »Aki dicsekszik, az Úrral dicsekedjék.«” (31. v.)

„Bezzeg az én apukám...” Ahogy egy gyereknek természetes az, hogy apukájával, vagy erősebb testvérével dicsekszik, úgy mi sem dicsekedhetünk magunkkal, sem azzal, amink van. Mindent mennyei Atyánknak és mennyei testvérünknek, Jézusnak köszönhetünk. *„Hiszen kegyelemből van üdvösségetek a hit által, és ez nem töletek van: Isten ajándéka ez; nem cselekedetekért, hogy senki se dicsekedjék.”* (Ef 2,8–9) Ez a tudat, felismerés megőriz az elbizakodottságtól, önhittségtől. Ha soha nem felejtetted el, honnan emelt ki, milyen árat fizetett érted, és milyen dicsőségre hívott el, nem lesz identitási zavarod. Ott, ahol a cselekedetek felértékelődnek, a kegyelem leértékelődik. Az ilyen ember öntelt lesz, mint a vámszedő, aki a templomi imádságában magát felmagasztalta, a másik embert lenézte. Nincs utálatosabb az Isten előtt, mint az „öntömjénezés”. Pál úgy mutogatta sebeit, mint veterán harcos az érdemeit, de alázattal vallotta, *„...de nem én, hanem az Istennek velem való kegyelme.”* (1Kor 15,10b) Luthert megelőzve vallotta, Soli Deo Gloria!

„Beszédem és igehirdetésem sem az emberi bölcsesség megejtő szavaival hangzott hozzátok, hanem a Lélek bizonyító erejével; hogy hitetek ne emberek bölcsességén, hanem Isten erején nyugodjék.” (4–5. v.)

Nem tudunk embereket meggyőzni, mert az a Szentlélek munkája, de meggyőzően kell bizonytságot tenni. Pál félelemmel telve érkezett a korinthusiakhoz, de nem magát féltette, hanem a szent felelősség súlya nehezedett rá. Ezért kérte: Imádkozzatok *„énértem is, hogy adassék nekem az ige, ha szóra nyitom a számat, hogy bátran ismertessem meg az evangélium titkát, amelynek követe vagyok a bilincsből is, hogy bátorságom legyen azt úgy hirdetni, ahogyan kell.”* (Ef 6,19–20). Egy történet szerint a lelkész fölényesen, büszkén lépdelt fel a szószék lépcsőin. Az igehirdetése viszont nem úgy sikerült, ahogy elképzelte. Csapnivaló volt a prédikáció. Összetörve jött le a szószékről, és szomorúan fogott kezét a kapuban a hívekkel. Egy atyafi így vigasztalta: „Tudja, tiszteletes úr, ha úgy ment volna fel a szószékre, ahogyan lejött, akkor úgy jött volna le, ahogyan felment.” Ha a prédikáció, a bizonyágtétel nem Jézust dicsőíti, és nem a Szentlélek ereje hatja át, csupán kegyes szólam. Czeglédi Sándor igehirdetéseinek felső sorába mindig odaírta a kettős „JJ” betűt: Jesu juva – Jézus, segíts!

„A nem lelki ember pedig nem fogadja el az Isten Lelkének dolgait, mert ezeket bolondságnak tekinti, sőt megismerni sem képes: mert csak lelki módon lehet azokat megítélni.” (14. v.)

Nem mindegy, hogyan gondolkozol magadról, Istenről, helyzetedről, sorsodról. Az Isten közelében lévő ember lehet „lelki”, vagy „nem lelki”. Te melyik vagy? A Szentírásban végigvonul ez a kérdés. Gondoljunk Káin és Ábel, Ábrahám, és Lót, Saul, és Dávid történetére, és most itt a korinthusiakra. A testi ember a földi dolgokkal törődik, a lelki az odafennvalókkal is. A testi ember a láthatókra néz, a lelki ember a láthatatlanokra is. A testi ember az érzékek hajlamait követi, a lelki ember Istenre és a Lélek vezetésére figyel. Ez a kettősség bizony bennünk van, elkísér minket, harcunk van vele. *„Mert a test kívánsága a Lélek ellen tör, a Léleké pedig a test ellen, ezek viaskodnak egymással, hogy ne azt tegyétek, amit szeretnétek.”* (Gal 5,17) A hívő embernek élete útján lelki érettsége szerint van kised, gyermek, és nagykorú állapota. A Zsidókhoz írt levél szerint az a nagykorú, aki már kemény eledellel táplálkozik, és gyakorlati tapasztalatai vannak. A cél ide eljutni. Te hol tartasz a lelki növekedés útján? Ha az Úr szól, hív, küld, „ne tanácskozz testtel és vérrel” (lásd: Gal 1,16)!

„Ha az egyik ezt mondja: »Én Pálé vagyok«, a másik pedig azt: »Én Apollósé«, nem emberi módon beszéltek-e?” (4. v.)

Viselkedésed, magatartásod elárulja, hol tartasz a lelki életben. A Krisztusban kiskorú ember az érzékek, a test cselekedeteit követi. Érzelmei, indulatai uralkodnak rajta, könnyen megsértődik, megharagszik. Embereket követ, nekik akar tetszeni, megfelelni, beléjük kapaszkodik, embereket bálványoz. Te kit, vagy mit követsz? Kihez, mihez igazodsz? *„Ha még mindig embereknek akarnék tetszeni, nem volnék Krisztus szolgálója”.* (Gal 1,10b) Sok közösség bomlott már fel, mert a vezető volt a „sztár”, és amikor elbukott, felbomlott a közösség is. Az ördögnek egyik taktikai fegyvere a megosztás. A közösségek betegsége, meggyengülése és esetleges halála ide vezethető vissza. A közösségen belüli elkülönülés, a klikkesedés, a személyválogatás, pártoskodás bomlaszt, ellenségeskedést támaszt, szakadáshoz vezet. A „ki a nagyobb?” nem csak Jézus korában volt probléma. A hatalmi harcok elveszik a békességet, felemésztik az erőt, megtörik az egységet. *„Igyekezetek megtartani a Lélek egységét a békesség kötelékével.”* (Ef 4,3)

Ajánlott igeszakasz: Fil 2,1–11

„Én ültettem, Apollós öntözte, de a növekedést az Isten adta.” (6. v.)

A növekedést az Isten adja! Jól tudták ezt az egyszerű földműves emberek, akik mindent megtettek azért, hogy kenyér kerüljön az asztalra. A szántás, magvetés, kapálás, gyomirtás fárasztó munkája után levett kalappal fohászkodtak Istenhez, mert az áldást, életet fölülről várták. Az emberi közreműködésre szükség van a lelki folyamatok terén is. Isten egyszerű embereken keresztül munkálkodik mint te meg én, de az új életet, a növekedést Isten adja! Nehogy azt gondold, ha megteszek mindent, akkor Isten majd „rásegít”! Ami rajtad áll, azt tedd meg, de mondd alázattal: *„Isten kegyelméből vagyok, ami vagyok, és hozzám való kegyelme nem lett hiábavaló, sőt többet fáradoztam, mint ők mindnyájan; de nem én, hanem az Istennek velem való kegyelme.”* (1Kor 15,10) Jézus nélkül az emberi erőlködés hiábavaló. *„Ha az Úr nem építi a házat, hiába fáradoznak az építők. Ha az Úr nem őrzi a várost, hiába vigyáznak rá az őrök.”* (Zsolt 127,1) A kérdés az, hogy helyeden vagy-e és végzed-e a szolgálatodat, amit rád bízott az Úr?

18. hét

„...Megindult a szívem, egészen elfogott a szájalom. Nem izzó haragom szerint bánok vele [...], mert Isten vagyok én, nem ember. Szent vagyok köztetek...”
(Hós 11,8b–9)

Kb. ötvenes sebesség, nedves úttest... Rátapostam a fékre időben és határozottan, de blokkoltak a kerekek. Így belecsúsztam az előttem lévőbe. Négy autó sérült, és odalett a 32 éves balesetmentességem. Amint a helyszínelők elmentek, ott maradtam az összetört autómmal. Hogy jutattom ki egy parkolóba? Hogy jutok el a vizsgámra?... Aztán két (idegen) férfi csak úgy megjelent, segítettek, és maguktól elkezdtek keresgélni továbbutazási lehetőségeket. Egymással tanácskoztak értem. Megoldás híján egyik betessékelt autójába, elvitt, és elértem a vizsgámra. Kiszállás előtt kértem, hadd olvashassak egy igét: a fenti volt az egyik kijelölt ige aznap. Majd imádkoztam vele és érte. Hálát adtam, hogy kiszolgáltatottságomban Isten bocsánatáról biztosított, és „angyalokat” küldött a megsegítesemre. Hála neki érte!

R. Szabó István lp.

„Istendicsőítés legyen a szájukban, kétélű fegyver a kezükben.” (6. v. Rev. Károli)

Vajon bosszúra, háborúra hív az Isten?! Lehet-e Istent dicsőítve és fegyverkezve élni? Jézus mondja: „...mert aki kardot fognak, kard által vesznek el.” (Mt 26,52b) Egyfelől énekelj új éneket örömmel, illetve új szívvel énekelj akár régi dicséreteket is, másfelől legyen az „ige kardja” nálad! A kard Jézus szájában van (lásd: Jel 1,16). Szádban, szívedben, kezedben egyetlen fegyver használatára vagy jogosult: az Isten szeretetébe csomagolt ígére, Isten beszédére. De ez csak akkor hatékony, ha ő él benned és te benne. Egyébként: a betű, a szó (is) öl! Ellenséged a bűn és az, aki mögötte van, az ördög, azaz a sötétség fejedelme, aki „embergyilkos volt kezdettől fogva” (Jn 8,44).

Történet: egy drogos román srác betévedt egy olaszországi hentesboltba. Döbbenetére a hentes is román volt. Látva állapotát, a hentes megvendégelte a srácot, és kérte, hogy várja meg, míg befejezi a műszakot, majd elvitte magával gyülekezetébe. A fiú még aznap átadta életét az igazi Életnek, Jézusnak! Vajon általad kit szeretne győzelemre segíteni az Úr?

„...és hogy kinek mit ér a munkája, azt a tűz fogja kipróbálni.” (13b. v.)

Egyetlen munka nem hiábavaló: az, ami az Úrra épül, órá mutat, és őt dicséri. Mindennek értékét az adja, hogy kiállja-e a tűzpróbát. Isten Jézus Krisztust tette számunkra alappá. Minden más fundamentum ingovány, és minden, ami egyébre épül, elpusztul.

Amikor a szökőár által sújtott Aceh tartományt (Szumátra sziget nyugati csücske, Indonézia) meglátogathattam, akkor láttam, hogy a homokra épített, tengerparti aszfaltutat, tégl épületet egyaránt megsemmisítette a hatalmas cunami. A szinte kizárólag fából készített házakból még mutatóban sem maradt egy sem azokban a halászfalvakban. A próbák jönnek, jöhetnek számunkra is. Jézus mondja, hogy *„Az ég és a föld elmúlik, de az én beszédeim nem múlnak el.”* (Lk 21,33)

Mibe fekteted idődet, munkádat, pénzedet? Megéri? Ne feledd: csak az marad meg, ami róla szól, ami neki szentelt, amiben Jézus kedvét leli! Ha megállsz, imádkozol, és elgondolkozol, akkor világossá válhat, hogy mit kell újra tervezned, és életed mely vetülete szorul újraértékelésre...

Ajánlott igeszakasz: Mt 7,15–27

„Senki meg ne csalja önmagát! Ha valaki bölcsnek gondolja magát közöttetek ebben a világban, legyen bolonddá, hogy bölccsé lehessen.” (18. v.)

Igazi élményeket a horgászatban fiaimmal éltem meg, amikor akár több kilós harcsákat is kifogtunk. Örömmel igyekeztem segíteni nekik. Nem egyszer, egyik-másik hal úgy benyelte a szakállas horgot, hogy csak kitépni lehetett. A görög szó épp erre utal, amikor azt olvassuk, hogy meg ne csaljuk önmagunkat: nehogy benyeljük a Sátán horgát! Hiszen önelégültnek, bölcsnek lenni önmagadban azt jelenti, hogy a szétdobálónak sikerült megtévesztenie.

Miért éppen bolonddá kell lennem? A bolond görög eredetijében benne van a misztérium, amelyből képződött, azaz titok! Pál apostol „felette nagy titok”-ról beszél (lásd Ef 5,32), mégpedig Krisztusról és az ő menyasszonyáról, földi népéről, amikor a házasság kérdéskörét bontja ki. Isten bolondjává lenni nem kevesebbet jelent, mint az ő titkából, az ő kijelentéséből élni. Ha neki alárendelem magam, akkor az a világ minden bölcsességét maga alá kényszeríti, és igazi isteni bölcsességet kapok cserébe.

Alázd meg magad, hogy kaphass Jézustól mennyei bölcsességet!

„Én pedig a legkevésbé sem törődöm azzal, hogy ti hogyan ítéltetek felettem, vagy más emberek hogyan ítélték egy napon; sőt magam sem ítélekem önmagam felett.” (3. v.)

Gladys Aylwardnak keserűséget okozott fekete haja és alacsony növése. Gyerekkori barátai mind magasabbak voltak nála, és világos színű hajjal rendelkeztek. Aztán felnőttként Kínába került misszionáriusként. Ott békült meg természetével és fekete hajával. Felismerte, hogy akik között szolgál, mind fekete hajúak és hozzá hasonlóan alacsonyak. Felismerését hálában fejezte ki: „Uram, Istenem! Jól tudod, mit teszel!”

Tim Kellertől olvastam, hogy egyaránt büszkeségre vall, ha valaki el van telve önmagával, vagy ha túlságosan alábecsüli magát. A kisebbségi komplexus is büszkeségből táplálkozik, mert az ember önmaga alábecsülésével bírónak emeli magát. Pál apostol viszont elének tárja a kiegyensúlyozott, egészséges énképről szóló tanítást. Ez pedig a helyes, tiszta Krisztus-ismeretből fakad: Ő az én megváltóm, felettesem, gondviselőm. Egyedül az ő véleménye mérvadó, még a saját magammal kapcsolatos kérdésekben is.

Mire, mennyire elég neked a Jézusban kapott új élet? Van-e benne öröm, hála, ebből fakad-e magad és mások értékelése?

„Ti már jóllaktatok, már meggazdagodtatok, nélkülünk uralomra jutottatok; bár csakugyan uralomra is jutottatok volna, hogy veletek együtt mi is uralkodhatnánk.” (8. v.)

Mit ér önmagában, ha ebben a világban sikeres vagy?

Cheslie Kryst magasan képzett volt, és ismert jogász, 2019-ben ő volt a Miss USA, filmekben játszott, TV-műsorokban szerepelt. Ismert modell is volt, az Instagramon félmilliónál több követővel és sok millió megtekintéssel rendelkezett. Mindez azonban mély depressziójának ellensúlyozására nem volt elég. Egy ennyire sikeres nő miért végez magával 30 évesen?

Ha az életedet önmagadra építed, előbb vagy utóbb elfogysz, oda az életkedv és a derű. Igei értelemben az igazi gazdagság ez: megismerni az élő Istent és azt, akit elküldött, az Úr Jézus Krisztust! Megismerni és követni őt. Az igazi kaland itt kezdődik, a láthatár itt nyílik meg. Ez előtt a megismerés előtt az élet nem igazi élet. Ez az egyházra is igaz lehet: van infrastruktúra, vannak számok, de ha nem gyarapszik az üdvözülőkkel a közösség, akkor miről szól az egész? Pál számon kéri a korinthusiaktól a világiasságot, amely megmaradt bennük, közöttük.

Te milyen Jézus-követő vagy? És milyen a gyülekezed?

„Nem azért írom ezeket, hogy megszegyenítselek titeket, hanem azért, hogy intselek, mint szeretett gyermekeimet. Ha tanítómesteretek sok ezer volna is a Krisztusban, atyátok azonban nincs sok: mert az evangélium által én vagyok a ti atyátok a Krisztus Jézusban.” (14–15. v.)

A fiú egy szép fehér focilabdát kapott ajándékba. Játék közben egyszer sikerült átrúgnia a szomszéd udvarra. Ott az öreg kakas közel ment a labdához, megcsodálta, majd összehívta a tyúkokat: „Lányok, nem mintha panaszkodni akarnék, de szeretném, ha látnátok mi a tojás-teljesítmény odaát.”

Amint az elégedetlenség megtelepszik valaki szívében vagy a gyülekezetben, megjelenik a romboló kritika, a szakadás, a versengés: „a zene maradi”, „a liturgia unalmas”, „vannak vagányabb gyülekezetek a világhálón”, és még sorolhatnánk. Manapság tényleg dömping van a „gyüli-piacon”, és válogatni lehet stílusok, tanítások, lelkészek között is. De van-e lelki otthonod, közösséged, ahol akár tükröt állítanak, akár szeretettel megintenek, ha szükséges, mint apa a gyermekét? Az intés mentőöv a hívőknek az elvilágiasodás tengerében, bűnismeretre és bűnbánatra segíthet. Pál kurtára fogta: lehet sok tanítótok, de én lelki atyátok vagyok, az Úr küldöttje! Ne engedjétek magatokat félrevezetni!

„Mindenfelé az a hír járja, hogy parázñaság van közöttetek, mégpedig olyan, amilyen még a pogányok között sem fordul elő; hogy tudniillik valaki apjának feleségével él.” (1. v.)

Ebben az igében – a görög szövegben – kétszer is előfordul a porneia (pornó) szó.

Egy keresztyén rendezvényen, a sötétben, egy késő esti programon felsorakoztunk a mezőn. Majd több bűn is hangosan fel volt sorolva, és az volt a felszólítás, hogy amennyiben érvényes rád, akkor lépj előre. A mintegy száz résztvevő közül alig volt olyan, aki a pornó oldalakra való rákattintás elhangzásánál ne lépett volna ki a sorból. A bevállalás jó kezdet lehet a változáshoz, de az abból való megtérés nélkül elveszíthetjük az „égi koronát”.

„Mindenfelé az a hír járja ...” – rólunk is, nálunk is?! Attól, hogy egyre hangosabb a világ a hatszínű szivárvány aktivistáitól (LMBTQ), és egyre több egyháztest adja be a derekát, attól ők még mindig a „Sodoma-Gomora” lelkület hirdetői. A Sátán mestere a figyelem- és szívelterelő műveleteknek.

Isten szeretete, igazsága, ígéje pedig csendben, szelíden, alázattal van jelen, és betölti az övéit. Minden egyéb az enyészeté (lesz). Te azért: *„Válaszd hát az életet, hogy élhess te és utódaid is!”* (5Móz 30,19b)

Ajánlott igeszakasz: Józs 24,1–15

19. hét

„De mi nem a meghátrálás emberei vagyunk, hogy elveszünk, hanem a hitéi, hogy életet nyerjünk.”

(Zsid 10,39)

Sajnálatos módon a hívő emberek száma csökken, legalábbis a népszámlálási adatok ezt mutatják, de jól láthatjuk ezt a gyülekezeti közösségeink létszámán is. Az emberek túlnyomó része egyre inkább nemet mond az egyházra és annak urára, Jézus Krisztusra. Arról nem is beszélve, hogy sokan milyen könnyen hátat fordítanak neki, elhagyva az ő útjait. Alapigénkben azonban világosan látjuk, hogy ez nem marad következmények nélkül. Isten ígéje kimondja, hogy aki meghátrál, aki feladja a hit nemes harcát az elvész. Annak oda lesz az élete, kárhozatra jut. Sajnos ezt nagyon sokan nem veszik komolyan, pedig nyilvánvaló, hogy aki elengedi az Úr segítő jobbját, azt örökre elnyelik a háborgó tenger pusztító hullámai. Lehet, hogy épp hitpróbán mész keresztül, nehézségek vannak az életedben, de ne add fel, csak eggyel tovább tarts ki, mint a Sátán, és győzni fogsz, mert „nem a meghátrálás emberei vagyunk, hogy elveszünk, hanem a hitéi, hogy életet nyerjünk.”

Hollósi István lp.

„...sokat gyötörtek ifjúságom óta, mégsem bírtak velem.” (2. v.)

E világon kétségkívül sok próbatétel éri Isten gyermekeit. Nem véletlen ez, a Sátán szüntelenül körülöttünk ólálkodik, és ahol tud, belénk mar; teszi ezt azért, hogy elszakítson a Mindenható Istentől. Azt azonban mindenkor tudnunk kell, hogy akinek szíve az Úré, aki Jézus Krisztusra építette az életét, annak nem árthat az ellenség. Isten ígéje nem titkolja el a szenvedéseket, bizony sok próbatételt kell megélnünk, de azt is elmondja az ige, hogy az Úr mindenkor megtartja a benne bízókat. Anyaszentegyházunk is szüntelen támadás alatt áll, már kétezer éve, mégis minden támadás, minden gyötrelem ellenére ma is él az egyház. Tagjai is sokat szenvednek, de áldott legyen az Úr, hogy ma is emberek millióinak égeti szívét, hogy Jézust dicsérje, és bizonysgot tegyen az ő nevééről szerte a világon.

Kedves testvérem, lehet, hogy a te életed is próbatételen megy keresztül, de hidd el, hogy félelemre nincs okod, mert az Úr nem engedi elveszni az övéit, és tőle minket semmi és senki el nem szakíthat, Jézus példázatából tudjuk, hogy a vihar a sziklára épült házat sem kerülte el, de tudjuk, hogy elpusztítani nem tudta. Nincs ez másként a hívő emberrel sem, legyen ez a te reménységed is.

„Most tehát azt írom nektek, hogy ne éljeteek közösségben azzal, akit bár testvérnek neveznek, de parázna vagy nyereszkes, bálványimádó vagy rágalmasz, részeges vagy harácsoló. Az ilyennel még együtt se egyetek.” (11. v.)

Isten ígéje bizonyos határokat támaszt, nem azért, hogy korlátok közé zárjon minket, sokkal inkább azért, hogy megőrizzen. Pál szavai keményen hangozhatnak, de ebből is látjuk, hogy a keresztyén ember nem vállalhat bárkivel közösséget. Természetesen a megtérés evangéliumát nem hallgathatjuk el, még a legmegátalkodottabb ember előtt sem, sőt szólnunk kell neki, de mindaz, aki nem hajlandó Krisztushoz térni, és inkább gyönyörködik a bűnben, mint a Megváltóban, azzal nem kell közösséget vállalnunk. Bátran elkülönülhetünk tőle, hiszen egy kevés kovász az egész tésztát megkeleszti. A bűn ugyanis olyan, mint egy ragályos betegség, nagyon könnyen, gyakran észrevehetetlenül megfertőzi az embert, így aki nem vigyáz, aki nem tartja magát az ígéhez, azt megfertőzi a bűn. Pál ettől akarja óvni a levél olvasóit, bennünket is. Téves nézet, hogy nekünk, keresztyén embereknek mindenkit el kell fogadni. Isten ígését el kell mondani mindenkinek, de aki csak elveti, lábbal tiporja azt, az előtt bátran kitérhetünk, és nem kell vele közösséget vállalnunk, különben mi magunk is könnyen beszennyeződünk.

„Hogyan merészel közületek valaki, akinek a másikkal peres ügye van, a hitetlenek, s nem a szentek előtt törvénykezni?” (1. v.)

Sajnálatos módon a hívő közösségekben is történnek kisebb-nagyobb konfliktusok, egyet nem értések. Nem jó, hogy vannak, de ha meg is történik, akkor ezt a hívő testvéreknek egymás között kell megbeszélni és rendezni, hogy a keserűség gyökere felnövekedve kárt ne okozzon. Nincs olyan gyülekezeti közösség, ahol még soha ne lettek volna problémák, sajnos az egyházban is vannak. Nem hibátlan a lelkész, ahogy a gyülekezeti tag és jómagam sem. Ezeket azonban imádságos szívvel, Istenre tekintve orvosolni lehet. Ennek ellenére nagyon gyakran tapasztaljuk, amikor magukat hívő embernek vallók az egyházat és annak tagjait becsmérlik a hitetlen világban. Senki ne gondolja, hogy a hitetlenek megértőek az egyház nehézségeit illetően, épp ellenkezőleg, örülnek annak kárán és tagjainak marakodásán. Ha ér, vagy ért is sérelem az egyházban, azt ne a hitetlenek előtt akard rendezni, hanem imádságos szívvel, a testvérek közösségében. Gondolj bele, ha te magad is, aki Krisztushoz tartozónak vallod magad, rossz hírét kelted egyházadnak, akkor hogyan várod el, hogy a most még kívülállók csatlakozzanak hozzánk? Adj meg az Úr, hogy gyülekezeteinket minden tekintetben Krisztus szeretete hassa át!

„Aki pedig az Úrral egyesül, egy Lélek övele.” (17. v.)

Csodálatos ige ez, de komoly következményeket is von maga után. Óriási dolog, hogy Istennel élő közösségünk lehet, hogy vele egyesülhetünk. Ez azt jelenti, hogy az Úr vállal minket. Minket, gyarló, bűnös embereket. Aki eggyé lesz vele, és neki él, annak úgy kell élnie, hogy mind szavaival, mind cselekedeteivel őt dicsőítse. Mert ezáltal mi az ő képviselői is vagyunk ebben a világban, tehát egyáltalán nem mindegy, hogyan és milyen módon élünk. Életünkkel vagy világítunk, dicsőséget szerezve Urunknak, vagy miattunk káromoltatik az ő neve. Nekünk szövetségünk van Istennel, amit hűséges szívvel tartanunk kell, ugyanis egyáltalán nem magától értetődő, hogy Isten igent mondott ránk; tudjuk jól, hogy Jézus nagy árat fizetett azért, hogy mi élhessünk őbenne, és gyermekei legyünk Istennek. Becsüljük ezt meg, és törekedjünk a szent életre, hisz írva van: *„Szentek legyetek!”* (1Pt 1,16) Vessük hát el mindazt, ami tisztátalan, és öltözzük fel a jóságot, alázatosságot, szelídséget, azaz éljünk úgy, hogy életünkben az Úr gyönyörködni tudjon, és az Úrban való életünk másokat is arra indítson, hogy Isten gyermekeivé legyenek!

„Az az indulat legyen bennetek, ami Krisztus Jézusban is megvolt.” (5. v.)

Hogy Jézus Krisztusban milyen indulat volt? Azt a többi evangéliumi beszámoló mellett nagyon jól leírja Lukács evangélista. A mennybemenetel napján Jézus kivitte az övéit Betániáig, majd kezét felemelve megáldotta őket. Úgy ment fel a mennybe, hogy közben az övéit áldotta. A tanítványoknak tehát az utolsó kép, ami a Megváltóról megmaradt az, ahogyan éppen őket áldja. De a többi evangélistától is tudjuk, hogy Jézusban soha nem uralkodott ellenséges vagy gonosz indulat, hanem magát megalázva emelte fel az elesetteket, gyógyította a betegeket. Soha nem volt fennhéjázó, gőgös és öntelt. Egész lényét a szeretet hatotta át, és az emberek jól érezték magukat a környezetében. Az ige minket is arra szólít, hogy bennünk is az az indulat legyen, ami Megváltónkban volt. Jó e tekintetben önvizsgálatot tartani, megvizsgálni szavainkat és cselekedeteinket, hogy azok mennyire hasonlítanak Jézus szavaihoz és cselekedeteihez. Nem engedhetjük, hogy gonosz, ördögi indulatok mint a gyűlölet vagy a harag uralják az életünket, hiszen akkor szomorúságot okozunk Megváltónknak. Mi az ő megváltottjai, az ő képviselői vagyunk, legyen hát bennünk az ő indulata, hogy lássák mások is a mi Jézusban való életünket, és dicsőítsék érte Mennyei Atyánkat!

„A parázñaság miatt azonban mindenkinek legyen saját felesége, és minden asszonynak saját férje.” (2. v.)

Pál, hogy a féktelen erkölcstelenségnek megálljt parancsoljon, javasolja, hogy mindenkinek legyen saját felesége és férje. Jó lenne ezt ma is megfogadni, és eleget tenni a Szentírás ezen tanításának. Elkeserítő, de nagyon sok a parázna élet, kicsapongások, vadházasságok, és sajnálatos módon még a keresztyének körében is előfordulnak ezek. Isten az embert férfivá és nővé teremtette, és egymás segítőtársainak rendelte őket. Ezt a házasságban tudjuk leginkább megélni. Ami ezen túlmegy, az Isten akaratával nem egyező, illetve felszínes kapcsolat. Sajnos a házasságokat is fenyegeti az ősellenség, és mérgezni, rombolni akarja azokat, hogy minél többen sérüljenek, gyermekek és családok egyaránt. Van, aki kegyelmi ajándékot kapott arra, hogy Pálhoz hasonlóan egyedül éljen, míg másnak házasság adatott. Akár magányosan élsz, akár házasságban, szüntelen nézz teremtő és megváltó Uradra, kérve az ő segítségét és áldását! A fő, hogy Ő jelen legyen az életedben, és így lehet áldott a házaseleted is, vagy épp az apostoléhoz hasonló egyedül élő, de Krisztusnak szentelt életed.

Ajánlott igeszakasz: Péld 5,1–23

„A körülméletkedés semmi, a körülméletlenség is semmi, egyedül Isten parancsolatainak a megtartása fontos.” (19. v.)

Az ember azt nézi, ami a szeme előtt van, de az Úr azt, ami a szívben van. Az emberi szív hajlamos belemerülni a külsőségekbe, gyakran ezzel palástolva a romlott belsőt. Isten azonban a dolgok mélyére lát. Nála nem a külső formalitások, a liturgikus rend a fontos, hanem az, hogy engedelmeskedünk-e az ő szavának, vagy nem. Az Úr nem kér tőlünk lehetetlent, mindössze annyit, hogy rá figyeljünk, és szavának engedelmeskedve tartsuk meg az ő parancsolatait! Hiába próbáljuk „játszani” a kegyest, a hívőt, az embereket lehet, hogy meg tudjuk téveszteni, de az Urat nem, és ne is akarjuk. Hanem vessük alá magunkat az ő akaratának, mert az a legjobb, még akkor is, ha pillanatnyilag fájóan hat, vagy épp nem egyezik a mi szándékunkkal! Isten teremtett bennünket, Ő tudja, hogy mi a jó nekünk. Tudja, hogy mi válik kárunkra, és azt is, hogy mi válik az üdvösségünkre. Így ne kétségeskedjünk, ne próbáljuk a külsőségekkel elfedezni a hibáinkat, hanem engedelmeskedjünk az Isten szavának. Meg van írva: *„Mert én arra tekintek, aki nyomorult és megtört szívű, és aki igéimet tiszteli.”* (Ézs 66,2)

20. hét

„Érezzétek, és lássátok, hogy jó az Úr! Boldog az az ember, aki hozzá menekül.” (Zsolt 34,9)

A zsoltár, amely a hálaadás igéje is lehetne. A hálás ember bizonyága, aki megtapasztalta, hogy valóban jó az Úr. Nemcsak szavak szintjén, nemcsak mások elmondása alapján, nemcsak formaságból, hanem saját életén. Jó az Úr, mégsem egyértelmű a világ számára, sőt sokszor elbizonytalanodik a hívő ember is, ha nehézség éri. Ám hozzá bátran mehetünk, ha szükséges, akár menekülhetünk is, de aki ott van a közelében, aki vele él, valóban boldog ember, minden életeseménytől függetlenül.

Visszatekintve, minél többször látjuk be, hogy jó az Úr, az annál nagyobb bátorítás, bizonyosság a jövőre nézve. Élünk a lehetőséggel, hogy ne csak visszatekintve lássuk meg, hanem a jelen és a jövő valósága legyen számunkra, hogy jó az Úr! Válasszuk Őt, éljünk vele, hogy valóban teljes és boldog lehessen életünk!

Kiss Péter lp.

„Bízzál, Izráel, az Úrban most és mindörökké!” (3. v.)

A vágyak, lehetőségek tengerében egyre nehezebb alázatosnak, szerénynek maradni, és tisztán látni. Felidézhetjük mi is a csendes, szelíd szavakat, amik a szívünkig értek. Az anyai óvó szeretetet, a kedvességet, amely megőrzi a gyermeket. A nő simogatását, mosolyát, szelíd hangját, amely megállítja a férfit, meglágyítva szívét. A gyermeki lélek, amely nélkül be sem mehetünk az Isten országába.

„Bízzál, Izráel, az Úrban mostantól fogva mindörökké.” (3. v. Károli) E sorok megírása idején látjuk a népszámlálás adatait, és bízunk kell megmaradásunkban és megerősödésünkben. Még mindig tart az orosz-ukrán háború, és forrong a Közel-Kelet Izráel és Palesztina konfliktusa által. Csak bízni tudunk, hogy eljön a béke, megszűnik a vérontás, és nem történik nagyobb baj. Mennyire megnyugtató lenne úgy olvasni e sorokat, hogy ismét béke van a világban.

Bízzunk és reménykedjünk, hisz ez az egyik erősségünk. Imádkozzunk alázatos szívvel! Törekedjünk a krisztusi életre!

„Ezt pedig éppen a ti javatokra mondom, nem azért, hogy törbe csaljalak, hanem hogy feddhetetlenül élhessetek, és osztatlan szívvel ragaszkodjatok az Úrhoz.” (35. v.)

Megannyi élethelyzet, családi állapot, amik között szinte mindnyájan megtaláljuk a helyünket. Biztosan sokféleképpen tudnánk érvelni Pál egy-egy gondolata mellett vagy ellen. Pál életében első helyen az Úr és a neki való szolgálat áll. Ez áll érvelése hátterében is; hogyan, mikor lehet szerinte leginkább szolgálni az Urat.

A szolgálat lehetősége mindenki előtt adott. Mindannyian szolgálhatunk az Úrnak égő szívvel. A történelmi egyházak szolgálattevői bizonyítják, hogy házasként, egyedülállóként vagy özvegyen is lehet az Úrnak szolgálni. Megvalósítható az Úrhoz való teljes szívvel történő ragaszkodás. A testvérek pedig saját életükkel bizonyítják a szolgálat lehetőségét. Ez az elsődleges, a családi állapot csak ezután következik. Igen, mindenki érzi, reménység szerint helyesen, hogy mi neki a legjobb. Nehéz kérdés, sok imádság, de az Istentől rendelt cél megtalálása segíthet, hogy vajon a házasság az én utam vagy a társ nélküli lét? Bárhogy is, de lelki testvérek által közösségben.

Ajánlott igeszakasz: 1Móz 1,26–31; 1Móz 2,18–24;

5Móz 24,1–5; Mt 19,1–12

„Mert ha vannak is úgynevezett istenek, akár az égben, akár a földön, mint ahogyan sok isten és sok úr van, nekünk mégis egyetlen Istenünk az Atya, akitől van a mindenség, mi is őérte, és egyetlen Urunk a Jézus Krisztus, aki által van a mindenség, mi is őáltala.” (5–6. v.)

Nagy igazságok vannak ebben a szakaszban (Isten és a szeretet viszonya vagy az ismeret fontossága), ami szorosan összekapcsolódik a folytatással. Bár sokszor gondolja úgy az ember, hogy mindent tud, hogy valamivel egészen tisztában van, itt is szól az intés, „csak legyünk óvatosak!” Kik vagyunk mi, hogy azt merjük gondolni, hogy annak teljességében ismerünk valamit. Azt hinni, hogy már mindent tudunk. Milyen kicsi az ember a teremtettség képest! Egy ember értelme a mindenség tükrében. Hisz azt sem tudjuk, hogy mi az, amit nem tudunk, nem ismerünk. Intsen ez óvatosságra bennünket!

Van, ami ennél is fontosabb, büszkeséggel tölthet el bennünket, és hálára kell, hogy indítson. Ez pedig nem okosságunk, nagyságunk által, hanem Isten kegyelme révén, hogy jól döntöttünk, amikor az élő Istent választottuk. Halljuk az apostolt is: *„nekünk mégis egyetlen Istenünk az Atya, akitől van a mindenség, mi is őérte, és egyetlen Urunk a Jézus Krisztus, aki által van a mindenség, mi is őáltala.” (6. v.)*

*„De vigyázzatok, nehogy ez a szabadságotok valami-
képpen megütközést ne váltson ki az erőtlének között.
(...) Ezért tehát, ha az étel megbotránkoztatja testvé-
remet, inkább nem eszem húst soha, hogy őt meg ne
botránkoztassam.” (9. és 13. v.)*

Nem teljes lemondásról beszél Pál, ahogy nem is érthetjük szavait úgy, mintha mindenkinek meg akarna felelni. Hisz akkor egészen kiszolgáltatott lenne élete, sőt egy ponton túl életellenes. Arról viszont igen, hogy nem szeretne senkit megbotránkoztatni. Ha kell, kész lemondani bizonyos dolgokról mások hitbeli védelmében.

Számunkra sokszor idegenül hat a sokféle áldozat, a rengeteg mózesi törvény és rendelkezések. Hálások lehetünk Istennek, hogy mi az ő újszövetségi népe lehetünk. Nincs szükségünk étel-, ital-, illat-, füst- vagy jóvátételi áldozatra. Így nem az a kérdésünk, hogy tiszta vagy tisztátalan, bálványáldozati hús-e az a hús, és ha igen, mire kell figyelni. Persze áldozatokat mi is tudunk hozni, és szükséges is magunkért, másokért, Isten szolgálatában és dicsőségére.

Mi is tartozunk azzal embertársainknak, hogy tekintettel vagyunk rájuk. Nem mindig mindenben, de ami nem megy szembe hitünkkel, keresztény életvitelünkkel, azzal igen. Ha nem múlik rajta számunkra semmi, akkor figyeljünk oda!

„Mert ha az evangéliumot hirdetem, azzal nincs mit dicsekednem, mivel kényszer nehezedik rám. Jaj nekem ugyanis, ha nem hirdetem az evangéliumot! Mert ha önként teszem ezt, jutalmat kapok, ha pedig nem önként, sáfársággal vagyok megbízva.” (16–17. v.)

Volt már úgy, hogy bizonygatnod kellett az igazadat? Nem véleményes helyzetben, nem a „kinek van igaza?” vitában, hanem amikor biztos voltál az igazadban. Látjuk itt is, ami Pál életében, szolgálatában visszatérő nehézséget okozott. Valóban apostol-e, valós-e az elhívása? Itt elhívásának bizonyítékaként tekint a szeretett krisztusi gyülekezetre. Mid van, mit ne kaptál volna? Ezt a kérdést juttatta eszembe Pál szolgálata, áldozathozatala. Mi az, amit megérdemlünk, ami a mi érdemünk? Minden Isten kegyelmének köszönhető, akitől kapunk talentumokat, sőt akár lelki ajándékokat is. Ha kaptuk az evangéliumot, akkor miért ne adnánk tovább? Ha miénk a hit, a bizonyosság, a kegyelem, az áldások sokasága, akkor miért tartanánk vissza?

Hogy állsz a rád bízott küldetéssel? Sokan sokféle feladatot kapunk, de az a miénk. Ha ez Isten ígéjéhez kapcsolódik, akkor tedd fel magadnak a kérdést: „Hogy állok az evangélium hirdetésével?” Ne várjunk jutalmat, de szolgáljunk töretlen lelkesedéssel, őszinte, igaz szívvel!

„Mindenkinek mindenné lettem, hogy mindenképpen megmentsek némelyeket. Mindezt pedig az evangéliumért teszem, hogy én is résztárs legyek abban.” (22b–23. v.)

Az evangéliumi szolgálat egyik legkiemelkedőbb példája Pál. Nemcsak teherbírása, az Úrért égő szíve, hanem hiteles élete melletti sokoldalúsága végett is. Mi örülünk, ha egyenesek, őszinték, hitelesek tudunk maradni. Másfelől telve vagyunk megfelelési kényszerrel. Pál nem megfelelni akar, hanem minél többeket elérni.

Pál tudott zsidóvá, törvény uralma alatt lévővé, törvénytől kiválasztottnak vagy ép erőtlenné válni a cél érdekében. Mi is tudjuk, hogy nem mindenkivel lehet ugyanúgy beszélni, nem mindenkinél működnek ugyanazok a válaszok. Kinek többet, kinek kevesebbet szabad, lehet mondani. Mindenkinek mindenné lennünk már-már lehetetlen. Egy közös célunk viszont van: hirdetni az evangéliumot, hogy megmentünk némelyeket. Ha egyetlen ember a mi életünkön, szolgálatunkon keresztül tér meg az Úr Istenhez, már nem éltünk hiába. Tegyük azért, hogy egy lélekért se érjen bennünket a vád, hogy miattunk nem látta meg valaki Urunkat.

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 100.; Kol 3.

„Én tehát úgy futok, mint aki előtt nem bizonytalan a cél, úgy öklözök, mint aki nem a levegőbe vág, hanem megsanyargatom és szolgává teszem a testemet, hogy amíg másoknak prédikálok, magam ne legyek alkalmatlanná a küzdelemre.” (26–27. v.)

Az élet verseny? Az élet küzdelem? Bárhogy is legyen: éljük, és nem tehetjük meg, hogy nem foglalkozunk vele, hogy félvállról vesszük. Egy életünk van, nem élhetjük az életet „lesz, ami lesz” alapon, vagy arra alapozva, hogy úgyis lesz valahogy. Miért nem? Mert egy bizonyos: hogy minden emberre öröklét vár. A kérdés, hogy örök élet vagy örök kárhozat? Ugye már választottál, és jól döntöttél? Akkor tegyél meg mindent érte, élj úgy, és ami a legfontosabb: higgy igaz hittel az Úr Istenben, hogy Krisztus érdemeért kegyelemből tiéd lehessen az örök élet, a hervadhatatlan koszorú, az igazság koronája!

Pál – mint apostol – szolgálata által kettős feladattal bírt: odafigyelni másokra, mások lelki életére és a sajátjára is. Az első persze saját üdvösségünk, örök életünk, de felelősek vagyunk embertársainkért, felebarátainkért is.

Legyünk biztosak a célban, lássuk magunk előtt, le nem véve róla tekintetünket! Szívvel-lélekkel, minden erőnkkel járjuk az utat, amelyet Krisztus megmutatott nekünk!

Ajánlott igeszakasz: 2Tim 4,1–8

21. hét

„Ezért tehát nem azé, aki akarja, és nem is azé, aki fut, hanem a könyörülő Istené.” (Róm 9,16)

Református lelkész családban nőttem fel, gyermekkorom óta igyekszem hívő, keresztyén életet élni, ha botlásokkal, elesésekkel is, de mindig visszatálva az Úrhoz. Ennek ellenére mégis éreztem, hogy valami nincs rendben: amolyan „szalonkeresztyén” lettem.

Aztán – néhány héttel 75. születésnapom előtt – történt velem valami... Egy számomra kedves személy bizonyágtétele kapcsán megragadott, sőt megrázott az Úr. Ezután fokozatosan megnyílt a szemem, fülem, majd a szívem is olyan dolgokra, amik addig is előttem voltak, de nem hatottak rám. Megláttam egész eddigi „langyos keresztyénségem” ürességét. Megkezdődött lelki megújulásom, amiért azóta is hálás vagyok Istennek! Számomra ezt jelenti Pál apostol felkiáltása: *„...nem azé, aki akarja, nem is azé, aki fut, hanem a könyörülő Istené.”*

Benke László

„Őbenne pedig titeket is - miután hallottátok az igazság igéjét, üdvösségetek evangéliumát, és hívőkké lettetek - eljegyzett pecsétjével, a megígért Szentlélekkel.” (13. v.)

A kiválasztottság (eleve elrendelés) és az ember szabad akarata látszólag szemben áll egymással. Ez sok embernek, sok fejtörést okozott... Ő mindenkit hív, azt akarja, hogy minden ember megtérjen, és éljen, eljusson az igazság – Krisztus – ismeretére. A hívásra azonban válaszolni kell, döntést kell hozni mellette. Isten előre látja a teljes életünket. Noha ő felkínálja már itt e földön is a boldog életet, és ehhez „használati útmutatást” is ad a Tízparancsolatban, tudja azt is, hogy mi bűnben születünk, és a magunk erejéből képtelenek vagyunk a parancsolatok betartása által megigazulni. Megengedi, hogy tévutakon járjunk, bűneink csapdájában vergődjünk, szenvedjünk, de végül csak hozzá fogunk megérkezni! Az ő kegyelme, hogy hallhattuk az igazság igéjét, üdvösségünk evangéliumát, ami által hívőkké lettünk és részesei a megígért Szentléleknek, akinek első kitöltését ma ünnepeljük. Áldott legyen érte Mennyei Atyánk!

„Minden lélek dicsérje az Urat! Dicsérjétek az Urat!”
(6. v.)

A világi hatalmasságok mindig elvárják, vagy éppen megkövetelik a dicséretet. Így volt ez régen is (lásd: Dán 3.), és így van ma is, csak a forma változott, a tartalom ugyanaz.

Isten az egyetlen, aki előtt valóban le kell borulnunk. Nem parancsra, hanem a szívünkben előtörő hála megnyilvánulása, a dicséret által. Hála elsősorban Jézus Krisztusért, megváltónkért, bűneink bocsánatáért. Majd hála mindenért, a sok-sok láthatatlan, vagy természetesnek vett dologért életünkben: van hol laknunk, van mit ennünk, vannak szerető családtagjaink, testvéreink, és még öreg korunkban is van értelme és célja életünknek. Az én tudatomban a dicséret és a hála összetartozó fogalmak, ahogyan énekeli is:

„Dicséret, dicsőség, tisztesség és hálaadás,
A szentek Urának legyen örök magasztalás!”
(RÉ21 196,8).

Istent dicsőítse tjük mindenféle hangszerrel és ének-léssel, de dicsőítés az is, ha továbbadjuk a bűnbocsánat és Krisztus által elnyerhető új élet üzenetét, és közeli visszatérésének várakozásában élünk.

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 106.

„Aki tehát azt gondolja, hogy áll, vigyázzon, hogy el ne essék!” (12. v.)

Pál a zsidók negyven éves pusztai vándorlása során történetekkel szemlélteti az „eleséseket”, melyek – kisebb-nagyobb csoportokkal – megtörténtek annak ellenére, hogy mindnyájan ugyanazt a lelki eledelt ették és lelki italt itták.

A mi életünkben is éppen akkor következnek elesések, amikor nagyon biztosak vagyunk a dolgunkban. A Sátán jól tudja, hogy az elbizakodott ember könnyű préda. Ilyenkor saját erőnkben bízunk, magunkra meg a körülményeinkre figyelünk, és nem az Úrra nézünk. Még a legkiválóbbakkal, vezetőinkkel is megtörténnek ilyen esetek. Vigyázzunk, ez nem szabad, hogy önigazolás legyen számunkra: „lám-lám, hát ők is...”!

Egy számomra kedves ének sorai jutnak eszembe:

„Testvéred gyenge, úgy látod tán,
Megbotlik néha s más úton jár,
Várja őt Jézus, segítsd oda,
Hadd tegye szentté az Ég Ura.”

Hála legyen Istennek, hogy elbukásaink, eleséseink után is – egymást segítve – fordulhatunk Jézushoz. Fel lehet állni, van folytatás, ha töredelmes lélekkel hozzá fordulunk, és bocsánatát kérjük!

Ajánlott igeszakasz: Mk 13,23–33

„Ezért, szerettem, kerüljétek a bálványimádást!”
(14. v.)

Könnyen azt gondoljuk, hogy a bálványimádáshoz nekünk már semmi közünk. Aztán, ha elcsendesedve belegondolunk, hogy mik is azok a dolgok, amiket fontosabbnak tartunk az Úrnál, amiért energiát, időt nem sajnálunk, amit életünkben igazán lényegesnek gondolunk, egymás után jönnek elő a mi (házi) bálványaink...

Harmathy András egyik prédikációjának ezt a címet adta: „Rejtőzködő bálványaink”. Döbbenetesen hosszú a sor... Vannak olyanok, amik „belső bálványok”: a szeretet, szépség, siker, hatalom utáni vágy. A külsők leginkább a pénzhez kapcsolódnak. Az üzleti sikeresség egyetlen fokmérője a haszon. Pál az eredeti szövegben, amit mi úgy fordítunk, hogy „kerüljétek”, egyenesen azt írja: fussatok messze, tűnjetek el onnan. De hogyan is tehetnénk mi ezt? Harmathy András példája: ha egy üveget a levegőtől akarunk elzárni, akkor létrehozhatunk benne vákuumot, de a levegő előbb-utóbb visszaszívárog. A tökéletes megoldás, ha például vízzel töltjük meg. Számunkra ez a közeg Krisztus. Ha Őt befogadjuk életünkbe, akkor a bálványainktól is megszabadulunk!

Ajánlott igeszakasz: 1Thessz 1.

„Minden szabad, de nem minden használ. Minden szabad, de nem minden épít.” (23. v.)

Mi, keresztyének már nem élünk a törvény rabsága alatt. Szabadságunk csaknem olyan nagy, mint az Éden kertjében élő emberpáré, akik csak egy fáról nem ehettek. Azonban felelősségünk van azokkal szemben, akik még nem találták meg Krisztust. Ők bennünket figyelnek, a mi cselekedeteink alapján ítélik meg a keresztyéneket. Úgy is szokták mondani, mi vagyunk a hitetlenek Bibliája. Ügyeljünk arra, hogy olvashatóak legyünk számukra!

Lelkészgyerekként sokszor hallhattam: „a parókia falai üvegből vannak”. Ezért kellett fokozottan ügyelni arra, hogy amit én az Isten kezéből veszek és lelkiismeretem megengedi, az ugyan mind jó, de ha ez a másik ember lelkiismeretét bántja, más szemében „botrány”, akkor ahhoz ne nyúljak, azt ne tegyem. Ez volt Pál apostol elve és gyakorlata is. „Minden szabad, de nem minden épít.” A többség, mások java fontosabb, mint a magam szabadságának gyakorlása.

Kérjük Urunkat, adjon erőt, hogy mi is tudjuk ehhez tartani magunkat!

Ajánlott igeszakasz: Gal 5.

„Dicsérlek titeket, hogy emlékeztek minden tanításomra, és úgy tartjátok meg a hagyományokat, ahogyan átadtam nektek.” (2. v.)

Pál itt hagyományok megtartásáról beszél, de a lényeg nem a haj hosszúsága, vagy a fej befedése, hanem az isteni rend megőrzése. A férfi őrizze meg Istentől kapott hivatását, és a nő is a nőiességében kapott rendeltetését.

Vannak protestáns közösségek, ahol a nőknél a fej befedésének, vagy be nem fedésének nagy jelentőséget tulajdonítanak. Egyenesen a hitben való előrehaladás fokmérőjének (is) tekintik. Én azonban azt gondolom, hogy ez csak külsőség, a lényeg nem ez, hanem ami az ember szívében van. *„...Mert nem az a fontos, amit lát az ember. Az ember azt nézi, ami a szeme előtt van, de az Úr azt nézi, ami a szívben van.”* (1Sám 16,7b). A lélek a fontos, az Úrnak való engedelmesség és az előtte való alázat, egymás megbecsülése és tiszteletben tartása. Nem embereknek kell tetszeni, megfelelni, hanem Istennek. Vigyázzunk, ne korhoz kötött szokások, hajhosszak és fejfedők, még csak ne is keresztyén hagyományok szabályozzák életünket, hanem mindenkor az Úr Szent Lelke! Ne hagyományokhoz, hanem Krisztushoz ragaszkodjunk!

Ajánlott igeszakasz: 2Kor 2,8–15

„Mert szükséges, hogy legyen közöttetek szakadás is, hogy a kipróbáltak nyilvánvalókká legyenek közöttetek.” (19. v.)

Annak a szakadásnak, amiről Pál itt beszél a gyülekezeti tagok eltérő anyagi helyzete volt az oka. A korán érkező gazdagok – akik dúskáltak a földi javakban – jóllaktak, míg a szegényeknek (dokkmunkások, rabszolgák) alig jutott valami az asztalközösségben. Ebben a vonatkozásban is kipróbáltakról és alkalmatlanokról beszél az apostol. *„Mert aki úgy eszik és iszik, hogy nem becsüli meg az Úrnak testét, ítéletet eszik és iszik önmagának.”* (1Kor 11,29) Ha a mi korunkra vetítjük mindezeket, még jelentősebb polarizálódást láthatunk. Gál Lajos írja: „Úgy vélem, hogy az utolsó időkben a gyülekezetek tagjai el fognak távolodni egymástól abban az értelemben, hogy újjászületettek-e, vagy sem. Az igazán újjá nem születettek tehát egyre nagyobb egységet fognak gyakorolni felekezeti határoktól függetlenül, az igazán újjászületettek pedig szintén egyre közelebb fognak egymáshoz kerülni felekezeti határoktól függetlenül.”

Add, Urunk, hogy egyre többen legyenek az igazán újjászületettek!

22. hét

„Gondolj rám, Uram, amikor megkegyelmezel népednek, gondoskodj rólam, amikor megszabadítod! Hadd láthassam választottaid jólétét, örülhessek néped örömének, és dicsőíthesselek örökségeddel együtt!”
(Zsolt 106,4–5)

Mostanában gyakran biztat imádságra az ige. Szükségem is van erre, ugyanis megkísért lankadás, rendszertelenség, atyafiaktól való elszigetelődés, noha látom magam és környezetem szükségét.

Amikor 1958-ban elindult a hívők letartóztatási hulláma, egyik atyafi így imádkozott: „Uram, ne hagyj ki engem!” Imádsága meghallgattatott: Isten gyermekeinek szabadságában élte meg rabtársaival együtt a fogolyélet nyomorúságait, láthatta jólétüket, örülhetett örömeiknek, és dicsőíthette Istent.

„Gondolj rám, Uram!” – hangolódok inkább a zsoltáros kérésére, és szeretném teljesen rábízni Istenre a körülményeket, amelyekben megmutatja választottai jólétét, megörvendeztet népe közösségében, és bevon az őt dicsőítő kórusába.

Adorján Kálmán

„Fölkel az Isten!...” (2a.v)

Isten mindenütt jelenvaló: változtathat-e „testtartást”, helyet? Ha felkelt, az előbb még ült? Ha elindult, és vonul, most már nincs ott, ahol eddig volt? És ha „ott lakik” a Sionon, irigykedhet tovább a többi hegy, mondván, hogy „nincs itt”? Csak emberi módon lehet beszélni róla, hogyan is tudnánk másképp?

Izráel Istene cselekvő, mozduló és megmozdító, népét és annak ügyét, gondját hordozó Isten, nem úgy, mint a tehetetlen bálványok, amelyeket hordozni kell. (Ézs 46,1) Ezért dicséri népe ebben a zsoltárban!

Krisztus lejött, hozzánk hajolt, keresztre való felemelésében a legmélyebbre, a poklokra szállt. Mozgása ezzel nem szűnt meg: „Ki feküdt sírban, elkelt nagy vígan...”, hogy kihozzon minket a bűnből, ítéletből, halálból. Elébe ment a sírnál az őt kereső asszonyoknak, feltámadása jó hírét bízva rájuk. Megjelent tanítványainak, majd felemeltetett az Atya jobbára. Ezért dicséri népe, és hiszi, hogy ígérete szerint egyszer eljön, hogy magával vigye övéit az Atya házában elkészített lakóhelyekre.

„Vizsgálja meg azért az ember önmagát, és úgy egyék abból a kenyérből, és úgy igyék abból a pohárból.”
(28. v.)

Izrael népe gondosan megvizsgálta házát, hogy kovász annak legelrejtettebb zugában se legyen, amikor a páskát, az egyiptomi rabságból való szabadulást ünnepelte. Ugyanebben a levélben írja Pál: *„Takarítsátok ki a régi kovászt, hogy új tésztává legyetek, hiszen ti kovásztalanok vagytok, mert a mi húsvéti bárányunk, a Krisztus, már megáldoztatott. Azért ne régi kovással ünnepeljünk, se a rosszság és gonoszság kovászával, hanem a tisztaság és igazság kovásztalanságával.”* (1Kor 5,7–8) A bűn eltakarításához is szükséges magam – gondolataim, tetteim, szavaim – vizsgálata, hiszen bűn és ünneplés együttesét (lásd: Ézs 1,13) ma sem tűri ítélet nélkül Isten. Mert a megáldozott és feltámadott Krisztus ünneplése egyéni és közösségi életünk, alkalmaink – kiváltképpen az úrvacsorai közösség – helye. Ne becsüljem le hát se testének és vérének jegyeit váltsága helyett a magam igazában bízva, se az ő testét, az egyházat, figyelmen kívül hagyva asztaltársam szükségét, megelégedve magam bővölködésével!

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 139.

„De mindezt egy és ugyanaz a Lélek munkálja...”
(11a. v.)

A korinthusi hívők tudták, hogy sokféle lelki ajándék van, éltek is velük, azonban Pál apostol egy dolgot különösen a lelkükre köt: „mindezt egy és ugyanaz a Lélek munkálja.” Teszi ezt azért, mert a minden jót adó és munkáló Lélek helyett az emberre terelődött figyelmük: igehirdetőkre, szolgálattevőkre, saját magukra, ami pártoskodást, egymást irigylő vagy lekicsinylő magatartáshoz, a testvéri közösség széttöredezéséhez vezetett. Ne vonzzon, sodorjon más lélek, csak az, aki egy, és együtt említendő az Úrral, Jézussal és Istennel, az Atyával!

A Lélek által legyen szavam, életem és szolgálatom annak megvallása, hogy Jézus Úr, hiszen a Jézus neve magasztalására adja ajándékait, rendel szolgálatra, adja isteni erejét! Különben üres „uram-uramozás” lesz, saját nagyravágyásom takarója még Jézus Úr voltának kijelentése is.

A Lélekre figyelve használhatok mások javára, elkerülve a saját haszon (dicsőség, anyagi-lelki előnyök) keresésének csapdáját, az Isten gyülekezetétől való elkülönülést...

„Ti pedig Krisztus teste vagytok, és egyenként annak tagjai.” (27. v.)

Nagy méltóság és felelősség ez! Nem emberi testület, vállalat az egyház, hanem Krisztus teste! Csakhogy tagja legyek, ne csak szemlélője! Nagy ajándék, békesség forrása ez is: *„Isten rendezte el a tagokat a testben, egyenként mindegyiket, ahogyan akarta.” (18. v.)*

Nem szükséges tehát lebecsülnöm magamat, szolgálatomat, arra törekedve, hogy másokat lemásoljak! „Én nem tudok úgy prédikálni, bizonysgot tenni, imádkozni..., mint XY testvér!” Nem is kell! Prédikáljak, tegyek bizonysgot, imádkozzak, szolgáljak úgy, ahogyan én tudok! Csakhogy a Lélek itasson meg és át, ő tegyen eggyé másokkal, az ő akaratára figyeljek a hol, mit, mikor és hogyan dolgában!

Büszkén, elbizakodottan se higgyem magamat az egyetlen nélkülözhetetlennek, lebecsülve testvérem szolgálatát, ne mondjam vagy éreztessen: „Nincs rád szükségem!”

Krisztus teste élő, érző test: méltóság az is, hogy ott van a *„gyengébbnek látszó” (22. v.)* tag, akivel együtt élhetek, szolgálhatok, tisztelve, bátorítva, megbecsülve, vele szomorkodva-örülve!

Ajánlott igeszakasz: Jn 15,1–17

„Mindnyájan apostolok? Mindnyájan próféták?”
(29a. v.)

Hét kérdés kezdődik ezzel, vagy hasonló értelmű szóval, amire nyilvánvaló a válasz: „Nem.” Nem mindnyájan apostolok, próféták, tanítók, stb. Csak némelyek: akiket az Isten tett azzá. Az egész részen végigvonul az apostolnak a rész elején található állítása: *„De mindezt egy és ugyanaz a Lélek munkálja, aki úgy osztja szét kinek-kinek ajándékát, amint akarja.”* (1Kor 12,11)

„Isten rendezte el a tagokat a testben, egyenként mindegyiket, ahogyan akarta.” (18. v.) *„Isten szerkesztette így a testet egybe.”* (24. v.) Mert – egy kis szórend-cserével – „Isten tett némelyeket az az egyházban...”

Ez nem egy emberek által létrehozott, kénytelen-kelletlen elfogadandó fennálló rend (status quo) magyarázata. Az egyházban bizony lehet sok, nem Isten akarata szerinti „fennálló rendetlenség”, önjelölt vagy nem igei módon választott szolga. Ha megfontoljuk Pál kérdéseit, javíthatunk például azon, hogy egy személyben ne akarjunk mindent végezni, vagy mindenkitől ne várjuk el ugyanazt! Bizalommal kérjük e tekintetben magunknak és másoknak is: *„Legyen meg a Te akaratod!”* (Mt 6,10)

„...szeretet pedig nincs bennem: semmi vagyok (...)...mindent eltűr.” (2b.; 7. v.)

Szavak, tudomány, jó cselekedetek – mit érnek? A szó szeretet nélkül üres, hamis, megtévesztő. Tudás, bölcsesség, hegyeket mozgató, csodatevő hit sem tesz valakivé, pedig ezek által akarok valakivé lenni... Szeretet nélkül azonban „semmi vagyok”. Anyagiakat, életet lehet oda- és feláldozni. Az ebből származó „semmi haszon” legfeljebb a „jóember” kép, ami sohasem hozza meg az igazi beteljesedést.

„Mindent elfedez, mindent hisz, mindent remél, mindent eltűr.” (7. v.) Túlzás? Hamar elfogy a megbocsátásra való készségem, a türelmem. Pál nem túloz, amikor semminek tartja magát szeretet híján, de akkor sem, amikor állítja, hogy a szeretet mindent eltűr. Tapasztalatból ismerte mind a kettőt: tudta, hogy benne nem lakik semmi jó (lásd: Róm 7,17), de leírhatta: *„Mindent elviselek a választottakért.”* (2Tim 2,10a) Isten kegyelme megragadta és átformálta őt, hogy azokért, akiket azelőtt üldözött, irántuk és az Úr iránti szeretetből hittel mindent eltűrjön. Van út a semmiből a mindenbe: a legkiválóbb, aki maga az Út!

Ajánlott igeszakasz: 2Tim 2,1–13

„A szeretet soha el nem múlik...” (8a. v.)

Ó, dehogynem! Hányszor fogyott el türelmem, kitar-tásom, hitem! Hányszor vette át helyét unalom, fásultság, távolságtartás! Vajon Jézus jobb emberismerő volt, mint Pál, amikor előre jelezte, hogy „...a szeretet sokakban meghidegül”? (Mt 24,12b) Ámde Pál apostol itt nem a szeretet érzéséről, örökmozgó, buzgó tettekre-készségéről ír. Tudja, hogy a szeretet nem mindig ugyanolyan magas hőfokon lobog. Azt mondja, hogy a szeretetnek soha nem jár le az ideje, még ha a prédikátor szerint más idők is járnak: „Megvan az ideje a szeretetnek, és megvan az ideje a gyűlöletnek...” (Préd 3,8a). Isten mindig a szeretetet akarja és munkálja, hiszen ez maga a vele való kapcsolat lényege itt, és majd a mennyben. Lejár a szerepe a prófé-ciának, nyelvnek, fordításnak, ismeretnek, prédikálásnak, mint ahogyan nincs már szükségünk a levélre, mihelyt szemtől szembe találkozunk annak írójával. A szeretet teljességét élhetjük meg majd a mennyben hódolatban, ámulatban, Sába királynőjével együtt mondva: „...Nekem még a felét sem mondták el...” (1Kir 10,7)!

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 118.

23. hét

*„Íme, Isten az én szabadítóm, bízom és nem rettegek,
mert erőm és énekem az Úr, megszabadított engem.”
(Ézs 12,2)*

Édesanyámtól régóta kapom a Fénysugarakat; a fenti igevers hat éve talált el elemi erővel, azóta életfonalam.

Egy-egy darab énekkari próbája, előadása után a bibliai igék felidéznek bennem J. Brahms, J.S. Bach és mások műveit.

Hollandiában élek, nyolc éve dolgozom intézményi lelkipótlóként Korsakov-szindrómás ellátottak között, akik alkohol abúzus következtében kerültek hozzánk. Életvitelük hozzájárult szerzett (nem veleszületett) agykárosodásukhoz, amit a tiámin (B1-vitamin) hiánya okoz.

Nagy ajándék Isten szabadításának (kegyelmének) tudatában lenni. A felismerés, hogy milyen keskeny a választóvonal közöttem és a szenvedélybetegek között — hiszen nem vagyok külön, vagy érdemesebb — arra indít, hogy a kapcsolódást keressem, a megtört (életű) embert lássam, akit az Úr szeret. Mint engem.

Sólyom Uzonka Lilla lp.

„Ó, mily szép és mily gyönyörűséges, ha a testvérek egyetértésben élnek! ... Csak oda küld az Úr áldást és életet mindenkor.” (1. és 3. v.)

A fenti idézet a legrövidebb zsoltár lenne, ha kivenénk a közbenső szemléltető képeket; rövidebb, mint a legrövidebbként ismert 117. zsoltár. Mit jelent az egyetértés? Azt, hogy helyeslem, amit a másik tesz vagy mond, vagy azt, hogy a magam gondolatait, érzéseit alárendelem az övének? Esetleg a folytonos békességre törekvést, az arany középút keresését? Könnyen előfordulhat velünk, hogy végletekbe esünk, s vagy kerülni igyekszünk a nézeteltérést, így próbálva megőrizni a „békességet”, vagy pedig folyton érvényt akarunk szerezni (vélt) igazunknak. De tényleg csak ez a két út létezik?

A szülők leghőbb vágya, hogy lássák: gyermekeik szeretettel vannak egymás felé. Sokfélék vagyunk: természetünk, vérmérsékletünk és múltunk meghatározza, hogyan válaszolunk szóban, gondolatban és tettben a jelen eseményeire.

Tegyük fel magunknak időnként a kérdést, hogy vajon az a dolog, ami most annyira foglalkoztat és kibillent a békességből engem és/vagy rajtam keresztül másokat, vajon mekkora jelentőséggel bír az örökkévalóság szempontjából?

„Törekedjetek a szeretetre ... Ha tehát nem ismerem a nyelvet, a beszélőnek idegen maradok, és a beszélő is idegen lesz nekem.” (1a., 11. v.)

Mintha Pál apostol az imént olvasta volna a 133. zsoltárt, pedig csak mi fejeztük be múlt héten a 13. fejezetet, a szeretet himnuszát.

A nyelveken szólás, azaz glosszolália mindig megosztotta a keresztyénséget, különben nem írt volna róla már Pál is. Egyszer engedtem egy kolléganőm meghívásának (de az is lehet, hogy kíváncsiságomban én kértem a lehetőséget), és elmentem pünkösdi gyülekezeti alkalomra. Különös megtapasztalás volt ott ülni, miközben körülöttem nyelveken imádkoztak. Kívülállónak éreztem magam, s szerettem volna érteni, mi hangzik el. Sajnos nem volt magyarázat, pedig Pál kifejezetten felhívja rá a figyelmet.

Visszatekintve a 133. zsoltár fényében erre az élményre, most megértettem: a szeretet az, amikor nem zárjuk ki a másikat, hanem segítünk, hogy megértse, hogy követni tudja mindazt, ami történik. Még akkor is, ha ez időbe telik, s úgy véljük, hogy nekünk éppen abból van a legkevesebb... Kérjük Istent, hogy segítsen ebben bennünket!

Ajánlott igeszakasz: 1Kor 13.

„Mert te ugyan szépen adsz hálát, de a másik nem épül belőle.” (17. v.)

John Bunyan „A zarándok útja” című könyve nyomán Hollandiában is ismerős kifejezés a „kánaáni nyelv”. Jó ismerősöm, kedves barátnőm mesélte, hogy egyszer egy idősebb gyülekezeti tag megszólította a templomba betért, ott még sosem látott fiatalembert: „Kedves, maga is beszél a kánaáni nyelvet?”, amire a következő válasz hangzott el: „Azt nem tudom, mi a kánaáni nyelv, de angolul, németül és franciául beszélek. Az megfelel?”

Van olyan, hogy összezár egy gyülekezet, vagy annak egy kisebb közössége, s exkluzív társasággá válik, ezzel kizárva azokat, akik esetleg érdeklődnének?

Pál gyakorlatias tanácsot ad a korinthusiaknak: óvja őket az öncélú nyelveken szólástól, amely érthetetlenségénél fogva kizárja azokat, akik újnak számítanak a gyülekezetben. A nyelveken való szólásnak, mint minden lelki ajándéknak, a gyülekezet épülését kell szolgálnia. Építünk-e a megszólalásainkkal?

„Mert Isten nem a zűrzavarnak, hanem a békességnek Istene.” (33a. v.)

Az Isten teremtett világában rend van. A félelmetes ősállapot (káosz), a tóhúvábohú (héberül: kietlen, pusztaság) szűnt meg azzal, hogy elhangzott a teremtető szó: *„Legyen világosság!”* (1Móz 1,3) Azt mondják: ha rend van körülöttünk, akkor rend van bennünk is. Igaz ez a gyülekezeti életre nézve is, ezért hangzik el Pál apostol útmutatása a fenti igeszakaszban. Jó, ha tekintettel vagyunk egymásra, hogy egymást hallgatva, magunkat időnként elhallgattatva épüljünk a közösségben egymás hite által. S így van ez a családi, munkatársi viszonyok tekintetében is. Van, hogy hozzánk kell türelem, máskor mi kell, hogy gyakoroljuk azt a másik iránt. Zűrzavar, békétlenség abból lesz, amikor nem adunk egymásnak teret (döntési lehetőséget), figyelmet, szeretetet. Ha így van, öntudatlanul tesszük ezt, s talán pont azért, mert mi sem kapjuk-kaptuk meg.

Ne féljünk adni!

Ajánlott igeszakasz: Lk 6,38

„Azonban minden illendően és rendben történjék.”
(40. v.)

Rend a lelke mindennek. De melyik rend szerint éljünk, ha úgy tűnik, (még) Pál apostol (is) ellentmond önmagának? Az 1Kor 11,5a szerint az asszonynak nem kell hallgatnia a gyülekezetben: *„minden asszony, aki fedetlen fővel imádkozik vagy prófétál...”* Ott vajon a Lélektől ihletett beszédéről, itt pedig az önkényes közbekérdezgetésről lenne szó? Pál korában az asszonyok helyzetének társadalmi megítélése ma értetlenséggel tölthet el bennünket: az asszony, a nő kevésbé ért többet a férfi szemében, mint a rabszolga. Ezért volt akkora jelentősége annak, hogy a feltámadott Jézus Krisztus az asszonyoknak jelent meg először.

Isten rendje nem kirekeszt, hanem egyensúlyba hoz. Képesek vagyunk-e időről időre megújulni, magunkat egyénileg és közösségben megvizsgálni a Lélek tükrében, s felismerni, ha belemerevedtünk a hagyományokba?

„De Isten kegyelméből vagyok, ami vagyok, és hozzám való kegyelme nem lett hiábavaló...” (10a. v.)

Mai igeszakaszunkban Pál valószínűsíthetően egy vele kapcsolatban használt gúnyolódó jelzõt idéz (torzszülött), amikor felsorolja, hogy kiknek jelent meg a feltámadott Krisztus. Mindez önismeretrõl és öniróniáról tanúskodik, ugyanakkor kiválasztottságának tudatában (lásd: Gal 1,15) nem tűri, hogy kétségbe vonják apostoli tekintélyét. Avagy: önérzet versus (isteni) öntudat (kiválasztottság–tudat).

Merünk-e szólni akkor, amikor az Isten ügyérõl van szó, és készek vagyunk-e hallgatni akkor, amikor rólunk szól a dolog? Önérzetünk, saját igazságunk keresése sokszor akadályozza isteni rendeltetésünk kibontakozását, mert míg utóbbihoz Keresztelõ János-féle alázat kell – *„Neki növekednie kell, nekem pedig kisebbé lennem”* (Jn 3,30) –, addig az elõbbi könnyörtelenné is tehet.

A kiválasztó kegyelem felismerése hálára sarkall, amibõl tettek fakadnak, mint mikor gyümölcsbe fordul a virág.

Ajánlott igeszakasz: 1Tim 1,12–17

„Ha pedig Krisztus nem támadt fel, akkor hiábavaló a mi igehirdetésünk, de hiábavaló a ti hitetek is.”

(14. v.)

Micsoda logikai okfejtés! Egyik gondolatból úgy nő ki a másik, mint virágfüzér a szőttesben, amely végül egy gyönyörű mintát tár elénk – hitünk egyik alappillére –, amit megvallunk az apostoli hitvallásban: hiszek a test feltámadásában. Ha a János 3,16 a Biblia dióhéjban, akkor a fenti igevers a keresztyénség sarokköve.

Sok kérdést vethet fel a „hogyan”, ám ez csak azt jelzi, hogy gondolkodásunk véges, és értelmünk nem foghatja be a véghetetlent. William Barclay skót teológus nyomán Szabó Csaba írja, hogy Pál itt korinthusi ellenlábasaival fordul szembe, akik azt állították, hogy nincs feltámadás a halálból. Akképp érvel velük szemben, hogy ezzel nem kevesebbet állítanak, mint azt, hogy maga Jézus sem támadt fel, ami viszont értelmetlenné teszi a keresztyén hitet. A feltámadás azt bizonyítja, hogy az igazság erősebb a hazugságnál, a jó erősebb, mint a gonosz, a szeretet diadalmaskodik a gyűlölet felett, s az élet legyőzi a halált.

Krisztusba vetett reményünknek ne szabjon határt az élet vége!

24. hét

„De akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el.” (Ézs 40,31)

Isten iránti hálával köszönöm meg, hogy bizonytságot tehetek a Fénysugarakban hitemről, amely jelen van az életemben. Boldog vagyok, hogy megszólított, kivont a bűn martalékából az Úr. Vezetett, segített még akkor is, amikor többször félresiklottam. Uram! Miért pont én vagyok az, akinek ilyen sokat kell szenvednem? Ő megmutatta, hogy a hozzá vezető út nem könnyű. Sok megpróbáltatással, de hálával és örömmel is jár. Nagyon szeretem a fentebb kiemelt igét! Ez az ige mindig átsegített azokon az időszakokon, amikor elcsüggedtem, vagy bánatos voltam. Új erőt kaptam, hogy előre tudjak tekinteni, bízni abban a Jézusban, aki önmagát adta értem.

A hétre kijelölt igék alapján azzal foglalkoztam, hogy mit is jelent a feltámadott Krisztusban való hit. Nélküle nem érdemes továbblépni, ő vezet az örök élet felé!

Nagyon szeretném, hogy minél többen meghallanák hívását, és járnák az Úr által kijelölt utat!

Bányiné Varga Erzsébet lp.

„Uram, az égig ér a te kegyelmességed; a te hűséged a felhőig!” (6. v. Károli)

Egész életünk küzdés, harc a bajok ellen. Gondok, aggodalmak és félelmek kísérik életünk útját. Sokszor nem jó helyen kérjük a segítséget. Dávid király Istennél talált menedéket. *„Oh Isten, milyen drága a te kegyelmességed; az embernek fiai a te szárnyaidnak árnyékába menekülnek.”* (Zsolt 36,8 Károli) Ő maga is Isten árnyékának biztonságában húzódik meg minden nehézségben, mert aki nála keres és talál oltalmat, azt megerősíti. Sőt, gyönyörűséges folyóvizéből megitatja, megvidámítja... Elveszi az ember bánatát, és annak helyét jóval tölti el. A zsoltár arra emlékeztet, hogy mindannyiunknak szükségünk van Isten irgalmasságára. Hűségesen kövessük őt, bízunk abban, hogy mindig vezeti az életünket! Nem az emberekben kell bízunk, hanem az Úr kegyelmében, hisz abban még soha nem csalódtunk. Ez az az út, amely az örök életbe vezet, amit az Úr kínál nekünk. Vele járhatunk, őt követhetjük egész életünkben. Aki az ő útján jár, az nem megy többet a sötétségbe, mert már övé az élet világossága!

*„Ámde Krisztus feltámadott a halottak közül, zsongé-
jök lőn azoknak, kik elaludtak.” (20. v. Károli)*

Ez a vers emlékeztet bennünket arra az örömhírré, amit Krisztus feltámadása hozott. Ezért nem hiábavaló az életünk. A sírból támadt fel Krisztus, és ennek a győzelemnek mi is a részesei lehetünk. A feltámadás életünk alapja és forrása, amely megerősít. Isten hűségében és ígéretében bízhatunk. Életünk során gyakran találkozunk veszteségekkel és nehézségekkel. Az 1Kor 15. rész kiemeli, hogy Jézus uralkodik mindenki felett, és az örök élet ígérete már most a mienk lehet. Nála találjuk meg a nyugalmat és a biztonságot, amikor a halállal kerülünk szembe. A feltámadás megerősít abban, hogy jó alapra építjük az életünket, mert aki hisz Krisztusban, annak örök élete van! Ne csak „megértsük” Jézus győzelmét, hanem fogadjuk el az örök élet ajándékát, és mondjuk el másoknak is, hogy Jézus a feltámadt Úr! Legyünk bátrak és elszántak Krisztus nevében, hiszen ő a mi végső győzelmünk és örök királyunk!

Ajánlott igeszakasz: Róm 5,21

„Különben mit cselekesznek azok, akik a halottakért keresztelkednek meg, a halottak teljességgel nem támadnak fel? Miért is keresztelkednek meg a halottakért?” (29. v. Károli)

Pál a feltámadás fontosságáról beszél, azt mondja, hogy a halállal lezáródott a földi élet, azon változtatni nem lehet. Kérdése furcsának tűnhet számunkra, de arra utal, hogy ez a keresztség nem változtat meg semmit a feltámadott ember állapotán. Máshol mondja az ige: *„Arról pedig, hogy feltámadnak a halottak, vajon nem olvastátok Mózes könyvében, hogy mit mondott neki Isten a csipkebokornál: Én vagyok Ábrahám Istene és Izsák Istene és Jákób Istene? Az Isten nem a holtak Istene, hanem az élőké...”* (Mk 12,26–27a) Jézus Krisztus feltámadása megerősítette az igazságot, és nekünk is erről kell beszélni. Az örök élet ígérete arra ösztönöz bennünket, hogy céllal éljünk. Ne csak magunkra gondoljunk, hanem azokra is, akik fontosak számunkra! Az Isten iránti hűségünkkel legyünk példaképek mások számára! Semmi ne fordítsa el figyelmünket Isten ígéje felől! Őrizkedjünk a rossztól és éljünk a jónak! Fogadjuk el az örök élet lehetőségét, és vezessen minket minden napunkon, hogy az üdvőség is a mienk lehessen! Tartsuk fontosnak hitünket, amiben megerősödünk!

Ajánlott igeszakasz: 2Kor 1,8–10

„Az Isten pedig testet ad annak, amint akarta, és pedig mindenféle magnak az ő saját testét.” (38. v.)

Pál apostol tanítása szerint a hívő embernek a halálra, a feltámadás élő reménységében kell tekinteni. Ő valóban feltámadt a halottak közül, és számunkra elkészítette az örök életet. Az apostol azt mondja, hogy a halál fullánkját Jézus kitepte (55–56. v.). Tudjuk, ha egy méhecske a fullánkját veszíti, egy szúrás után tehetetlenné válik, sőt napjai is meg vannak számlálva. Jézus a halált legyőzve épp annak az ártó fullánkját tépte ki, hogy nekünk többé ne árthasson. Ha ez a hitünk megvan, akkor reménykedhetünk abban, hogy Jézus megajándékozott bennünket az örök élettel.

Ha csak az egyszerű búzamagra tekintünk, akkor túl nagy reménységet nem fűzhetünk hozzá. Azonban, ha a földbe elvetjük, akkor az elrothad, és a helyébe új növény fakad, kalász terem. Az újjászületett ember Jézus tulajdon-ságát hordozza. Így földi életének vége nem más, mint a Krisztusban nyert új élet kezdete. Isten az embert örök életre teremtette, ezért törekedjünk arra, hogy Jézus Krisztus az életünk része, Megváltónk legyen!

Ajánlott igeszakasz: Fil 3,21

„De hála az Istennek, aki a diadalt adja nekünk a mi Urunk Jézus Krisztus által!” (57. v.)

Egész héten a halál és a Krisztusban elnyerhető örök élet került előtérbe. Említésre került az előző versben a bűn és a törvény is. A törvényből tudhajtuk meg, hogy bűnösök vagyunk, és örök halált, kárhozatot érdemlünk. A halálnak azonban már nincs fullánkja, amivel támadhatna. Jézus legyőzte a halált, és nekünk is elhozta a győzelmet, megszabadított az ítélettől, a bűn és a törvény átkától az ő halála és feltámadása által. A feltámadás nemcsak egy csalfa remény, hanem valóság, amelyre támaszkodhatunk. Az örök élet Krisztusban hittel elérhető mindannyiunk számára. Lehet, hogy vannak közöttünk olyanok, akik már sok szerettüket veszítették el, és szembesültek saját halandóságukkal. Félelem és szomorúság lephet el minket is, de Isten elhozta számunkra az örök dicsőséget egyszülött Fia által. Az örök élet ígérete vezessen minket mindennapi döntéseinkben, és ne feledjük, hogy Krisztusban a halál után nem vereség, hanem győzelem következik!

„Mert nagy kapu nyílt meg előttem és hasznos, az ellenség is sok.” (9. v.)

Pál Efezusban az evangéliumot hosszú ideig hirdette, így nagyon sokan hallhatták Jézus Krisztusról szóló bizonygatótételét. Sokan megkeresztelkedtek Jézus Krisztus nevében, és kapták a Szentlélek ajándékát. Fontosnak tartotta, hogy Isten üzeneteit átadja nekik, mert tudta, hogy a Sátán sok ember életét megkeseríti. Az Úr utat nyitott neki az evangélium hirdetésére Korinthusban, de fontosnak tartotta a gyülekezet tanítását is. Ebben a részben az adakozásra hívta fel a gyülekezetet, ami szerves része a közösségi életnek ma is. Felhívta őket, hogy előre tegyék félre, és gyűjtsék össze az adományt, melyet Jeruzsálembe küldenek el. Ezzel a „jószívű” adakozással részesei lehetnek Isten munkájának. Mi is adakozunk, támogassuk azokat, akiknek szükségük van rá! Ne csak a saját szükségleteinkre gondoljunk, hanem másokét is vegyük figyelembe! Legyünk készen az Isten munkájában való részvételre, és bízzuk az ő vezetésére életünket! Isten lehetőséget készít a bizonygatótételre azzal is, ha másokon segítünk.

Ajánlott igeszakasz: ApCsel 14,24

„*Minden dolgotok szeretetben menjen végbe!*” (14. v.)

Lehet úgy élni, hogy az ember szíve nincs tele szeretettel mások iránt? Lehet úgy tenni bármit is, hogy az nem szeretetből van? Sajnos lehet. Sok példa van arra, hogy milyen rettenetes az, amikor az emberek háborúznak egymással. Csak a Krisztusban megnyert új élet tud szeretetből cselekedni, egyébként az ember önközpontú, saját érdekében cselekszik. Ezt a szeretetet másoknak is meg kell mutatni, ott ahová állított bennünket az Úr. Nem várni kell, hogy mások szeressenek, hanem nekünk kell másokat szeretni. Ha ez nem így történik, akkor a szeretet hiányában rideggé válik az élet, és betegség, nyomorúság lesz az ember része. Akik nem hisznek, sőt közömbösek Isten dolgai iránt, elvesznek Jézus eljövetelkor. Az övéi azonban megmaradnak. Pál a levele végén így búcsúzik: „*Az én szeretetem mindnyájatokkal a Krisztus Jézusban! Ámen.*” (24. v.) Ennek az igének központi gondolata arra a szeretetközösségre utal, amely Jézusban valósul meg. Ez a szeretet töltse be a szívünket, életünket!

25. hét

„Őrizd meg lelkemet és szabadíts meg engem; ne szégyenüljek meg, hogy benned bíztam.” (Zsolt 25,20 Károli)

„Ne szégyenüljek meg, Uram, hogy Benned bíztam!”

Valóban, minden irányból körülvesznek az ellenségek. Ellenségek, versenytársak, álbarátok, hírek, kétségek, szűkölködések, hazugságok, próbák. Vádolnak, hogy nem vagy elég jó, hogy hűtlen lettél, hogy valami baj van veled. Nyomás alá helyeznek, hogy *„Átkozd meg Istent, és halj meg!”* (Jób 2,9b)

Valóban, Uram, kérünk, esedezünk, ne kelljen megszégyenülnünk, mert benned bízunk, hiszen minden utad kegyelem és hűség. Ne kelljen megszégyenülnünk, akik a betegágyon a te szent nevedet hívjuk segítségül, ne kelljen megszégyenülnünk, hogy hozzád futottunk! Ne kacagjanak rajtunk, hogy nem tartottunk a világ fiaival a hazugságban, a szerzésben és a vágyak hajszolásában. Legyél te az én ártatlanságom, legyél te az én igazságom! Jézusom, az igazság benned van, általad tapasztalható meg, engedd, hogy átéljem!

Gellén Márton

„Oh, vajha eljönne Sionból Izráelnek a szabadítás! Mikor az Úr visszahozza az ő népének foglyait, örül majd Jákób és vigad Izráel!” (7. v. Károli)

„Mindnyájan elhajlottak, és valamennyien megromlottak...” (4. v.) - szokás a bűnös világot így jellemezni. Meg is nyugodhatunk, hogy bezzeg mi milyen derék, jó templomjárók vagyunk. Úgy teszünk, mintha a világ gondolati, érzelmi, hangulati világa ne lenne ránk hatással, aztán megdöbbenünk, és a világ fiaival együtt kérdezzük, hogy hogyan történhetett ez vagy az a szörnyűség a 21. században? Nagyon egyszerűen úgy, hogy az utolsó időkben az Istentől való elszakadás morális tudatlansága és spirituális sötétsége az egyre fejlettebb eszközök birtokában lévő emberiséget korábban nem ismert mélységekbe taszítja.

Az önmegváltás lehetetlen. Más megoldás nincs, csak a Sionról, vagyis az Isten jelenlétéből jövő szabadítás.

A fogságból való szabadulás képe Dávid idején még távoli jövő, de előképe a minden népből kihívott Isten-népe Jézus Krisztus általi szabadításának. Ez az örömezenet minden honfitársunkra, minden csak névleg keresztyénre, a szomszédunkra, sőt, önerőből megválthatatlan magamra is vonatkozik!

„Nem távozott el a felhőoszlop nappal, sem a tűzoszlop éjjel a nép előtt.” (22. v. Károli)

Az olvasott részben háromszorosan kegyelmez Isten: megkíméli a népet a harctól (17. v.), emlékezteti őket a József hitére és a nép négy évszázaddal korábban tett ígéretre, hogy ha majd kivonulnak, akkor az ő csontjait is vigyék magukkal az ígért földjére (19. v.), valamint Isten állandó jelenléte nyilvánvaló előttük a felhőoszlopban és a tűzoszlopban (21–22. v.). Nem így van-e a mi életünkben is? Isten Jézusban előbb szeretett bennünket, és számtalan küzdelemtől, felesleges csapdától megóvott, emlékeztetett az előttünk járók hitére, és igéjében, vezetésében és a bizonyág fellegetben folyamatosan közölte velünk önmagát. Ha nem így van, akkor itt az idő, kérd te is Jézus Krisztus szabadítását! Ha pedig így van, akkor tölts ma pár perced imádságban, hogy az Úr mutassa meg neked, hogy miben óvott meg, emlékeztessen a hit ajándékára, és mutassa meg vezetését a Lélek által!

Ajánlott igeszakasz: Zsid 11,22–40

„Az Úr hadakozik ti érettetek; ti pedig veszteg legyetek.” (14. v. Károli)

Valóban jó csendben várni az Úr szabadítását. A kétségbeesés lefelé irányítja a tekintetet. Vádoljuk egymást, egy jó bűnbak (a történetben: Mózes) mindig kéznél van. Gyorsan, találni valami kis egérutat, vagy felvenni a harcot a végső megsemmisülésig? Hányszor akartuk mi megmondani, hogy mi, mikor, hogyan legyen! Hányszor akarta az ébredési mozgalom megmondani, hogy az Úr mikor, kiben támasszon tüzet! Hányszor akartuk megmondani, hogy mikor, kire árássa ki pusztító haragját az Úr! Mindezt meg kell vallanunk, mert ez nem az Úrtól van. Őt nem lehet arra kényszeríteni mégoly kegyes technikákkal sem, hogy tőlünk fogadjon el utasításokat vagy javaslatokat. Bele kell nyugodnunk, hogy soha nem az lesz, amit mi emberi ésszel, erővel, elszántsággal, rásegítéssel ki tudunk csikarni. Ha olykor, átmenetileg sikerül is ez-az, annak végül is el kell pusztulnia. Sokkal jobb „szent semmittevésben” veszteg maradni, kezünket felemelni, és az Úrhoz kiáltani szüntelen.

„Az Égyiptombeliek pedig utánok nyomulának és bemenének a Faraó minden lovai, szekerei és lovasai a tenger közepébe.” (23. v.)

Ez az ígerész felszólítással kezdődik: *„Mit kiáltasz hozzám? Szólj Izráel fiainak, hogy induljanak el.”* (15. v.) A döntés megszületett; amit látunk, az már „csak” az elkerülhetetlen végrehajtás. Ami az egyik népnek hitből való cselekedet és élet, az a másiknak saját felsőbbrendűségébe vetett hamis hitéből fakadó elkerülhetetlen pusztulás. Az akkori fejlett világ mintegy 3000 istenével, műveltségével, máig egyedülálló művészi finomságával, gazdasági és katonai gépezetével, harci kocsijaival csak tehetetlen tömeget képez, amely – ha egyszer mozgásba lendült – nem tud megállni, amíg egyszer csak zavar nem támad soraikban (24. v.). Hirtelen meglátják, hogy nem saját nagyszerűségükben kellett volna bízni, de már késő. Nem így van ez ma is?

Isten népe viszont szabadulást nyer, mert nem saját erejében bízott, hanem az Úrban. Itt a szokásos törvényszerűségek felülíródnak: a vízből kőfal, a tengerből szárazföld, a gyengéből erős lesz. Hívd és kérd ma az Úr szabadítását!

Ajánlott igeszakasz: Jel 12,13–16

„Erősségem az Úr és énekem, szabadítómmá lőn nekem; ez az én Istenem, őt dicsérem, atyámnak Istene, őt magasztalom.” (2. v.)

Fel tudom idézni a gyermekkoromban hallott magnó-felvételeket, amiken Cseri Kálmán gyakran idézte Mózes hálaénekének ezt a sorát. Valóban, itt a szabadítás művét látjuk, amint lezárul egy korszak, és megkezdődik az új. Még alig csitulnak el az ünnepi éneket kísérő dobok, a nép már zúgolódni fog, de itt még a szabadulás közös élményének felhőtlen öröme áll előttünk. Korábban úgy tudtuk, és ő is úgy tudta magáról, hogy Mózes nem a szavak embere. A szabadítás műve azonban őt is átformálja: a nehéz nyelvűből valóságos költő lesz. Ő maga is érzi az új teremtetést, hiszen az Úr a 8. és a 10. versben mint új teremtető jelenik meg, aki ismét fuvallatban parancsol a tengernek és a száraznak: tengerből száraz lesz, aztán a szárazból tenger. A hatalmas megsemmisül, rabszolganép megszabadul. Nehogy azt hidd, testvérem, hogy ez Istennek nehéz. Ő jó kedvében téged is ki tud hozni jó reménységre és öröme, bármilyen helyzetből meg tud szabadítani ma is, csak kérni kell magad vagy testvéred számára.

„Ezt mondta: Ha engedelmesen hallgatsz Istenednek, az Úrnak szavára, és azt teszed, amit ő helyesnek tart, figyelsz parancsolataira, és megtartod minden rendelkezését, akkor nem bocsátok rád egyet sem azok közül a bajok közül, amelyeket Egyiptomra bocsátottam. Mert én, az Úr, vagyok a te gyógyítód.” (21. v.)

Megkezdődnek a nehézségek. A szabadítás feletti öröm oda. Bámulatos módon senkinek sem jut eszébe a Szabadítót kérdezni, kérni három napig. Bocsánat, mi vagyunk a választottak, a szabadulás élménye jár nekünk, az már a miénk, így aztán nem is érdekes. Három nap múlva felizzanak az indulatok. Egymásnak feszül az emberi erőfeszítés, tűrőképesség, akaraterő, hogy csak azért is kibírjuk, és az Isten kegyelme, aki örömmel és korlátlanul adná áldásait, ha valaki igényt tartana rá. Itt még csak Isten embere, Mózes ellen zúgolódnak, majd kialakul az egyre magasabbra csapó konfliktusok alapszerkezete: az Úr táborában a hű és igaz lelkiületnek, az engedelmességnek kell érvényesülnie. Aki ezzel nem tud vagy nem akar azonosulni, annak szabadulásra, gyógyulásra van szüksége. A betegség, a pusztulás, a lejáró szavatosság ugyanis az emberi erőfeszítés, civilizáció, kultúra és gazdagság elválaszthatatlan sajátossága, de mindig megvan a lehetőségünk, hogy az Úrhoz fussunk gyógyulásért.

„Amikor meglátták ezt Izráel fiai, azt kérdezték egymástól: Mi ez? Nem tudták ugyanis, hogy mi az. De Mózes megmondta nekik, hogy ez az a kenyér, amelyet az Úr adott nekik eledelül.” (15. v.)

A zúgolódás folytatódik. Most már világosak a törésvonalak: *„Nem ellenünk zúgolódtatok, hanem az Úr ellen!”* (8. v.) A nép inkább a rabságot és az ítéletes halált választaná a jóllakás bálványozásával: *„Bárcsak haltunk volna meg az Úr kezétől Egyiptomban, amikor ... jóllakásig ehettünk ...!”* (3. v.) Tehát a jóllakás nosztalgiája olyan erős, hogy még a halált is vállalnák. Nem ellentmondás ez? Így lesz az élet előfeltétele az élet ellenségévé egyetlen mondatban. A nép lelke rab maradt. De akkor az Úr dicsősége megjelenik a felhőben (10. v.), és minden megváltozik. Új teremtesnek lehetünk a tanúi: *„apró gömbölyegek”* (14. v. Károli) jelennek meg, amit nem lehet beazonosítani, mivel korábban nem létezett. Új minőség új szabályokkal: új életforma. Az Úr dicsőségének megjelenése a fordulópont, ami bevezeti az új teremtest, és elindítja a kollektív megújulást. Ez egyéni életemre, a Bethánia C.E. Szövetségre, protestáns és nem protestáns felekezeteinkre, sőt, az egész teremtet világra is vonatkozik.

26. hét

„...támaszt a menny Istene egy királyságot, amely nem semmisül meg soha, és a királyi uralom más népre nem száll át. Összetöri mindezeket a királyságokat, és véget vet nekik, maga pedig fennáll mindörökké.” (Dán 2,44)

30 éve egy édesanya mondta el, hogy midőn a gyermekei játszottak mellette a városuk egyik terén, odalépett hozzá egy idegen, s azt mondta: „Na, ezek a gyerekek sem nőnek már fel.” Ez nem volt örömhír, az élet terhei és harmadik gyermekének betegsége miatt amúgy is megpróbált anyának. Nem is törekedett kapcsolatot építeni a hívatlan térítővel.

Talán nekünk is volt már ehhez hasonló „élményünk”. Felmerülhet bennünk is a gondolat, érdemes továbbadni azt a hittartalmat, amit most a magunkénak vallunk? A válaszuk: de van egy biztos tudásunk és ígéretünk, amit érdemes figyelembe venni. A maradandó királyságot a menny Istene hozta el. Az építők által megvetett kőről Jézus Krisztus kijelentette, hogy aki arra ráesik, összezúzza magát, s akire az a kő ráesik, azt szétmorzsolja. Így járt Nebukadneccar álmának a szobra is.

Az anya gyermekei ma már gyógyító és építő tagjai a társadalmunknak. Az örökkévaló megemlékezik rólunk és visszajön az Ő országába, nagyhatalommal és dicsőséggel. Jézus a nagy király, Őt szeresd, hirdesd és várd!

Kohn Zsolt lp.

„Örvény örvénynek kiált zuhatagjaid hangjában, minden habod és hullámod átcsapott fölöttem. Nappal szeretetét rendeli mellém, éjjel éneket ad számba az Úr; imádságot életem Istenéhez.” (8–9. v.)

Az élő Isten után vágyódó ember által tanít minket ebben a zsoltárban az Úr, hogy az ő útjain járjunk. Bizony a zsoltáríró átéli azt, ami minden hívő embernek kijut ebben az életben, vagyis azt, hogy elcsügged és háborog a lelke. Akár az ellenséges szavak gúnyos bántalma, akár a gyengeség idején, a letűnt, de erőben gazdag életidő bántalma okoz csüggedést és háborgást, abban fel kell ismerni az Úristen bűntől megtisztító akaratát, és meg kell aláznom magamat előtte, mint ahogyan Jób is tette. Az örvénylő zuhatag képe tökéletesen bemutatja, amit a zsoltáros érez, s amit mi is érezhetünk a bűnt kiégető próbák alatt. Az örvények és a zuhatagok, a habok és hullámok az Úréi. Ugyanúgy, mint a nappal mellém rendelt szeretet és az éji ének, amit szám mond imádságként, talán éppen úgy, ahogy Sámuel anyja, Anna mondta a silói szentélyben: hangok nélkül, ám mégis kiöntve lelkét az Úr előtt. A zsoltáros reménysége – hálaadás a szabadításért – meg is valósult Anna életében. Szeresd az Urat, mert nem rövid az Úr keze, hogy meg ne tudna szabadítani minden ellenségtől.

„Mózes azt mondta, hogy ezt a parancsot adta az Úr: Egy teljes ómernyiit őrizzetek meg belőle a jövőendő nemzedékeknek, hogy lássák: milyen kenyérrel tápláltak benneteket a pusztában, amikor kihoztalak benneteket Egyiptomból. Áronnak pedig azt mondta Mózes, hogy vegyen egy edényt, tegyen bele egy teljes ómernyi manná, és helyezze el az Úr színe előtt, hogy megőriztessék a jövőendő nemzedékeknek.” (32–33. v.)

Az emlékezet meghosszabbításának több módja is van. A régiek elbeszélték a velük és őseikkel történeteket, aztán előbb kőbe vésve képekben ábrázolták, kiküszöbölve az emlékezés emberi hibáját – nem tudva, hogy a kései koroknak mekkora rejtély lesz például a hieroglifák megfejtése. Majd az írásbeliség a szótagok vagy a stilizált betűk által, melyek olvasható szavakká és szöveggé álltak össze, jobbra, balra vagy lefelé haladva az olvasással. Vannak megőrzésre méltó és feledésre méltó dolgok, melyek itt a földön gyakran felcserélődnek, de Istennél nem. Nála könyvek íratnak az emberek cselekedeteiről, amelyek alapján minden meghalt emberre egyenként elhangzik az ítélet: méltó az örök halálra. Áldott a mi Urunk Jézus Krisztus Atyja, aki gondoskodott arról, hogy az ő Fiában hívők tápláltassanak az örök életre! Tudd és cselekedd, amit a Mester mondott: *„Nem csak kenyérrel él az ember, hanem minden igével, amely Isten szájából származik.”* (Mt 4,4) Ezt éld meg magadnak és szeretteidnek, és hagyományozd utódaidnak, a jövő nemzedékének!

„De a nép szomjazott a vízre, ezért tovább zúgolódott a nép Mózes ellen, és ezt mondta: Azért hoztál föl bennünket Egyiptomból, hogy most szomjúsággal öl meg minket gyermekeinkkel és jószágunkkal együtt?! Ekkor segítségért kiáltott Mózes az Úrhoz. Ezt mondta: Mit csináljak ezzel a néppel? Kis híja, hogy meg nem köveznek!” (3–4. v.)

Betekintést nyerünk itt az Istenhez és emberekhez közvetítő személy helyzetébe, amely, valljuk meg őszintén, rendkívül nehéz. Az Úr engedelmességet vár, a nép pedig az igényeinek a kiszolgálását. Isten, joggal kéri számon a nép hitetlenségét, a nép pedig jogot formál a Mózes elleni zúgolódásra. Pedig azt olvastuk, hogy *„Az Úr parancsa szerint...”* (1. v.) mentek és ütöttek tábort, és nem Mózes akarata szerint. Mi is a gond, ami okozza ezt a lázongást? Az, hogy kételkednek abban, hogy közöttük van az Úr. Hálás vagyok Istennek, hogy gyermekkoromtól a legkedvesebb énekem a 165. dicséret, amelyben mindig örömmel éneklek, hogy: *„Itt van Isten köztünk, jertek Őt imádni”* Igen, ezt ma is fel lehet és fel kell ismernünk. Ki szomjazza közületek az erő, a szeretet és a józanság lelkét, a Krisztus Lelkét? Jézus az ünnep utolsó nagy napján belekiáltotta a körülötte lévők fülébe, hogy: *„Ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám, és igyék!”* (Jn 7,37) Tudja, hogy hit nélkül nem lehetsz kedves Isten előtt, hát nyújtja neked a hit ajándékát, és ha elfogadod, akkor megismered a közöttünk élő Urat!

„De Mózes kezei elfáradtak. Ezért fogtak egy követ, alája tették, és ő ráült. Áron és Húr pedig tartotta a kezét, az egyik erről, a másik amarról, úgyhogy két keze fölemelve maradt naplementig. Így győzte le Józsué Amálékot és annak hadát fegyverrel.” (12–13. v.)

Hogyan ad Isten győzelmet? Így! Vagyis: ígérettel, gyengeséggel! Ugye eszünkbe jut Pál apostol észrevétele, miszerint: *„...amikor erőtlenség vagyok, akkor vagyok erős.”* (2Kor 12,10) Imádkozó emberként biztosan tapasztaltad már, hogy mennyire igaz Mesterünk szava, amikor azt mondja, hogy a lélek kész, de a test erőtlenség. Mint annak idején Mózesé. Belegondolni is elképesztő: napnyugtáig feltartani a két kezünket. Soha nem felejttem el azt a kórházi orvost, akinek a covid járvány erős időszakában, egy hónapban egy szabad hétvégeje lett volna, de a csütörtöki műszak után éjjel az apósával, majd a pénteki műszak után éjjel a 400 km-re lakó édesanyjával volt az ügyeleten. Bizony azt is megteszi az ember, hogy virraszt egy kis beteg gyermek mellett, amíg az harcol az őt megtámadó betegséggel. Egyedül elerőtlenedne, de van, aki gyógyszert ad, zsebkendőt tart, homlokot töröl, ölel, vigasztal, vizet ad s megtesz mindent, amit kell. Igen, mert fontos, hogy győzelmet kapjanak a támadó felett. A győzelmet pedig az Úr adja most is így, ahogyan akkor. Tartsd te is a kezeit azoknak, akik imádkoznak Isten népéért!

„Azután így szólt Jetró: Áldott az Úr, aki megmentett benneteket az egyiptomiak és a fáraó kezéből, aki megmentette a népet Egyiptom hatalmából! Most már tudom, hogy nagyobb az Úr minden istennél, és azért történt mindaz velük, mert dölőfösek voltak.” (10–11. v.)

Követendő példa Mózes apósának a cselekedete, hogy leányát és gyermekeit odavitte Isten oltalma alá Mózeshez. Jetró ezt nem csupán a család egyesítése miatt tette, hanem mert meggyőződése volt, hogy „...nagyobb az Úr minden más istennél...”! Neked van-e ilyen meggyőződésed? Jetró hallotta, amit a szabadító Isten tett, és hitte! Te meghallod és hiszed a bizonyágtételt Isten hatalmáról? 33 éves szolgálatom alatt mindössze kétszer, húsz éve és két éve fordult elő, hogy egy-egy anya a gyermekét elhozta az imaházba, hogy beírassa a konfirmációra, felkészítésre. A nem ároni családokból mindig hívogatással és utánajárással lehetett s lehet ma is az Úrhoz gyűjteni gyermekeket. Pedig áldott döntés a jetrói döntés, amely hitből fakad és nem a nehézségekre – amelyek elodáznák és meggátolnák az Úr oltalmába jutást –, hanem az ígéreteket adó Isten hűségére tekint. Imádkozzunk azért, hogy az emberek ismerjék fel az Úr tetteiből mindenek feletti hatalmát, keressék hittel az Urat, Isten oltalmát a népe között, s hogy hálaáldozattal dicsőítsék az örökkön-örökké uralkodót, ahogyan tette Mózes apósa!

„Ha így cselekszel, és Isten is ezt parancsolja neked, akkor te is helyt tudsz állni, meg ez az egész nép is békességben mehet vissza a helyére.” (23. v.)

Jetró, Mózes apósa nemcsak abban járt el bölcsen, hogy odavitte Mózeshez a gyermekeit és a feleségét, hanem a közbenjárói feladat leválasztására és az igazságtévesi munka megosztására tett javaslatában is. Bölcsessége mellett az alázata is szembetűnő abban, ahogyan lezárja a beszédét:

„Ha ... Isten is ezt parancsolja neked...” Jetró, Midián papjaként tudja, hogy mennyire fontos Istennel a jó kapcsolat megtartása. Márpedig Izráelt a szabadító Isten vezeti és védelmezi. Isten és népe között pedig Mózes a közvetítő személy, akivel beszél az Úr. Alázattal elismeri, hogy Isten az ő javaslata felett is úr. Ezért ha az Úr parancsolja Mózesnek, amit Jetró javasolt, akkor a helytállás és a békesség áldása lesz rajta. Tanuljunk Jetrótól alázatot és javaslatainkat, terveinket vigyük oda Jézus Krisztushoz, és bízunk rá mindent eszerint a kérés szerint: *„...legyen meg a te akaratom, amint a mennyben, úgy a földön is...”* (Mt 6,10) Bizony milyen sokszor merül ki az ember a sok-sok jótanács vagy inkább emberi elvárás cselekvése közben, s veszti el a békességet az emberi közösségek, mert nem Isten parancsát követik, hanem emberi elvárásoknak tesznek eleget. Imádkozzunk bölcs vezetőkért!

„Most azért, ha engedelmesen hallgattok szavamra, és megtartjátok szövetségemet, akkor ti lesztek az én tulajdonom valamennyi nép közül, bár enyém az egész föld.” (5. v.)

Két feltételt szabott Isten ahhoz, hogy Izráel népe az Ő tulajdona legyen: 1) „engedelmesen hallgattok szavamra”; 2) „megtartjátok szövetségemet.” A szövetséget pedig nem csak egy nemzedéknek, hanem nemzedékről-nemzedékre meg kell tartani. Az Úr szava iránt engedetlen, és a szövetséget meg nem tartó nemzedékeket elengedte Isten a pusztulás felé, ahová indultak. Azonban azzal az ígérettel, hogy aki megbánja hűtlenségét, azt megmenti. Erről szól, de leginkább Isten hűségéről a választott nép történelme. Istennek a szövetsége azóta kiterjedt minden népre, mert Jézus Krisztusban új szövetséget kötött, amelynek alapja az igaz embernek, Jézusnak az áldozata, vére, halála és feltámadása. Az engedelmesség és a szövetség megtartása már nem előzménye a hozzátartozásnak, hanem következménye. Most, az Istenhez tartozás alapja a Megváltó Jézus Krisztusba vetett hit. Ezért mondja Ő, hogy: *„Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbenem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni.”* (Jn 15,5)

„Ha keseregne a szívem, és sajogna a bensőm, akkor olyan ostoba és tudatlan volnék veled szemben, mint az állat. De én mindig veled leszek, mert te fogod jobb kezemet. Tanácsoddal vezetsz engem, és végül dicsőségedbe fogadsz. Nincs senkim rajtad kívül a mennyben, a földön sem gyönyörködöm másban.” (21–25. v.)

Ászáf zsoltárának a megírása óta két dolog biztosan nem változott. Az egyik az, hogy jó az Isten, a másik pedig az, hogy kérkednek jólétükben a bűnösök. Viszont a ma istenfélőinek is vigyázniuk kell az irigység kísértésével. Amikor az irigység és a zúgolódás lelke kerít(ene) hatalmába, olvasd el ismét a 73. zsoltárt. Sokszor nem elég egyszer olvasni! Tapasztald meg ezalatt azt a gyönyörűséget, amit Ászáf. Csak sajnálni tudom azt a református gondnokasszonyt, aki állandóan tele volt zúgolódással, mert nem az Úrral, hanem mindig a mindenért háborgó, jólétben, de békétlenségben élő emberekkel beszélt. Jó-e neked Isten közelsége? Elmégy-e az Isten szentélyébe, hogy kiöntsd az Úr előtt a szívedet, mint Anna Silóban, Illés a pusztában vagy Ászáf Jeruzsálemben? Megváltónk mindenkor kereste a Mennyei Atyával való kapcsolatot, s meg is találta Őt a zsinagógákban, a templomban és a belső szobájában, kinn a pusztában vagy egy magas hegyen egyaránt. *„Keressétek, amíg megtalálható, hívjátok segítségül amíg közel van!” (Ézs 55,6)*

BEVEZETÉSEK BIBLIAI KÖNYVEKHEZ

Bevezetés Mózes második könyvéhez

Megmenekülés a Vörös-tengernél az egyiptomi üldöző hadseregtől, törvényadás a Sínai-hegynél – ez a két esemény a fő témája Mózes második könyvének. *„Mirjám így énekelt előttük: Énekeljete az Úrnak, mert igen felséges, lovat lovasával a tengerbe vetett!”* (2Móz 15,21). Így ujjong Mirjám, Mózes nővére a tengeren történt áthaladás után, ami a végleges szabadulást hozta Izráel népe számára. Az egyiptomi szolgaságból történt kiszabadulás alapvető tapasztalata lett Isten népének. Az Ótestamentum ehhez az eseményhez újból és ismételten visszatér.

Isten az ő népét egyedül szabadította meg. Ehhez azonban szolgálatába állított egy férfit, Mózeset, aki felett kezét már kezdettől – csecsemő kora óta – tartotta, később majd a pusztában égő csipkebokorban jelent meg neki, bemutatkozott, és nevét is kijelentette. Ez a név biztonságos jövő reményét adja: *„Isten ezt felelte Mózesnek: Vagyok, aki vagyok”.* (2Móz 3,14a) Majd azt mondta: *„Így szólj Izráel fiaihoz: A Vagyok küldött engem hozzátok.”* (2Móz 3,14b) Ez egyúttal azt is jelentette: „mindig veletek leszek, soha benneteket el nem hagylak.”

Ezt az ígéretet Isten a Sínai-hegynél szövetséggel is megpecsételte, és Izráelt a tízparancsolat adásakor annak megtartására kötelezte: *„Most azért, ha engedelmesen hallgattok szavamra, és megtartjátok szövetségemet, akkor ti lesztek az én tulajdonom valamennyi nép közül, bár enyém az egész föld.”* (2Móz 19,5) *„Papok királysága és szent nép lesztek.”* (2Móz 19,6)

Mózes második könyve megismerteti velünk Izráel népének a pusztán való átvonulás mindennapjait. Megtudjuk, hogy mennyi baj és szorongatás érte őket, és hogy ennek során hogyan zúgolódtak és engedetlenkedtek. Ebben eljutottak egészen az Istentől való elszakadásig. A nép sorsának irányítása – Isten és emberi vezetőjük számára – nem volt könnyű. Mózes újból és ismételten erejének végére ér. De elhivatottságában, feladata végrehajtásában hűségesen megállt.

És mit tett Isten? Ígéreteit valóra váltotta! Soha választott népét el nem hagyta. A nép elég gyakran tapasztalta meg a kiérdemelt fenytést, de ennél lényegesen többször tapasztalta Istennek bajban segítő közbeavatkozását: megmenekülést az éhezéstől, a szomjazástól, megszabadítást a velük szembeforduló ellenségeiktől. Mindezek végén, amikor a nép Istentől elfordulva, az arany bikaborjút kezdte imádni, Ő mégsem a teljes megsemmisítő ítéletet mondta ki rájuk. Sőt – nem sokkal ezek után – konkrétan is megismerteti magát. *„Mózes pedig ezt mondta: Mutasd meg nekem dicsőségedet! Az Úr így felelt: Elvonultatom előtted egész fenségemet, és kimondom előtted az Úr nevét. Kegyelmezek, akinek kegyelmezek, és irgalmazok, akinek irgalmazok.”* (2Móz 33,18–19)

Mindezekből levonható, hogy akit Isten a szabadságra elhív, ahhoz nemcsak az ő ítélete van közel, hanem sokkal inkább a könyörülete. E könyvben az Ő végeláthatatlan, határtalan irgalmassága fénylik fel; így ismerhetjük meg Izráel Istenét, Jézus Krisztusnak Atyját Mózes második könyvéből.

Bevezetés Márk evangéliumához

Márk az evangéliumát elsősorban pogányok, azaz nem zsidó emberek számára írta, szemben Máté evangélistával, aki főleg zsidó származású olvasókra gondolt. Márk – feltehetően a Római Birodalom fővárosában élve – ezt az egyszerűnek látszó, de a gyakorlatban óriási feladatokat jelentő munkát végezte el.

Olvasóit ő egy – a Római Birodalom szemében lázadó felforgatóként, elítélt és kivégzett – személyben való hitre akarta eljuttatni. Az a körülmény, hogy mindez egy zsidó származású Messiásról szól, a zsidókról való ismeretben nem járatos pogány olvasókat alig érintette, így dolgát igen megnehezítette. Leírásának módját tekintve Márk érezhetően követte Péter apostolnak – mentorának – azt a közlési, igehirdetési formáját, ahogyan azt ő Kornéliusz római százados esetében tette (ApCsel 10,34–43).

Márk a történetet Jézus bemerítkezésével kezdi, elhagyva az előtörténeteket és a hosszú nemzetségi, leszármazási táblázatot, ami csupán zsidó származású ember számára lehetett érdekes. Ezért is irányul az evangélium Jézus tetteire és sokkal kevésbé beszédeire vagy ótestamentumi hivatkozásokra. Csúcspontját végül is Jézus kereszthalála és feltámadása leírásában éri el. Amiként Péter apostol, úgy Márk is visszafogottan használja a „Messiás”, a „Krisztus” megjelölést. Ez a római olvasók szemében hamis következtetésekre vezethet, helyette inkább a „Szentlélek erejével felkent” elnevezést használja (ApCsel 10,38), ami nyilvánvalóan csodák titkait hordozó emberre utal. Olvasóit ezzel készíti arra, hogy a feleletet

saját maguk találják meg a számtalan felmerülő kérdésre. Miről is van szó? Új teljhatalmat ismertető tanításról!

„Milyen új tanítás ez? Hatalommal parancsol a tisztátalan lelkeknek is és azok engedelmeskednek neki.” (Mk 1,27)

„Hogyan beszélhet ez így? Istent káromolja! Ki bocsáthat meg bűnöket az egy Istenen kívül?” (Mk 2,7)

„Ki ez, hogy a szél is, a tenger is engedelmeskedik neki?” (Mk 4,41)

Ezt a kérdéssort Márk még azzal is nyomatékosítja, hogy számtalan részletet alaposabban kiemelve mond el, mint Máté. Történetei előbbek, a személyek sokkal emberközelibbek. Emiatt van az, hogy alaposan nem is annyira Jézus tanításait ismerteti, hanem azt, ahogyan Ő az emberekkel találkozott, és ahogyan azok élete alapvetően változott meg. Legjelentősebb ezek közül Péter apostol személye, akinek meggyőződése és kijelentése Jézusról mint Messiásról – *„»Hát ti kinek mondotok engem?« Péter így válaszolt neki: »Te vagy a Krisztus.«” (Mk 8,29)* – ugyanúgy, mint Máténál fordulópontot jelent az evangélium leírásában. Maga Péter apostol sem úgy áll előttünk, mint valami mintakeresztyén vagy a hívők „ősatya”, hanem olyan valaki, akinek megvannak a maga erősségei, de a gyengéi is. Azt, hogy Péterből egy egészen más ember lett – mint akit annakidején Jézus a halászcsonakja mellől elhívott – senki jobban nem tudhatja, mint maga Márk evangélista.

Bevezetés Pál apostol Timóteushoz írt leveleihez

E leveleket olvasva benső barátságra utaló jeleket ismerünk fel. Pált és Timóteust a múlt idő közös élményei kötötték össze. Timóteus bizonyosan Pál útján jutott Jézus Krisztusban való hitre. Fiamnak nevezi őt (lásd: 1Tim 1,2; ApCsel 16,1–8). Már a második missziói útjára maga mellé veszi mint értékes, megbízható munkatársat. Nem telik el sok idő, és különlegesen nehéz feladatokkal is megbízhatja őt. A Timóteushoz írt levelek keletkezési idejét a Kr.u. 60–65. évekre tehetjük, a második Timóteushoz írt levélről ismerhetjük meg, hogy az a római fogságából írt utolsó levele volt.

Pál, legfőképpen az első levelében, tanítja missziós munkatársát, hogy miként kell az Isten házanépe között, a gyülekezetben élni, viselkedni. Különösen, hogy a tévtanítókkal szemben mi a teendő, és hogyan kell figyelni a gyülekezetben előadódó különféle feladatokra. Belőlük kitűnik, hogy a vezetők mimódon lehetnek a gyülekezet „jó pásztorai” és felelős vezetői, a szolgálat hogyan működik Jézus elvárása szerint. Ezt mondja el követésre méltó lelki-gondozói szemlélettel és személyes hangvétellel munkatársának, Timóteusnak. Ha még a legmesszebb menőig gyakorlati kérdésekről van is szó, Pál mindig visszatér a hit alapjára: ez Jézus egyedülvalósága, rajta kívül nincs közbenjáró Isten és ember között. Mindenkinek, aki az evangéliumot hirdeti elsőrendű feladata a Jézus mellett való megmaradás és embereknek Jézushoz való vezetése. Mindezen intéseken, amik parancsoló módban lettek leírva, komolyan kell elgondolkodni. Ezek miatt az intések miatt nevezik a

Timóteushoz és Tituszhoz írt leveleket összefoglalóan pásztori leveleknek.

Pál emlékezteti Timóteust hitének alapjaira. Nem az ő teljesítménye a fontos, hanem életvitele. Hite által kapott értékekből, a szeretetből, a kiválasztottságból következően a Szentlélek erejében való élet legyőzi a kedveszegettséget és az elbátortalanodást. Biztonságot, hatékonyságot teremt a szolgálatban. Timóteusnak erre kell emlékeznie, és magát ehhez tartania az őt több oldalról érő támadásban is. Aki Jézus Krisztusra és igéjére épít, az könnyen megáll olyan időkben, amikor mások a bibliai igazságoktól mindinkább messze eltávolodnak.

Bevezetés Pál apostol Tituszhoz írt leveléhez

A Tituszhoz írt levél olyan munkatárs számára íródott, akinek Kréta szigetén kellett keresztyének között rendet csinálnia. A sziget missziós szempontból nehéz területként ismert. Pál maga írja: *„A krétaiak mindig hazudozók, gonosz vadállatok, lusta, falánk népség.”* (Tit 1,12) - idézve egy „helyi próféta” szavait. Az akkor közzájön forgó mondás – „krétai módon élni” – nem hízelt, de megközelítően kifejezi az igazságot.

Pál Titusznak adott tanácsai is ennek megfelelőek. A Krétán megtért keresztyének körében is sok erkölcsi norma-áthágás fordult elő. Pál különösen ezekért az ottani emberekért aggódik. Titusznak azon kell fáradoznia, hogy *„egészséges legyen a hitük.”* (Tit 1,13) Vagyis velük szemben lépjen fel úgy, mint egy orvos, akinek olykor kellemetlen gyógymódokat kell előírni. *„Te magad légy*

példaképük a jó cselekedetekben, mutass nekik a tanításban romlatlanságot és komolyságot.” (Tit 2,7)

Fontos, hogy Titusz megértesse velük, hogy mindez nem megy saját erőből. A keresztyén gyülekezet tehát nem „jó emberek” találkozási helye, hanem ahol „rossz emberek” „jók” lesznek. Ez azonban nem saját erőfeszítés útján valósul meg, hanem Isten kegyelme alapján. Erről minden erkölcsre való hivatkozásnál (beleértve a levélben említetteket is) nem szabad megfeledkezni, különben minden erre irányuló szándék eltorzul, és mellékvágányra jut, mint a legtöbb emberi indíttatású törekvés.

Bevezetés Péter apostol első leveléhez

Az első péteri levél alapgondolata, hogy Isten a világgal tervezett útján célhoz ér, és ezalatt a keresztyének élete más kell legyen, mint a világé, mert Uruk élete is más volt. Péter inti őket: *„Mint engedelmes gyermekek (...) szentek legyetek.” (1,14–15) „Mint engedelmes gyermekek (...) egymást kitartóan, tiszta szívből szeressétek” (1,14;22). „Levetve tehát minden gonoszságot, minden álnokságot, képmutatást, irigységet és minden rágalmazást” (2,1), „tisztességesen éljete a pogányok között.” (2,12) „Végül pedig legyetek mindnyájan egyetértők, együttérzők, testvérszeretők, könyörületesek, alázatosak. Ne fizessetek a gonoszért gonosszal, vagy a gyalázkodásért gyalázkodással, hanem ellenkezőleg: mondjatok áldást, hiszen arra hívatotok el, hogy áldást örököljete.” (3,8–9)*

Egy olyan világban, amelyik gyűlölködéssel teljes, éljen a gyülekezet szeretetben, nemcsak egymás iránt,

hanem kifelé is, „*legyetek készen mindenkor számot adni mindenkinek, aki számon kéri tőletek a bennetek élő reménységet.*” (3,15) A példakép Krisztus maga, aki „*szenvedett egyszer a bűnökért, az Igaz a nem igazakért, hogy Istenhez vezessen minket.*” (3,18) Kötelesek vagyunk ugyanezzel a felismeréssel magunkat felvértezni, Őt életünk előképének tekinteni. „*Hiszen erre hívatatok el, mivel Krisztus is szenvedett értetek, és példát hagyott rátok, hogy az ő nyomdokait kövessétek.*” (2,21) A jó cselekedetekben való szenvedésre vagyunk elhívatva, ugyanúgy, ahogy Krisztus is, aki „*bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy miután meghaltunk a bűnöknek, az igazságnak éljünk.*” (2,24)

Ez az elhívatottság az egész levélben mint vörös fonal húzódik végig. Itt lesz érthetővé, hogy Krisztus is erre volt elhívatva, a keresztt nem véletlen szerencsétlenség volt, hanem az élő Isten szabad döntése. „*Néktek, a hívőknek drága kincs; a hitetleneknek pedig az a kő, amelyet megvetettek az építők, sarokkővé lett, megütközés kövévé.*” (2,7–8a; vö. 1,20; 2,4–8; 21–25) Benne teljesedett be az üdvösség: „*Ezt az üdvösséget keresték és kutatták a próféták, akik a nektek szánt kegyelemről prófétáltak.*” (1,10–12) Miatta, általa lettek a keresztyének „*kiválasztottak*”, „*kiszemeltek*”, „*újjászületettek*” egy élő reménységre: „*Áldott a mi Urunk Jézus Krisztus Istene és Atyja, aki nagy irgalmából újjászült minket Jézus Krisztusnak a halottak közül való feltámadása által élő reménységre.*” (1,1–3)

Az apostol mindenekfelett ebből meríti Isten hűségébe vetett bizalmát. Isten a világot kezében tartja. Ígére-

teinek beteljesedését megvalósítja. *„Isten a gőgösöknek ellenáll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad.”* (5,5) A keresztyéneknek már csak emiatt is meg kell alázkodniuk Isten keze alatt, hogy *„felmagasztaljon titeket annak idején”* (5,6). *„Minden gondotokat őreá vessétek, mert neki gondja van rátok.”* (5,7) *„A minden kegyelem Istene pedig, aki elhívott titeket Krisztusban az ő örök dicsőségére, miután rövid ideig szenvedtetek, maga fog titeket felkészíteni, megszilárdítani, megerősíteni és megalapozni.”* (5,10)

Talán ebben a megingathatatlan Istenbe vetett bízalomban van a mi mai időnk életének nagy kihívása is. Szervenndni mindig is nehéz volt, de Isten nem hagyta el ezt a világot, ellenkezőleg: a világgal tervezett útján célhoz ér, az ő ígéje végig érvényes, ha majd az ég és föld is elmúlnak.

Bevezetés Pál apostol korinthusiakhoz írt első leveléhez

A szerző Pál apostol, a címzett pedig a korinthusi keresztyén gyülekezet. Ezt a gyülekezetet Pál második missziói útja során (Kr. u. 50-51. évben), másfél éves korinthusi szolgálata idején alapította (ApCsel 18,1–18). Ebben Szilvánusz és Timóteus voltak segítségére. A város hírhedt volt feslettségéről és kicsapongó életmódjáról. Bűnössége közmondásos volt. A zsenge keresztyén gyülekezet tehát igen veszélyes környezetben élt. A levél 5. és 6. fejezetében érezhetjük a „környezeti ártalmak” hatásait. A gyülekezet ugyan épült, de a közeli kísértések hatására voltak olyan gyülekezeti tagok, akik nem tudták magukat világosan elhatárolni a nem keresztyénektől, s újra meg újra visszaestek a régi bűnökbe. Pál ezt a levelet Efezusból

írta, kb. a Kr. u. 55. esztendőben. A levélírás oka az, hogy Pál eme „első” levele előtt írt már egyet – *„Levelemben már megírtam nektek, hogy nem szabad kapcsolatot tartani paráznákkal”* (5,9) –, amelyben óvta a gyülekezeti tagokat a kicsapongóktól. Ezt ők úgy értették, hogy az apostol ezzel a pogányokra kíván utalni. Pál ezzel szemben azokra a gyülekezeti tagokra értette, akik rendetlenül, erkölcstelenül éltek. A gyülekezet válaszlevelében, amire a 7,1 vers is utal, felvetettek olyan kérdéseket, melyekre várták az apostol feleletét (pl. a nemi életre vonatkozóan, aztán a pogány bálványoknak szánt áldozati hús fogyasztóságával kapcsolatban, vagy a lelki ajándékokról). Pál látogatókat is kapott Khloé házából (1,11). Az 5,1 és 11,18 igerések egyértelműen személyes kapcsolatokra utalnak. A Khloé emberei által hozott hírek indították az apostolt arra, hogy Timóteust elküldje Korinthusba, hogy elejét vegye a félreértéseknek (vö. 4,17; 16,10–11).

A korinthusi gyülekezetnek három küldötte érkezett Pálhoz: Sztefanász, Fortunátusz és Akhaikosz (16,17). Ők részletesen tájékoztatták az apostolt a gyülekezeti nehézségekről, melyek nyilván nagyobbak lehettek annál, mint ahogy ők vázolták Pálnak. Miután Timóteus Korinthusba menetele előtt néhány hetet a macedóniai gyülekezetekben töltött, Pál úgy határozott, hogy levelet ír, melyben „helyreteszi” a gyülekezetet. Ezzel Timóteusnak is megkönnyítette a dolgot. Az apostol a három küldöttnek át is adta a levelet, amit ők személyesen vittek magukkal Korinthusba. Ebből a levélből könnyen kivehető, hogy milyen viszonyok uralkodtak Korinthusban és a gyüleke-

zetben. Mindezek közepette a gyülekezetnek feltűnően erős öntudata volt. Pál elismeri a gyülekezet kegyelmi ajándékokban való karizmatikus gazdagságát, de erőteljesen szembeszegül a tévelygésekkel. Megfeddi őket felfuvalkodottságuk miatt (4,6; 5,2), s határozottan rendretasítja őket (4,19; 11,17).

A csoportokra szakadásnak sajnos többféle motívuma volt. Pál, illetve Apollós emberei túlságosan kötődtek e két befolyásos személyiséghez. De Pál a „maga emberei” ellen is érvel (1,13). Kéfszónak, illetve Krisztusnak a követői alapvető ellentétben állottak Pállal. Ezekhez még zsidó-kereszténynek is jöttek Korinthusba, s ők arról beszéltek, hogy az ősapostoloknak és Jézus eredeti üzenetének nagyobb tekintélye van, mint Pálnak. Ezek hintették el a gyülekezetben a kételkedés magját mivel hangot adtak kételyeiknek Pál apostoli méltósága és missziója törvényessége iránt.

A levél felépítése.

1,1–9 fejezetben áll a gyülekezet megszólítása;

1,1-10–4,21. rész: dorgálás a csoportokra szakadás miatt, az evangélium és a világi bölcsesség megkülönböztetése, az igazi evangélium hirdetés megítélésének módjáról és mértékéről;

5–6. fejezet: óvás a szélsőséges erkölcstelenség, a keresztények törvényszék előtti pereskedésétől;

7. fejezet: házasságról, hajadonságról és özvegységről;

8,1–11,1 fejezet: a bálványáldozati vacsorákon való részvételről, bálványáldozati hús fogyasztásáról, és a hitben gyengébb testvér érdekében hozott lemondásról;

9. fejezet: az apostol példája arról, miként gyakorolja hivatását keresztyén szabadságban;
- 11–14. fejezet: félreértések tisztázása az asszonyok fátyolviseléséről (11,2–16), az úrvacsorai közösségről (11,17–34), a lelki ajándékokkal való helyes életről (12–14. fejezet), közben a szeretet himnusza (13. fejezet);
15. fejezet: a halottak feltámadásáról;
16. fejezet: szolgálati és személyes üzeneteket, üdvözléseket, illetve áldást tartalmaz.

*Dr. Christoph Rösel,
a Német Bibliaszövetség főtitkára,
Stuttgart*

A Fénysugár elkészítésében közreműködtek:

Szerzők nevei, akik a vasárnaptól szombatig terjedő hetek igéihez a magyarázatokat írták, olvashatók a vasárnapal kezdődő hét előtti rövid bevezető alatt.

Felelős kiadó: Dr Gellén Márton elnök

A szerzők koordinátora: Tokodiné Baji Timea alelnök

Lektorálásért felelős: Bereczki Krisztina

Szerkesztés, tördelésért felelős: Nagy Zsolt Zoltán

Munkatársak: Lengyel Norbert, Takács házaspár,
Gyurkó házaspár, Hajdu Zoltán, Tóthné Judit
és még sokan mások, akik a postázásban, kiszállításban,
terjesztésben, stb. vettek részt.

Minden szerző és közreműködő szolgálatát köszönjük.

Az Úr áldása legyen életükön!

Munkánkat nagymértékben segítik olvasóink észrevételei.
Ezért kérjük, mindenképpen ossza meg velünk javaslatait a
Fénysugárral kapcsolatban a Bethánia CE Szövetség postai
címére (**1094 Budapest, Angyal u. 30.**) vagy a
fenysugarak2013@gmail.com
e-mail címre küldött levélben.

A könyv beszerezhető:

Bethánia CE Szövetség iratterjesztésében
1094 Budapest, Angyal u. 30.
Tel: 06-20-8248270 (Gyurkó)

CE Szövetség Románia Központjában
540181 Tg. Mures, Hegyi Lajos u. 9.

CLC Keresztény Irodalmi Alapítványnál
1074 Budapest, Hársfa u. 19.

Dunamenti Ref. Egyházkerületi Bibliás Könyvesboltban
1092 Budapest, Ráday u. 28.

Good News Kft.-nél
1073 Budapest, Dob u. 74.

Huszár Gál Kft. Papír és Könyvesboltban
1052 Budapest, Deák tér 4.

Luther Kiadónál
1085 Budapest, Üllői út 24.

Karakter 1517 Könyvesboltban
4026 Debrecen, Emlékkert

Pro Credo Könyvesboltban
4400 Nyíregyháza, Színház u. 12.

Fénysugarak olvasható a világhálón:

Bethánia CE Szövetség honlapja:
www.ce-union.hu

Parókia – református portál:
www.parokia.hu

Facebook:
www.facebook.com/BethaniaCE.Szovetseg